

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

94713

15

Hoja

za

Marijo Devico

ali

posnemanje njenih čednost.

Po

P. Sebastijanu Zajler-ju,

premonstratencu

posnel

B. Bartol,

duhoven.

Ha(16°)26

Na svitlo dala

Družba sv. Mohora v Celovcu.

Z dovoljenjem visokočast. Kerškega knezoškofijstva.

1881.

Natisnila tiskarnica družbe sv. Mohora v Celovcu.

94713

„Besede, s katerimi ga je njegova mati učila.“
Pregov. 31, 1.

„Bodite moji posnemovalci, kakor sem jaz Kristusov.“
I. Kor. 11, 1.

„Takošna je bila Marija, da že njeno življenje samo
je vodilo za vse.“

Sv. Ambrož.

„Ako za Marijo hodiš, ne zajdeš.“

Sv. Bernard.

94713

D 4157/1910
F. Z. L.

V v o d.

Preljubi bratje in sestre v Kristusu! Stari pregovor pravi: Pervi in najviši zgled pravega pobožnega in svetega življenja nam je Jezus sam, naš nebeški Učenik; prec za njim pa nam je Marija, njegova ljuba Mati. Kakor je Jezus sam od sebe rekel: „Zgled sem vam zapustil, da tudi vi tako storite“, — tako zamore tudi Marija reči: „Zgled sem vam zapustila, da se po njem ravnate;“ in kakor je Jezus rekel: „Hodite za mano“, tako tudi Marija veleva služabnikom in otrokom

svojim: „Hodite za mano!“ Jezus je luč sveta; Marija Mati luči, med vsemi svetniki najbolj razsvitljena; kdor v tej luči hodi, ne zajde. Jezus je sama Modrost Božja, kar koli je govoril ali storil, bilo je neskončno modro. Marija je Mati, po kateri je nebeška Modrost na svet prišla, ter je po njej tudi sama najvišjo stopinjo modrosti dosegla; torej vse njene besede in nauki so besede in nauki modrosti in vse njeno življenje zgled modrosti: zato sv. cerkev Mariji Devici v usta polaga besede Modrega, rekoč: „Zdaj tedaj, otroci! poslušajte me; blagor njim, kateri ohranijo moja pota. Poslušajte nauk, in bodite modri, in nikar ga ne zametujte. Blagor človeku, kateri me posluša, in kateri čuje pri mojih vratih vsak dan, in streže pri podbojih mojih dur. Kdor mene najde, bo našel življenje, in prejel zveličanje od Gospoda.“ (Prip. 8, 32—35.)

Ljube keršanske duše! mislite si, da po tej drobni knjižici, ki se imenuje: „Hoja za Marijo Devico“ — vas sama Marija, Mati Jezusova in vaša ljuba Mati, z nebes doli podučuje, ter z besedo in z lastnim zgledom modro napeljuje k pravemu pobožnemu življenju, da bi bili njeni vredni otroci tú na zemlji in potem prišli k njej v sveta nebesa.

Primerna je ta knjižica za branje in premišljevanje ob vsakem času sploh, posebno pa v lepem Marijinem mesecu za „Šmarnice“, ker tadaj se posebno spodobi v čisto zerkalo Marijinih prelepih čednosti gledati ter skušati prilastiti si jih. Vsaka njena čednost je lepa dišeča cvetlica, za ktere vonjavo njeni otroci veselo gredó, jo vtergajo in duhajo ter ž njo Marijo časté.

Pri Šmarnicah se moli najpred molitvica pred branjem, potlej se bere dotično premišljevanje in slednjič zopet molitvica

po premišljevanju. Pridjane so tudi lavretanske litanije, meša, jutranja in večerna molitev, kakor tudi priprava za spoved in sv. obhajilo, da se je zamorejo verni kristjani posluževati doma in v cerkvi o Marijinem mesecu in tudi drugokrat.

Prebirajte jo radi, dasiravno je drobna knjižica, ima vendar-le veliko lepih naukov v sebi. Ako se bote ravnali po njih, hodili bote za Marijo, svojo ljubo Materjo, jo s tem najlepše častili in ljubili, pa tudi prejeli večno zveličanje od Gospoda.

B. B.

Molitev.

Pred branjem.

O Marija, moja Gospa, moja zapovedovalka! govori, tvoj služabnik te posluša.

Z velikim zaupanjem pridem k tebi, o preljuba Mati Marija! tvoj mili glas naj se razlega po mojem ušesu.

Vsaj te ljubim iz celega serca, ker si Mati mojega Odrešenika in Sina Božjega in vendar Devica.

K tebi pridem, da se učim iz tvojih modrih besedi, kaj koristi moji duši.

Sprosi mi svetega Duha, Učenika nebeškega, kateri ti je kazal pot pravičnosti in svetosti, naj se učim tudi jaz, kar mi ti v posnemo tvojih čednosti v moj dušni blagor zapoveduješ in svetuješ.

V ta namen molim: Češčena Marija.

Molitev.

Po branju.

Zahvaljujem se ti, o Marija, ti sedež večne modrosti, ti deviška učiteljica prelepih čednosti!

Prosi, prosi Boga, da mi dodeli svojo milost (gnado), tebe posnemati v vsem, kar si me učila, o preljuba Mati!

O kako se razveseljuje moja duša, od kar sem zaslišal tvoj sladki glas: Hodi za mano!

Tvoja pota so resnično dobra, in Bogu dopadljive tvoje steze.

Sklenil sem, kolikor najbolj mogoče zvesto za teboj hoditi ter te posnemati, dokler se ne prikažem po srečni smerti pred teboj kot tvoj zvesti sin in služabnik.

V ta namen molim: Češčena Marija.

I. Oddelek.

I. Poglavje (za 1. dan Šmarnic.)

Posnema Marije — dober pomoček
k zveličanju.

Op. Molitev pred branjem.

Išči življenje in našel ga boš. Jaz sem mati življenja, ker rodila sem Tega, kateri življenje podeli vsem, ki so v Adamu umerli.

Malo ti pa koristi življenje telesa, ker pelje v smert. Išči velikoveč življenje svoje duše, zakaj le eno imaš, in ta je draga, ker neumerljiva.

Zivljenje té tvoje drage duše je milost ali gnada Božja; brez nje duša omaga in je mertva.

Posnemaj moje čednosti, ktere je v me vsadila Božja milost, ktere sem bila polna po angeljevih besedah, tako da me je Bog vredno spoznal, izvoliti me za Mater svojega Božjega Sina.

Sicer ti je popolnoma zadosti zgled mojega preljubega Sina, da ga posnemaš, pa ker sem mati kristjanom, svetim jim tudi jaz s svojim zgledom.

Ako si prizadevaš mene posnemati v čednostih, potlej ne dvomi nad mojim varstvom, o moj otrok!

Nobeden naj ne misli, da mi je vendarle udan, ako se brani hoditi po mojih stopinjah.

Nobena molitev mine more do-
pasti, ki izhaja iz serca, v katerem ni najti
ne ene mojih čednosti.

Vedi pa, da pri Bogu vse zamorem,
ker sem najbližej sedeža mojega Sina v
nebesih.

V moje varstvo izročeni — mi nikakor
niso po volji, ako me ne posnemajo, tudi
ne bom mogla s pridom prositi za-nje.

Mnogi se motijo, kateri si upanje de-
lajo, da so moje pomoči že gotovi zavoljo
roženkranske ali druge molitve, ako si pa
nič ne prilastujejo mojih čednosti.

Vedó naj, da jaz ne maram zdihljejev
takih, ki ne zapusté široke pote greha in
hudobije; zastonj v me kličejo vsi tisti, ki
ne odstopijo s pota hudobnih ljudi.

Moj otrok, o posnemaj svojo mater, ako
jo ljubiti in častiti želiš! Kakor se utrinjajo
solnčni žarki v kristalu, tako prešinjajo
prelepe čednosti mojega Sina mene, mater
njegovo.

Poslušaj moj glas in ne odstopi od za-
povedi svoje matere.

Potlej bo tvoje serce polno tolažbe, tvoja
duša polna veselja zavoljo bogastva mojih

prežlahtnih čednosti, in jaz ti bom potem zvesta mati. Le hodi za mano! Le posnemaj me!

Op. Molitev po branju.

2. Poglavje (za 2. dan Šmarnic.)

Ponižnost — podlaga pobožnosti in svetosti.

Molitev bred branjem.

V tisti stopinji sem povzdignjena nad visoke zvezde, kolikor globokeje sem se udala ponižnosti.

Spoznala sem, da Bog paha prevzetne z njih sedežev, povzdiguje pa ponižne.

Gabrijel me je pozdravil kot milosti polno, jaz pa sem se imenovala deklo Gospodovo, in — Bog me je povzdignil v Mater Jezusa Kristusa.

Poleg vseh prednosti in gnad, s kterimi me je večni Bog tako obilno ozaljšal, da sem postala mati njegovega včlovečenega Sina, sem se ohranila vendar vedno v globoki ponižnosti.

Dobro sem vedla, da sem prejela iz Gospodovih rok vse milosti in prednosti, sama iz sebe pa nič; ker sem to spoznala,

mi hudobni duh napuha ni mogel škodovati; vedela sem pa tudi, da je čez vse dopadla Bogu, Najvišemu, moja resnična notranja ponižnost ter bila vzrok mojega povzdignjenja.

Veče nespameti ni, kakor ponašati se s kako rečjo, ki ni naša.

Ne glej na to, kaj imaš, temveč, kako tisto obračaš po Božji volji.

Kaj ti pomaga visoka modrost, posebna telesna lepota, izverstne dušne zmožnosti, ako vse to obračaš v hudo.

Mnogi bi vse bolje obračali, ako bi to imeli, kar imaš ti.

Samo obilni talenti in darovi Božji te ne bodo zveličali; velikoveč bati se ti je, da te bodo pogubili, ako jih obračaš v nečast Božjo, ali če jih zakoplješ kakor oni evangeljski malopridni hlapec.

Glej tudi, da ne zaničuješ koga, kateri je prejel manj darov od Boga kakor ti.

Vedi, ljubi moj otrok! da veliko bolj Bogu dopade in je večji v nebeškem kraljestvu priprost človek, ako je resnično pobožen, če tudi izobražen in olikan ni, kakor posveten modrijan, kateri ima sicer prebrisano glavo, pa slabo serce in je napuhnjen zavoljo svojih talentov.

Kolikorkrat se spominjaš od Boga prejetih dobrot, vselej zaverzi nečimurno čast in nespametni napuh.

Pomisli vselej, od koga si dar prejel, in kako oster odgovor boš moral enkrat dajati, si-li obračal dar Božji v dobro ali v hudo?

O zapomni si prav dobro, da ponižnost je podlaga pobožnosti in svetosti, in da brez ponižnosti ne dopadeš ne Bogu ne ljudem.

Tudi meni ne moreš dopasti brez ponižnosti, zakaj jaz ljubim na svojih varovanih le svit prave serčne ponižnosti.

Nikdar si ne domišljuj, da bi bil bolji kakor drugi, ker nikakor ne veš, če niso oni veliko bolji od tebe v Božjih očeh.

Pregleduj le svoje pregreške in napaake, potem se bo tvoj napuh stopil kakor svinec.

Tudi grešnikov ne zaničuj, kakor tudi jaz nisem zaničevala ne Petra, ne Magdalene.

Kdo vé, ali te ne bodo grešniki v nebeških rečeh še prehiteli?

Nespametna je častilakomnost, ki se spenja po visoki službi, ktera jej ni namenjena od Boga, in po kateri hlepi tako silno edino le gerda samopridnost.

Gotovo se ne storiš srečnega, ako hočeš po svoji volji v službi povišan biti, ter ne čakaš časa, ko te Bog kliče.

Neštevilnih zopernosti bodeš imel pre-
stajati v službi, katero si si pridobil po zvi-
jači, hinavščini in častilakom-
nosti.

Takega častilakomneža čaka nagel
padec; pa — naj bi ostal povišan nad
druge tudi do smerti, slednjič pride ven-
dar nad-enj strašna sodba: z nogami bodo
teptali truplo ošabneževo vsi, ktere je prej
zaničeval.

Pa ne vsako poniževanje je že čed-
nost; večkrat je premedeno hlinjenje,
ki se zunaj hinavsko ponižuje, znotraj
pa nad druge neprimerno povzdiguje.

Čemu si napuhnjen, ošaben in prevzeten,
ki danes živiš, jutri že zboliš in umerješ,
ter si červom v jed.

Nihče ni na te mislil, ko te še ni bilo,
in kmalo po tvoji smerti boš pozabljen,
kakor bi te nikdar ne bilo na svetu.

Znižaj svojo nečimurnost v ponižnost,
ako želiš kdaj tje priti, kamor sem prišla
jaz, in kjer me zdaj srečno preslavlajo vsi
rodovi.

Hodi toraj za mano, ter bodi po-
nižen, iz serca ponižen!

(Molitev po branju.)

3. Poglavje.

Modro vedenje — lepota pobožnega
človeka.

Kaj pa da se moraš med ljudi prikazati, toda skerbi, da se dostojno med nje prikažeš.

Kadar prideš med ljudi, prizadevaj si za modro vedenje; ta čednost ti je vse-skozi potrebna. Glej tedaj, da se je od mene učiš.

Jaz sem se tako modro obnašala med ljudmi, da se je sleherni nad menoj spodbudoval.

Moje besede niso bile nikdar prešerne, razuzdane, ne lahkomiselne; moj prihod med ljudi je bil vselej spodoben.

Čisto nič nesramnega — nič nespodobnega ni bilo najti v mojem obnašanju, nič žalivega v mojih očeh.

Iz mojega govorjenjja se je kakor iz ogledala svetila čistost, podoba čednosti.

Moje telo je bilo čisto vravnano po moji duši, kot izraz čednosti.

Nihče ni mislil kaj hudega od mene, naj me je videl hoditi, ali moliti, jesti ali delati.

Kteri so me videli, so bili močno spodbujeni k dobremu, ter so na tihem hvalili Boga.

Moja sosebna lepota je razodevala le čistost in nedolžnost.

Ne govori tudi nobene prešerne besede; ona bi bila meč tvoji duši.

Zderži se zasmehovanja in zbadanja; kaj pomaga, če se drugi smejejo, ti pa Boga žališ v svojem bratu, čez katerega se norčuješ.

Ne streljaj z očmi sem ter tje, tako delajo neumni; to razodeva lahkomišljenega duha.

Bodi resnoben, kadar med ljudi prideš, kakor tisti, kateri dohajajo z visocimi mislimi.

Zderžuj se glasnega smejanja in sveta spodobnost naj se ti bere na obrazu.

Slabe boš boljšal bolj s svojim modrim obnašanjem kakor z besedami.

Kadar govoriš, obračaj svoje besede tako, da pridobiš druge za pobožnost.

Skaži se priljudnega in prijaznega slehernemu, tako si boš pridobil serca ljudi.

Ako boš v veselo spodbudó njim, kateri se s teboj družijo, da bodo Očeta v nebesih hvalili; ako boš boljšal hudobne s svojim spodobnim, modrim, krotkim in pohlevnim obnašanjem, potem bodi prepričan: tvoje modro vedenje se svita iz tebe.

Moj sin! tudi v tem hodi za menoj, ter si zapomni, da modro vedenje je vse-skozi lepota pobožnega človeka.

4. Poglavje.

Poterpežljivost — hrana pobožnosti.

Mnoge zopernosti so me zadevale na svetu, pa z največo poterpežljivostjo sem jih prenašala.

Ali ni bilo moje in mojega Sina življenje polno križev in terpljenj, in nisem li živela med težavami od otročjih nog?

Uboštvo, preganjanje, zaničevanje, to je bilo, tako rekoč, vsakdanji kruh, kterega mi je pošiljal ljubi Bog.

Bolečine in seosebno mojega ljubega Sina smert, so vdrihajale v me, dokler se moja duša ni ločila od telesa. Pa poterpežljivost me nikdar ni zapustila.

Brez poterpežljivosti tudi ti, moj otrok, ne moreš živeti, zakaj koliko treba terpeti za večno življenje!

K terpljenju si obsojen, kakor vsi Adamovi otroci v tej solzni dolini.

Ne obetaj si tedaj zastran grenkosti tega življenja nobene izjeme, katero si nastopil s solznimi očmi, v katerem zdaj zdihuješ, in iz kterega se boš ločil med solzami in mertvaškim potom.

Česa družega se nadjaš med terpečimi in strastnimi ljudmi, kakor terpljenja; in kako plačilo pričakuješ za terpljenje, ako ne terpiš — s poterpežljivostjo?

Razun te ne najdeš nobene čednosti, ktere zamoreš tolikokrat spolnovati; zakaj vedno je kaj ali v tebi ali zunaj tebe, kar zahteva tvoje poterpežljivosti.

Ako prenašaš revo tega siromaškega sveta z nepoterpežljivim sercem in z grenkostjo duha, boš si vselej le pomnožil terpljenje.

Moj sin! ti ne moreš pripraviti z lepo prijetnišega vzora Bogu in meni, kakor če te vidimo v terpljenju vselej mirnega in poterpežljivega.

Gorje ti, ako omami tvojega duha nevolja, in nepoterpežljivost pripravi tvojo dušo ob vsa dobra dela in zasluženja!

Pokaži mi le enega svetnika, kateri bi bil šel brez poterpežljivosti v vesela nebesa.

Moj Božji Sin in jaz sva jim dala zgled, vse voljno prenašati, in ker so naju posnemali, šli so v nebeško čast.

O ljubi moj! ako si le enkrat veliko-serčno objel poterpežljivost, potem ne boš našel nič slajšega od nje.

Vse bo sladko, karkoli poterpiš iz ljubezni do Boga, kterega objameš, in v upanju na nebeško čast, ktere se nadjaš. Glej,

poterpežljivost enega trenutka porodi večno veselje!

Poterpežljivost ti je potrebna, ako se hočeš vdeleževati obljub Božjih tam v večnosti. — Toraj hodi za mano; posnemaj me v sveti poterpežljivosti!

5. Poglavlje.

Krotkost — prijetna vonjava svetega življenja.

Nikdar me ni jeza premagala, vedno in do vsacega sem bila mila devica.

Kolikorkoli sovražnikov sva jaz in moj Sin imela v tem življenju, vse sva premagala s krotkostjo.

Krotkost je bila z mano vred rojena, in vsi moji zoperniki so se morali prepričati moje milobe.

Nikdar ne boš bral, da sem jaz koga surovo ali terdo nagovorila, tudi tistih ne, kateri so napajali mojega ljubega Sina s kisom in žolčem in neusmiljeno pribijali na križ.

Moje besede so bile vselej sladke ko med in moj govor prijetniši od satovja.

Duh Božji stori človeka milega in pohlevnega, ker je sam tudi ves mil in pohleven.

Koliko hudega poterpi Bog od hudobnih in — molči in jim verh tega še dobrote skazuje, naj bi v se šli ozdravljeni po njegovi pohlevni poterpežljivosti.

Po krivici nosiš ime Kristusovo, ako srečaš svojega razžaljivca z nevoljno dušo in greš serdito mimo njega.

Ostra in serdita beseda razdraži le še bolj tvoje sovražnike zoper tebe; pohlevna in rahla beseda pa potolaži njihovo jezo.

Čemu ti je divjanje in razsajanje, ako se ti primeri kaj zopernega? Potem terpiš le še več. Nikakor pa ne toliko, ako zopernost s pohlevnostjo prenašaš.

Bodi z vsacim prijazen in ne govori z nobenim serdito, ako hočeš imeti mir.

Nikar ne prihajaj z zgerbančenim čelom, da se ne bo kazalo, kakor bi ti mrzelo nad tem, kar ti je namenil Bog v tvojo dobro srečo.

Jezi in sovraštvu ne daj v svojih persih nikoli nobenega prostora, in ne raztogoti se nad nikomur.

Pohleven človek je sam sebi v radost in drugim v prid.

Kaj li dela dušo bolj mirno in za dobro pripravnišo, kakor krotkost in miroljubnost?

Krivico terpeti je krotkosti paša, grenkosti požirati ji služi v hrano in rast.

Med vsemi čednostmi krotkost najbolj razodeva kristjana, da je podoba Božja.

Oster, surov in prepirljiv človek kali mir kakor vihar vodo. Pohleven vse pomiri in nobene zdražbe ne napravi.

Krotak človek ima mir s svojim bližnjim, vživa Božjo prijaznost — in bo posedel nebesa. — Moj sin, moja hči, hodi za menoj! Posnemaj mene v krotkosti — ona diši po svetosti!

6. Poglavje.

Čistost — rednica svetosti.

Jaz sem kraljica čistosti, in to ime mi je v posebno čast.

Nikakor bi ne bila povzdignjena do visoke časti Matere Sinu Božjega, ko bi ne bile popolna čistost in devištvo moje posebne čednosti.

Pa tudi jaz bi se bila raji odpovedala imenu in visoki časti Matere Božje, ko bi bila po tem škodo terpela moja deviška čistost.

Saj veš, kako čisto in deviško je živel tudi Jožef, moj zaročenec, tako da le ž njim samo sem se zaročiti mogla in z nobenim drugim.

Ti se potem motiš, ako meniš meni dopasti, če si brez lišpa nedolžnosti na telesu in duši.

Odpravljaj vendar hudobne misli iz svojega serca, kakor storiš z iskrami, ako ti na lepo in drago obleko padejo, da se taista ne prežge.

Kdor ne odpravlja iz serca precej hudobnih misli zavoljo ljubezni do Boga, ta igra z gadom in ima škorpionja v svojem nedriji.

Premisli vendar — o premisli, ali je vredna sramotna sladnost, da bi pa potem terpela zavolje tiste tvoja draga duša v peklu večne muke?

Če se tvoji počutki obvarujejo vsega nečistega, kakor je dolžnost, bodo se potem pa tudi veselili preobilnega plačila v nebesih.

Odvračuj toraj svoje oči od tega, kar bi vtegnilo nevarno biti čistosti tvoji, in ne podstopi se kaj govoriti, nad čemur bi se drugi pohujšali.

Nečisto oko in nesramni jezik razodevata v blato pogreznjeno dušo.

Zderžljivost v jedi in pijači in beg pred lenobo so najgotoviši pomočki čistost ohraniti.

Urno se je treba odtegniti priložnostim, kjer se je bati, da bi se ne zgubila sramožljivost. Bodi vselej bogaboječ v svojem sercu, da ne boš onečisten od gerdobije nesramnosti.

Najbolje spremljevatke nedolžnosti so zderžnost in zmernost in strah Božji, kjer

teh čednost — čuvavek ni, pade človek kaj lahko v kaj nesramnega.

O moj sin! ko bi vedel, kaj se pravi angeljem Božjim podobnemu biti, gotovo bi ti čistost ne bila nikdar pretežavna.

Vendar ne zaupaj preveč svoji moči; glej! tudi sveti in visoki so globoko padli; derži se molitve in ostani ponižen, le tako boš ostal v čistosti.

Varuj se, tudi le najmanjega temu nasprotnega dovoliti si, zakaj v tej reči ni nobene malenkosti.

Od tvoje strani je v tej reči velike čuječnosti potreba, da večnega plačila ne zgubiš in nedolžnost ohraniš. — Hodi za menoj! — Posnemaj mene v sveti čistosti, v tej prelepi čednosti!

7. Poglavje.

Miloščina — znamenita pomnožba zasluženj.

Jaz sem uboštvo ljubila, ker živela sem s svojim Sinom v revščini vse dni najinega življenja.

Usmiljeno serce sem podedovala od svojih svetih staršev, kateri so bili do revnih in potrebnih neznano dobrotljivi in usmiljeni.

Dobrodelnost mi je bila prirojena, močno sem na to gledala, da sem podpirala uboge tudi v svoji siročini.

Kar so trije modri iz jutrove dežele mojemu Božjemu Sineku v dar prinesli, sem kar precej razdala potrebnim.

Ne zaničuj nikoli nobenega reveža, zakaj več svetih ljudi nosi revno obleko kakor škerlat. Ne misli, da Bog revne zaničuje, ker jim časnega blaga pičlo podaruje; velikoveč On jih ljubi, ter jih je prav močno izročil premožnim v skerb.

Tudi ne oziraj se preveč na osebo potrebnega, če je namreč dober ali si je sam kriv, da revščino terpi; vsaj Bog ne gleda na to, komu, temuč s kakošnim srcem podeliš miloščino.

Naj bi bil tudi hudoben berač, kteremu dar podeliš; ti vendar ne zgubiš svojega plačila, ker podeliš Kristusu mili dar.

O koliko prejememo za soldek, koliko za košček kruha, kterega ubogemu Lacaru podarimo!

Veliko moč ima pri Bogu molitev revnega; prekletstvo pa doide neusmiljenega po tožbah ubozega terpina.

Prava ljubezen do bližnjega ne čaka, da revni za kaj prosi; temveč ko vidi človeka revščino terpeti, precej se mu skaže radodarnega.

Kteri préd prosi, tisti že več ne prejme zastonj.

O blažena roka njega, ki deli miloščino! Za mali dar mu bo povernil Bog tako veliko.

Že v tem življenju ne boš mogel tožiti zavoljo kacega pomanjkanja, ako pomagáš revnim radovoljno, ljubeznjivo in urno.

Če nimaš kaj podariti, podari vsaj prijazno besedo. Ne zmerjaj revnih, in ne povikšuj njihove revščine; zakaj Bog bi te kaznoval za tvoje zmerjanje.

Ako zamoreš dati, daj; ako pa ti ni mogoče, bodi vsaj prijazen.

Kjer premoženja manjka, tam venča Bog že notranjo dobro voljo. Ne reci: „Jaz nimam nič!“ Ljubezen do bližnjega ima svoj sedež ne v žepu, temuč v sercu.

Ne daj uboščeku samo iz mošnice, daj mu tudi ob enem tolaživno besedo.

Tolaži ga v njegovi revni, da dobita miloščino telo in duša. — Hodi za menoj! Posnemaj mojo radodarnost in miloserčnost!

8. Poglavje.

Samota — izverstna podpora pobožnosti.

Nihče ne obvaruje svoje duše, kakor bi moral, ako ne umé, pogostoma odtegovati se veliki družini.

Kaj posebnega je samota, v kateri govori Bog k človeku, in se druží sveti Duh z njegovo dušo.

Nikjer nisem vživala več sladkosti, kakor v samoti.

Komaj sem bila tri leta stara, ko so me odpeljali moji starši s sveta v tempelj, od kodar sem že imela majhno notranje svetišče.

Moj duh je bil sicer zmirom pri Bogu, nobenkrat pa ne bolj, kakor kadar sem bila ločena od ljudi.

V samoti sem bila, ko me je angelj pozdravil in ko sem postala Mati Božja.

Ko bi ti, moj sin, okušal le enkrat sladkosti samote, ne bi tako željno iskal družine pri ljudeh, ne bi tako pogostoma pohajkoval po cestah, ko bi v samoti z nebese le enkrat prav občeval.

Koliko nepotrebnih besedi se govori v družbi, zlasti v družbi posvetnih ljudi; koliko se zgodi nekoristnega, da celo škodljivega, kar napravlja prepire in nerodnosti!

Koliko pregreškov se učijo drugi od tebe, in kako močno zgubljaš pri ljudeh dobro misel, katero so od tebe imeli, ko si živel še na tihem.

Kolikokrat kaj zblekneš, česar se potlej kesaš; kolikokrat se tvoja duša napolni z ničnimi rečmi, ktere zamoreš potem le s časoma zopet odpraviti.

Nič od tega bi se ti ne primerilo v samoti, ako bi znal zbrati se v duhu.

Božji glas se ne sliši v posvetnem hrupu, in posvetni vrišč pušča dušo za dobro neobčutljivo.

Ko bi se zapiral znotraj po doveršenih opravilih, kmalo bi svetlo spregledal vse, v čemur si se zmotil.

Kolikokrat bi poljubil steno svojega hrama, da te je obvarovala mnogih nevarnosti sveta, če bi se naučil sam biti in sveto samoto ljubiti.

Uči se toraj od družbe ljudi odtegovati se, da bi resnobno premišljeval napredke svoje duše.

Če se odteguješ od družbe posvetnih ljudi, boš potlej gotovo našel čas, govoriti sam se boj.

Ker pa ne moreš zmiraj sam biti, občuj vsaj vselej le z dobrimi in nedolžnimi dušami; zakaj to je tudi nekaka samota, ker je le malo takošnih duš, in ker se ne

raztrese duh na nepotrebne reči pri takem pajdaštvu.

Ne pajdaši se pa s človekom, kateri ne živi nesvarljivo in po Božjih zapovedih. — In tako hodi za menoj, ter posnemaj me v ljubezni do svete samote!

9. Poglavlje.

Dober namen — poglavitni pripomoček za dobra dela.

Namen, moj sin, je obličje duše. Kakor šen je namen, taka je duša v Božjih očeh.

Ako izhajajo tvoja dela iz dobrega namena, je tudi obličje tvoje duše lepo; izvirajo pa iz slabega namena, potem je tudi obličje tvoje duše gerdo in gnjusno.

Dober je namen, ako se ozira na Boga; slab pa je, če išče časnega dobička ali nečimurne slave.

Karkoli sem jaz storila, mislila ali govorila, bilo je vse namenjeno v povikšanje Božje časti, in zato sem šla polna za služenj v visoka nebesa.

Še, ko sem počivala pod srcem moje svete matere Ane, že sem darovala vse

Bogu, da počesčenje sprejema od celega mojega življenja.

Čemu si tedaj tolikanj skerben za pozemeljske dobičke, ko si pa nemaren si pridobivati bogastva za nebeško domovino?

Tam boš vžival plačilo za vse, kakoli si storil dobrega na svetu; zakaj vsako dobro delo bo poplačano tam gori obilno.

Če iščeš le dopadenja ljudi in njih nečimurne hvale, potem zgubiš vse in delaš zastonj.

Nič nespametnišega ni, kakor hrepenjenje po hvali ubozih ljudi, ki bodo umolknili čez kratko, ali pa se bo spremenila njihova hvala celo v zaničevanje.

Moj sin! ti si za kaj vikšega rojen: povzdigni se, in doprinašaj vse za voljo Boga, tudi majhna in najneznatniša dela.

Tudi take reči bodo velike, ako jih posvečuješ Bogu z dobrim namenom.

Večno bo plačilo, ktero ti bode dal večni Bog, ko bi tudi samo eno teršico vzdignil z zemlje — zavoljo Boga!

Kar se s hudobnim namenom počne, se malokdaj dobro izide.

Nikdar ne moreš z dobrim namenom kaj hudega opravičiti, pač pa zamoreš s hudobnim namenom dobro spriditi.

Pri vseh svojih delih in opraviilih glej vselej na Boga in na povikšanje njegove časti. Tako sem jaz storila.

O moj sin, hodi za menoj! posnemaj me tudi v tem!

10. Poglavje.

Pokorščina — spolnitev popolnosti.

Tebi, moj sin, in vsem, ki me ljubijo, sem izgled svete pokorščine.

Nikdar nisem kaj zahtevala po lastni volji; zato sem odšla tudi vsem nevarnostim, ker sem se do čistega podvergla postavi Božji in njegovim naredbam.

Sin Božji je bil sicer meni kot svoji materi podložen; vendar pa sem spolnovala jaz njegovo voljo v vsem tem, karkoli je sklenila z menoj njegova prečudna previdnost.

Bila sem pokorna svojim staršem, pokorna svojemu deviškemu ženinu, s katerim sem šla v Betlehem, v Egipt, v Nacaret, ne da bi se bila kaj branila ali čez to kaj mermrala.

Ni ga boljega pripomočka, napuh zadušiti, kakor ponižna in urna pokorščina.

Napuhnen človek dela le po svoji termasti glavi, ponižen pa se odpove svoji lastni volji.

Ne odstopi od povelja svojih vikših tudi v najmanji reči ne, zakaj vedi, da Bog po njih govori, Bogu pa si dolžen pokornim biti, nad tem ne moreš kar nič dvomiti.

Ne preiskuj, moj sin, zakaj je zapovedano to in uno tebi in ne komu drugemu. Vedi, da s tem se skuša tvoja pokorščina in ne koga drugega.

Ne glej na veliko težavnost zapovedanega, temuč na veliko prijetnost tega, kar s tem zaslužiš, na sladkost, katero bodo kmalu okušale ustnice tvoje duše v popolni pokorščini.

Pri spolnovanju povelja obotavljati ali gerđiti se, bi razodevalo sprideno serce, katero hoče le po svojem delati.

Varuj se govoriti: „Moji predpostavljeni so ljudje, kakor jaz, imajo tudi svoje napake.“ To tebe ne izgovarja; oni ti v Božjem imenu zapovedujejo.

Kaj ne? Ti paziš na pregreške svojih vikših le zato, ker ti ne dovolijo, česar ti želiš. Ko bi ti oni vstrezovali tvojemu napačnemu nagnjenju, gotovo, ti bi jih kar hitro zagovarjal in še hvalil.

Oni — kakor ti, bodo našli svojega Sodnika; pa ojstreje boš sojen ti, ako nisi njihovim poveljem pokoren.

Ako le z žalostjo ubogaš, si potem podoben unemu Simonu, kateri je nosil križ mojega Sina le prisiljeno in zoper voljo.

Ako si se enkrat naučil, urno in z veseljem ubogati, potlej boš čutil neizrečeno sladkost in boš pričakoval sodnega dneva z velikim upanjem.

Tisti nikakor ne more zaiti, kateri si prizadeva slepo pokorščino skazovati svojemu predpostavljenemu.

Skazuj se pokornega tako v rečeh, ktere so tvoji natori zoperne, kakor v tistih, ktere rad spolnuješ; tako boš razodeval, da krotiš svojo serce in da ljubiš križ.

Ako hočeš popolnoma pokoren biti, ne stori samo tega, kar ti Bog naravnost zapoveduje, temuč tudi to, kar mu je prijetno.

O kako gerda hudobija je vendar nepokorščina! Nepokorščina je pripravila angelje ob lepe nebesa in ljudi ob srečni raj.

Kaj li še presega lepo, ponižno pokorščino? V zaslužnosti je najvikša, najbližej Boga, soseda nebes.

Toraj, moj sin! ljubi, ljubi to čednost bolj kakor vse zaklade svetá, in prejel boš bogastvo večnega življenja. — O hodi za mano v sveti pokorščini!

II. Poglavje.

Dobra molitev — oskerbnica znamenitih dobičkov.

Nikjer nisem večega veselja občutila, kakor v molitvi.

Molitev mi je bila živež mojega življenja, in ni prešel trenutek, da bi ga ne bila obernila v molitev.

Molila sem pod srcem svoje matere, molila v tempeljnu, ob kratkem, moliti nisem jenjala nikdar.

Če tudi pri tem nisem zmiraj premikala svojih ustnic, vendar sem vsikdar premišljevala Božje skrivnosti.

Za to je moja molitev zdaj tako mogočna v nebesih, ker sem jo ljubila vse dni svojega življenja celo med delom.

Kdor moli, govori z Bogom in se pogovarja ž njim zaupljivo kakor otrok z dobrim Očetom.

Kdor premišljuje, s tem govori Bog kot najboljši prijatelj.

Ni potrebno, da bi vselej molil z ustnicami; pa to je neogiblivo potrebno, da vselej dobro misliš v svojem sercu.

Dobro pazi, kaj govoriš, kadar moliš, in premišljuj resnobno, kar Bog k tebi govori.

Ne moli pred, dokler nisi vsega iz rok položil, kar bi te motilo pri povzdigovanju duha k Bogu.

Ponižnost, zaupanje in pravično življenje, to so stopinje molitve.

Nečast je, Boga Očeta prositi in pri tem pregrešno živeti, zakaj kakoršen si znotraj, takošna je tudi tvoja molitev.

Če Boga kake reči prosiš, prepusti njegovi previdnosti in ničesa ne poželi, kar bi On ne spoznal za dobro.

Ni ti dopuščeno prositi za kaj tacega, kar ne smeš poželeti.

Ne ugovarjaj: „Puščavniki in menihi molijo, če tudi delajo; človek pa, kateri mora iti na svetu po svojih opravkih, se ne more v kak kot vsesti in moliti.“

Kdor ne moli, ničesa ne prejme; ker pa zmiraj česa potrebuješ, tedaj moli tudi vsaki čas.

Ti že moliš, če k vsemu storiš dober namen, in opravljaš dobro molitev, če imaš stanovitno Boga pred očmi.

Pobožno in spodbudljivo pogovarjanje je hvala in slava Božja in zares prav dobra molitev.

Vse molitve so Bogu zoperne, ako ni pri njem serce njega, ki moli.

Moli tedaj rad, pa odtegni svojega duha od posvetnih reči in opravil, in tvoja molitev bo prederla oblake neba, ter ti bo zadobila preobilno milost pri Bogu.

O kako radi so molili služabniki Božji po več ur na dan, zato pa so šli bogati zasluženja v nebesa.

Tudi nikdar molitve ne opuščaj, raje vse drugo, kakor molitev; in tako bodeš tudi ti zajemal iz nje veliko dobička. — Hodi toraj tudi v tem za menoj!

12. Poglavje.

Hrepenenje po vnanjem miru —
blag prirastek ljubezni.

Nikdar nisem imela s kom kakega prepira ali kavsanja.

Ne le pomirila sem take, ki so se bili prepirali, temveč sem pazila vselej tudi na to, da ni kdo družega razžalil z besedami ali se sperl ž njim.

Ljubila sem mir in tudi s tistimi sem živela v edinosti, kateri niso ljubili miru.

Z vsemi sem živela v največi edinosti, kateri so služili Bogu, in nisem ostro nagovarjala njih, ki so se radi prepirali, temuč krotko sem ravnala ž njimi, da bi jih poboljšala.

Raje sem popred jenjala, kakor se prepirala in se zoper ljubezen pregrešila.

Pameten človek ljubi mir, ne-pameten prepir.

Le tisti išče razpertije, ki nima miru v sebi, in se prepira zavoljo malovredne reči.

Kakor sam nêma pokoja pred svojimi strastmi, taka zbuja tudi pri družih nepokoj, ker jim ga ne privošči.

Ogibaj se kraja, od koder je mir pobegnil, in beži pred človekom, kateri razpertije in prepire napravlja.

Živi z vsemi mirno, pa ne po hinavsko, temuč iz svete ljubezni.

Beži pred podpihovalcem, ker je poslanec satanov, in se je le natolcevanje in prepire.

Kteri druge pred tabo znižujejo in njih pregreške tebi na uho pripovedujejo, bodo ravno tako storili tebi pri drugih, ker radi vse premotijo.

Sin! to ti bodi gotovo: Kteri nobene ljubezni do drugih nêmajô, tudi do tebe niso odkritoserčni.

Oni hočejo le slišati, kaj ti porečeš; pri tej priči pripovedujejo tisto drugim, in ti prideš v sitnost ž njimi.

Videl boš tudi, kako boš naletel, ako vsem prilizovalcem veruješ; gotovo prideš ob svoj mir, če želiš zmiraj slišati novice od svojih sosedov, ki tebe nič ne zadevajo.

Mir s pravičnimi je največe veselje serca, ker drug družega v čednosti spodbuja.

Mir z brezbožnimi je najhuja vojska, ker se med seboj končujejo.

Kteri pa zvesto služijo Bogu, in hrenené po pravi pobožnosti, so zedinjeni med seboj v svetem miru.

Nedolžna duša in ponižno serce ne vé, kaj je kreg, prepír in ravsanje.

Napuhnjeni in prevzetni nasproti se pa kaj radi kavšajo, in naglo se sprejo, kteri pozemeljsko preveč ljubijo.

Ne prepiraj se z vikšimi, da ne boš strahovan. Ako nočeš zaničevan biti, podaj se raji, kakor pričkatí se.

Navskrižne skušaj spraviti, kakor je sveti Norbert storil; ako te ne poslušajo, pojdi proč od njih; zakaj boljši boš sam, kakor med prepirljivimi.

Morda si bral ali slišal, kaj je Evermod, premonstratenec in škof Raceburški storil; on ni jenjal pridigovati, dokler se nista spravila med sabo dva sovražnika.

Tudi o tem si morebiti že slišal praviti, da je navlašč vkrotila divjega leva Jera Turingiška, nuna, da bi pripravila k miru s tem zgledom nektere nezložne osebe.

Da bodeš tudi ti zamogel pri družih k ljubemu miru pripomoči, v ravnaj pred vsem svoja notranja nagnjenja.

Raje kaj prizanesi, kakor da bi se prepiral z bližnjim; bolje, da ne terdiš samoglavno svoje misli, da v družbi prepir ne vstane, raje drugemu priterdi, če le ni Božji časti nasproti.

Prizadevaj si, to postavo ljubezni spolnovati in v nebesih boš prišel k gledanju Tistega, ki je Bog miru. — Hodi za menoj, ter hrepeni po vnanjem miru, in veselo boš rastel v ljubezni!

13. Poglavje.

Odkritoserčnost — izversten pripomoček posladiti si življenje.

Moj sin! sovraži prevaro, goljufijo in zvijačo, in prilasti si sveto odkritoserčnost.

Nikoli nisem imela dvojnega serca do ljudi, temuč le eno, in to je bilo polno ljubezni in odkritoserčnosti.

Nihče si ni upal dvomiti nad mojimi besedami, ker dobro so vedeli, da sem govorila, kakor sem v sercu mislila.

Ker sem mati resnice, toraj sovražim zvijačnost.

Kakor sem vselej dobro hvalila, tako sem vsigdar grajala hudo.

Moj sin! govori vselej odkritoserčno s svojim bližnjim, in ne nalagaj ga nikdar.

Ne delaj kakor ta svet, kateri je navajen goljufati, in išče neprenehoma, kako bi koga prekanil.

Kaj se pogosteje vidi na svetu, kakor da zvijačno ravna večina ljudi.

Imenujejo se prijatelje in sluge, toda večidel je to laž, ker skušajo le preslepiti in prevariti. Ravno tako dajejo častna imena, ker druge prihlinjeno visoko povzdigujejo, da bi tako zvito pridobili sebi češčenja in hvale.

Kakor se lovijo ribe s ternkom in ptice s piščaljo, tako se vjamejo priprosti in lahkoverni s hinavskimi besedami.

Kar pa ti govoriš, moj sin, naj se zлага vse s tvojim srcem; glej tedaj, da vedno ravnaš v vsi priprostosti.

Kaj ti pomaga, ako si po vnanjem golobica, po sercu pa kača.

Serce in usta se morata vselej vjemati; celo tvoje pomilovanje družih v njihovi britkosti naj ne bo hinavsko.

Ako voščiš svojemu bližnjemu kaj dobrega, vošči mu iz cele duše; ker le tako spolnuješ zapoved ljubezni do bližnjega.

Toda odkritoserčnost mora biti združena s previdnostjo, da se ne zverže v preveliko zaupljivost, ktere nasledek bi bilo zaničevanje in bi škodovalo naši veljavi.

Nikakor ni potreba, da bi vsakemu odkrival skrivnosti svojega serca; to bi bila velika nespamet in bi ti veliko škodovalo; pri vsem tem moreš biti odkritoserčen do vsacega.

Kar se ne smé povedati, zamolči; kar pa smeš povedati, razodeni, kakor je res.

Kakor sovraži Bog hinavce, kateri so znotraj drugačni kakor zunaj, tako studi prilizovalce, kateri v sercu drugače mislijo, kakor z ustmi govoré.

Moji služabniki so prosti sleherne goljufije, in noben naj se ne imenuje Marijinega otroka, kateri ni odkritoserčen do slehernega.

Boljši je, zavoljo priprostosti serca zasmehovanemu kakor hvaljenemu biti zavoljo bistrumnosti, ki je tega sveta.

Prava odkritoserčnost je mirna in ne moti nikdar miru, zvičajna usta pa ga dostikrat razderó.

Priprost in pravičen človek je neznano ljubeznjiv.

Goljufen pa ne obstane dolgo, kmalu pade sam v jamo in je potem vsem zaničljiv.

Odreci se po tem takem goljufiji, zvičajnosti, hinavščini in prilizovanju in derži se stanovitno keršanske odkritoserčnosti. — Hodi za menoj! Posnemaj me v tem!

14. Poglavje.

V duhu ubog — velika tolažba za dušo.

Moj sin! ko bi imela tudi vse zaklade sveta, nikdar bi svojega serca ne navezovala na nje.

Uboštvo je bilo moji duši največa tolažba, in v svoji revni hišici sem našla več

miru, kakor ko bi v najkrasniši kraljevi palači stanovala.

Bila sem sicer kraljevega Davidovega rodu, pa moja družina je ubožala s časoma.

Tiste darove, ki so jih modri iz jutrove dežele mojemu Sinu prinesli, sem kmalu razdelila med uboge.

Meni je bilo bolj všeč življenje v uboštvu, kakor življenje v obilnosti.

Premišluj mojo hišico v Loreti na Laškem, in zapazil boš, kako daleč sem bila od vse bliščeče lepote.

Le večnega bogastva je iskalo moje serce, zato nisem skerbela za pozemeljsko.

Ubog v duhu je samo z Bogom zadovoljen, in v tem, da ga ljubi, najde svoje edino bogastvo.

Vsak človek je oslepljen, kateri želi le obogateti in dere za pozemeljskimi draginami.

Nihče ne misli manj na Boga in na dušno zveličanje, kakor kdor hoče na svojo stran spraviti veliko od tega sveta.

Lakomnost čisto prevzame pamet človekovo in to daje duhu težavno opravilo, katero pogasi duhovno in zaduši notranji glas Božji.

Nikdar ne boš ložej živel, kakor ako si ubog v duhu.

Kaj ti pomaga zlato in srebro, če ti pa napravlja neznano veliko skerbi in te pripravi poslednjič ob nebesa?

Natora je z majhnim zadovoljna, čemu tedaj poželiš dragih in nepotrebnih reči, če ti potrebno zadostuje?

Takih, ki svojega serca na bogastvo ne navezujejo, je le malo, veliko pa jih je, kateri se zavoljo zlorabe svojega premoženja pogreznejo v pekel.

Vse, kar imaš od Boga, obračaj v dobro, ker boš moral odgovor dajati od zadnjega vinarja, kako si ga obernil.

Vsaj ti mora vse eno biti, ako si bogat ali reven, ker ničesa ne ponesesh seboj, kakor samo to, kar si storil v življenju dobrega ali hudega.

Sv. Norbert je hotel imenovati svoje samostane le hiše uboštva, ker ni hotel, da bi se nahajalo v njih pozemeljsko bogastvo, pač pa vaje obilne pobožnosti.

Proti Bogu obernjeno serce in dobra vest sta neizrekljiva zaklada za večnost; če hočeš to pridobiti, potem ostani ubog v duhu, kakor sem bila jaz. Hodi tedaj za menoj! Posnemaj me tudi v tem!

15. Poglavlje.

Dobra poraba milosti ali gnad Božjih zagotovilo zveličanja.

Vse milosti ali gnade, ktere mi je Bog dodelil, sem sprejela z veseljem, da bi jih v dobro obračala in ž njimi delala v zveličanje svoje duše.

Angelj me je pozdravil kot „milosti polno“, in po teh milostih živeti je bilo v resnici vse moje prizadevanje.

Vsa presveta Trojica me je ozaljšala z milostmi brez števila.

Oče mi je dal svojo ljubezen kot svoji hčeri, Sin kot svoji materi, sveti Duh kot svoji nevesti.

Nikdar se nisem zoperstavljala Božjemu navdajanju, velikoveč vselej sem storila to, k čemur me je milost (gnada) budila.

Zato, ker sem z milostjo (gnado) zvesto delala in nobene ne zanemarila, mi je dodelil Bog vedno še večje milosti, in tako se je vedno naraščalo število mojih zaslug od mojega neomadežanega spočetja do moje pozne starosti.

Moj sin! nikoli ti milosti (gnade) ne manjka, pa ti ji večkrat umanjkaš, ker se je ne poslužiš.

Povej mi čas, da bi Bog ne bil govoril k tvojemu sercu, tudi še takrat, ko si se vstavljaj milosti Božji.

Kadar bereš duhovne bukve, kadar si zamišljen v premišljevanje, kadar si pri sveti meši, kadar poslušáš pridigo, kadar moliš, kadar se ozreš na Božje vstvarjenje, povej mi, koliko milost se ti ne skazuje pri vsem tem?

Resnično, če boš pogubljen, ne boš mogel dolžiti Boga, temuč le svojo hudobno voljo, da se ni hotla posluževati Božjih milost.

Mnogokrat se nič bolje ne ravna z notranjimi milostmi, kakor s telesnimi.

Pet počutkov imaš, pa jim dopuščáš škodljive reči; imaš terdno zdravje, pa ga spodkopljuješ z nerednim življenjem.

Imaš čedno postavo, pa glej, ž njo se bahaš v samoljubnosti, zapoveduješ čez znatne moči, pa jih zgubljaš z razuzdanostjo.

Imaš lep čas, pa ga poženeš z igračami; imaš lepo premoženje pa ga zapravljaš po neumnosti,

Imenuješ me sicer Mater milosti Božje, pa si malo prizadevaš, da bi obračal s am v svoj prid milost Božjo.

Ta pa ne zasluži nobene milosti več, kateri je na miglje ne poslušá.

Silen strah ti bodo delale na smertni postelji milosti, ktere si zanemari!; trepetal boš pri sodbi, kadar se ti bo očitalo njih število in prederzno zaničevanje. Koliko družih bi se bilo spreobrnilo, ko bi bili prejeli gnade, ktere si ti imel!

Od zdaj za naprej se bolje poslužuj milosti Božje, da ti ne bode konec strašen.

Z eno samo stopinjo milosti (gnade) Božje moreš premagati vse kraljestvo satanovo.

Ker ti ni znano, na katero gnado je navezано tvoje večno zveličanje, tedaj čislaj vse, da ne pripraviš v nevarnost svojega zveličanja.

Božja milost je velika bramba za dušo, kadar je skušana, in ako duša premaga skušnjavao z njeno pomočjo, se ji pomnoži čast v nebesih.

Ker sem jaz res Mati milosti Božje, ne bom jenjala zadobivati ti milosti, ako v me kličeš za-nje, in če se pokažeš zvestega delavca z dobljenimi milostmi. — Hodi za menoj! — o hodi z menoj z zvesto porabo milost Božjih, in zveličan boš!

16. Poglavje.

Stud nad grehom — mogočen nagib
k dobremu.

Daleč od mene je bil vsaki greh in ne en madež me ni omadeževal, še celo izvirnega greha sem ostala čisto prosta po milosti Božji.

Nikakor se ni spodobilo, da bi bil nad menoj le nar manji dolg, ker me je Bog storil v prebivališče milosti.

Kaj dobro sem vedela, kaj se pravi, najboljšega Boga razžaliti; zavolj tega sem želela storiti le to, kar je prav.

Morda ti ni neznano, zakaj me imenujejo pribežališče grešnikov.

Morebiti pa tudi misliš, da za tiste, kateri nočejo kar nič vedeti od spreobrnjenja svojega, neprenehoma prosim, da bi se ne pogubili.

Moj sin! v tem se motiš, zakaj za tiste ne prosim, kateri sovražijo pravo spreobrnjenje.

Ne vsak, kateri pravi: „Gospa, Gospa!“ bo mojo milost dosegel, temuč le tisti, kateri voljo ima delati resnično pokoro.

Zato prosim pred vsem drugim, da se bojijo greha moji otroci, ker tako se zgodi, da vanj ne padejo.

Spoznanje greha je prva stopinja do studa pred njim, ktere ga bi moral imeti vsak človek.

Kdo bi si mislil, da more človek prederzniti se, razžaliti Boga, svojega najvišega Gospoda, ter sramotiti ga z grehom.

Ko bi mogel Bog pokončan biti, bil bi z grehom; zakaj greh kot največe hudo je njemu najviši dobroti naravnost nasproti, je upor zoper njega.

Premišljuj rane in smert mojega Sina, in razumel boš nekoliko, kakošna grozovitnost je greh.

Kaj imaš po storjenem smertnem grehu družega kakor mrtvo dušo, nepokojno hudo vest in neskončno terpljenje v peklu, ako umerješ v smertnem grehu.

Boj se najmanjega greha, zakaj nenadoma te zapelje v večje.

Koliko bi jih zdaj ne gorelo v peklenem ognju, ko bi se bili obvarovali odpustljivih grehov.

Bolj kot kačjega strupa se boj tudi narmanjega greha.

Ako te skušnjava napade, premisli in prevdari, koliko zlo je greh, in kaj pride za grehom, prosi potem Boga stanovitno za njegovo varstvo.

Kadar se ti skušnjava približuje, brez odlašanja se zateci v moje naročje, o sin moj!

Jaz sem pripravljena pomagati ti in pomoč Božjo ti zadobiti, da nobene škode ne terpi in ne oslabi po tem zlu tvoja duša.

Beži pred vsacim, kateri te v greh napeljuje, ker ta je tvoj najhujši sovražnik.

Skleni, raje umreti, kakor radovoljno razžaliti svojega najslajšega Boga tudi le z malim grehom. — Moj sin, hodi za menoj, ter sovraži vsak, tudi najmanjši greh kakor jaz.

17. Poglavje.

Vera — najterdneja postava
človeka.

Karkoli sem storila, se je opiralo na vero, ktera je bila v meni neizrečeno terdna.

Moja vera se je opirala na Boga in njegovo besedo, in nihče me ni mogel odverniti od nje.

Prosta sem bila vsacega dvoma, in če pregledaš moje življenje od konca do kraja, našel boš, da me je spremljevala vera vse-skozi in tudi pod križem me ni zapustila.

Zaslужila sem torej imenovana biti Mati verna; saj sem rodila Začetnika in Dopolnovalca vere.

Kdor terdno stoji v Božji besedi, nikakor ne omahuje v veri.

Ne porajtaj, kaj pravi pamet k skrivnostim; tvoja pamet še veliko majhnih reči na tem svetu ne more umeti, nikar visocih skrivnosti.

Pamet ima le priterditi, kar uči sveta vera.

Preveč modrovati je zapeljalo že mnoge v zmote in odvernilo od vere.

Zato še nisi lahkomiseln, ker veruješ, kar ne razumiš, saj tudi v natornih rečeh marsikaj ne razumiš, in vendar veruješ na besedo družih.

Božje bitje daleč presega človeško pamet; vsaj bi skrivnosti Božje ne bile tako visoke, ako bi jih zamogla umeti človeška pamet. Ali ni tako?

Ponižno serce ne modruje o skrivnostih svete vere, ali je tako ali drugače, temuč veruje priprosto.

Kakor ne more nikdar goljufana biti Božja modrost, tako tudi nikogar goljufati ne more njegova resničnost, kadar se nam razodeva.

Z nikomur se zaupljivo ne pečaj, kateri sveti veri zopergovarja.

Ogiblji se krivoverskih učenikov, zakaj oni so otroci satanovi in hudobni duh govori iz njih.

So spačeni ljudje, kateri se po svoji samoglavnosti žalostno zgubé, in skušajo zvijačno ostrupiti tudi slabotne v veri.

Stoj terdno v veri, kakor sveti Norbert, v katerem je bila posebno močna ta čednost. Po njej je zmagal vse zopernosti in razdjal krivoverstvo.

Naj ti nič ne škoduje, skerbi, da se ukorenini tvoje zaupanje v veri, in če hočeš zoperstati hudiču, išči svojo največo pomoč v veri.

Ponižnost resnično verne duše požene hudiča naglo v beg, in pobožna serčna priprostost uniči vse njegove sleparije.

Ne podaj se s skušnjavcem v noben razgovor, če te v veri skuša, derži se Božje besede in ohranil se boš.

En sam člen svete vere, živo verovan, je dosti, da spreoberne največega grešnika, ali da poterdi človeka v pobožnosti.

Kdor veruje v Boga povsod pričujočega, ne bo storil nič, kar bi moral razžaliti Božje oko.

Kdor je živo prepričan pričujočnosti Božje, bo preklel vsak greh.

Kdor veruje na Božjo pričujočnost in dobroto, ne bo obupal; kakor ne misli nič hudobnega, kdor se spominja da Bog vse ve.

Kjerkoli vidiš delati kaj hudega, bodi prepričan, da tam kakorkoli pomanjkuje vere.

Moli tedaj, da tvoja vera ne pojenja nikdar, in če v bridkosti zdihuješ, glej, da ne boš človek slabe vere, ki se v njej trese, temuč da si človek močne vere, ki zna tudi bridkosti prenašati in premagati, kakor jaz, ki sem kraljica marternikov. — Hodi tedaj za menoj! Posnemaj me v živi, terdni veri!

18. Poglavje.

Terдно zaupanje — sladek kruh v
bridkosti.

Kakor nisem nikdar odstopila od vere, tako me tudi upanje ni nikdar zapustilo.

Večji del mojega življenja je pretekel v zdihovanju in žalosti, da, britkosti polni so bili nekteri moji dnevi.

Imela sem sicer neizrečeno veselje nad svojim Sinom, pa tudi tako neizrečeno velika je bila moja britkost in groza zavoljo protečega mu terpljenja.

Povsod sem ga videla v njegovem grozovitem terpljenju in neznanih bolečinah, in poslednjič sem gledala tega svojega preljubega Sina od vseh zapuščenega viseti na

križu in najzadnje nagniti njegovo pre-
sveto glavo in umreti.

O moj sin, misli si pri tem britkost
mojega maternega serca!

Pa pri vsem tem me vendar nikdar ni
zapustilo upanje, to upanje namreč, da
bode enkrat konec vsega tega nje-
govega prebritkega terpljenja, da bo
vstal čez malo zopet od smerti
in šel v svojo Božjo čast, katero
je imel od vekomaj pri Bogu
Očetu v nebesih.

Silno žalostno je za človeka, ako
ne upa v Boga; usahnil bo enako cvetlici
v solnčni soparici.

Kdor pa nosi v sebi upanje v dobrega
Boga, bo vesel brez vnanje tolažbe.

Keršanski človek upa od Boga po
tem življenju vse dobro, in naj
bi tudi moral prestajati tukaj nekaj časa
največo revščino.

Bog je zvest: On ne omahne nik-
dar v svoji obljubi, dá, dal nam bode v
nebesih več, kakor si more človek domiš-
ljevati.

Vsa zla skupaj ne premotijo njega,
ki hrani v svoji duši živo upanje na ne-
beško veselje, dobro vedoč, da se nikakor
ne more priti brez terpljenja k to-
likim radostim, kakor so v nebesih.

Gotovo si že skušal, kako slabo upanje je, zanašati se na ljudi, kateri ne spolnijo, kar obljubijo, ali pa pozabijo na svoje obljube.

In če si tudi grešil, upaj vendar-le; saj je Bog usmiljen, če je le uterjeno tvoje upanje v pravem spokornem duhu.

Ničesa naj pa ne upa, kdor se popeljšati noče; zakaj le pravo serčno kesanje najde plačilo; kdor pa ostane radovoljno v hudem, t. j. v grehu, je vreden kazni Božje.

Dokler se ohraniš v terdnem upanju na večnost, te ne more potlačiti do čistega nobena stiska na svetu.

Ako si v stiski, naglo se ozri proti nebesom, ter misli, tam bo konec moje revščine.

Bolezen, uboštvo, zaničevanje in zapuščenje od ljudi, dà, celó smert se predrugači in je zaželeno njemu, kterega poživlja upanje na nebesa.

Upaj tedaj, moj sin, v Gospodu, delaj neprenehoma dobro, in tvoje serce bo imelo vedno hrano in pokoj. — Hodi za menoj! Posnemaj me v upanju!

19. Poglavlje.

Zderžljivost jezika — pospešuje
pokoje in mir.

Če si kterikrat prebral sv. evangelj, si gotovo že občudoval mojo molčečnost.

Malo boš našel, kar bi bila govorila; pa kar sem govorila, je bilo prav govorjeno in premišljeno.

Govorila sem z angeljem v svoji sobici, s svojim Sinom v tempeljnu, z Elizabeto v njeni hiši, ravno tako v Kani Galilejski v obednici.

Berzdala sem svoj jezik tako, da ni zinil najmanjše stvarice, ktera bi bila razžalila Boga ali kakega človeka.

Enako stori tudi ti, moj otrok, ako hočeš pokoj imeti v svojem notranjem.

Kaj ti je napravilo dozdej več nepokoja, kakor tvoj nezderžljiv jezik?

Komaj se zjutraj prebudiš, že ti pride na misel v tvojo žalost, kar si včeraj izžlobodral brez premislika.

Prevdari dobro v čem, kaj in pred kom govoriš; premisli vse besede in kakošni nasledki bi vtegnili za te priti iz tega.

Pamet en ne govori vsega, kar mu prileti na jezik, temveč le to, kar je kaj koristno.

Kolikor mánj govoriš, toliko bolj te bodo hvalili pametni.

Ne navadi se norčij, da ne boš vlačil v smeh tudi resnobnih reči, ne da bi imel od tega le najmanji prid.

Izrečeno besedo zamoreš tako malo vzeti nazaj, kakor ne sklicati nazaj zalučanega kamna.

Izgovor, da nisi mislil tako hudo, kakor si govoril, komaj kaj izda; le prerado se sodi, da je prišlo iz tvoje nespameti in jezičnosti.

Kar ti zaupa kak prijatelj na skrivnem, tega ne izbljekni očitno, zakaj tako delajo izdajalci. In koliki greh si nakoplješ, ako si kriv velikih razpertij?

Bodi čuječ in varčen v govorjenju o rečeh, katerih ne umeš, sicer te bodo imeli za neumnega in te osramotili kot trapastega.

Gerde in nespodobne besede naj nikdar ne pridejo iz tvojih ust, zakaj razodevalo bi nečisto serce, iz kterega izhajajo takošne spodtakljive besede.

Tudi ne odkrivaj pregreškov svojega bližnjega, temuč molči, ali izgovarjaj jih, če se zaženó drugi zbadljivo nad nje.

Kaj te tičejo slabosti tvojega bližnjega, da jih razkladaš celi soseski.

Tebi ni prav, ako se pogovarjajo drugi od tvojih pregreškov; zakaj pa ti govoriš od svojega brata razžaljive reči, ktere tebe nič ne zadevajo.

Če bi ljubil molčečnost, imel bi dostikrat več veselje, kakor da si govoril.

Poštenje se vzame v časih človeku z eno samo besedo, in se mu ne more več poverniti celo z najdaljšim govorjenjem.

Previdnost tedaj naj bo učiteljica tvojemu jeziku; ljubezen in strah Božji naj vodita tvoje besede. — Hodi v tem za menoj!

20. Poglavlje.

Ljubezen do bližnjega — posebnó znamenje pobožnega človeka.

Človek brez ljubezni je svetilnica brez luči, in svet brez ljubezni, kaj bi bil družega kakor roparska jama, prebivališče grozovitosti.

Moje serce je objemalo v ljubezni vse ljudi, in vsaki čas sem se jim skazala mater.

Oh, s kako žalostnim sercem sem gledala nepokornega Judeža Iškarijota, ali na križi visečega obupanega levega razbojnika!

Neizrečeno me je bolelo videti toliko duš pogubiti se vekomaj.

Kolikokrat sem bitko jokala, da toliko ljudi se čisto nič ne vdeležuje zasluženja, ki ga je pridobil za vse ljudi moj Sin na križi z bitkim terpljenjem in grenko smertjo.

Ako sem koga videla v sili, naglo sem mu prihitela s svojo ljubeznijo na pomoč, in če mu nisem mogla v djanju pomagati, sem mu pa pomagala z besedo in v svojem sercu.

Moj otrok, zastonj misliš, da Boga ljubiš, če nimaš nobene ljubezni do človeka.

Kako moreš Unega ljubiti, ktere ga ne vidiš, če tega ne maraš, ktere ga imaš pred očmi?

Tvoja ljubezen mora vse enako obsegati, zakaj bogati in revni, prijatelj in neprijatelj je podoba Božja.

Lepota, bogastvo, mogočnost in obleka niso nikakoršni vzroki prave ljubezni, temuč so nečimurne reči, nespametne domišljije.

Brez vsega tega je bližnji podoba Božja, in naj bi bil še tako reven in potreben.

Če ljubiš koga zavoljo njegovih če tudi notranjih darov, in ne zato, ker je podoba Božja, potem nimaš svete ljubezni.

Če koga obrajšaš, ker sta si po duhu prav podobna, potem imaš lastno ljubezen, ki zamore biti pogostoma celo hudobna.

Če ljubiš koga zavoljo prejetih dobrot, ni tvoja ljubezen še posebno izvrstna.

Ne zidaj svoje ljubezni na minljive reči, sicer ne bo dolgo obstala; prava ljubezen nima konca, temveč ostane stanovitno.

Nič posebnega ni, koga v sreči ljubiti, ker najdeš v tem svoj lastni dobiček; kdor pa svojemu bližnjemu pomaga v sili, ta ima veliko zasluženja v svoji ljubezni.

Če se zbuja v tebi milo sočutje do stiskanih, glej, takrat je tvoja ljubezen na poskušnji.

Pred vsemi rečmi najbolj obrajšaj dušo, ter vedno moli za njeno zveličanje; zakaj to je največja ljubezen.

Poglavitno vodilo naj ti bo: kar ti nočeš, da bi drugi tebi storili, tega tudi ti drugim ne stori.

Ne veseli se, če se tvojemu bratu huda godi, in ne smejaj se, kadar terpi, in če je tudi tvoj sovražnik.

Sovražnike in prijatelje moraš ljubiti, če hočeš dopolniti postavo ljubezni.

Kristjan nima nobenega sovražnika, kakor tudi on ne smé biti nikomur sovražen; nje, kateri mu kaj hudega storé, ima enako za prijatelje, ker mu dajo priložnost, kaj terpeti zavoljo Boga.

Premisli svetega Norberta, ko je bos popotoval kot škof Magdeburški, je brata imenoval vratarja, kateri ga je nazaj pahnil in mu še povernil s poljubom.

Gotovo hočeš, da naj bi ti hitro in do čistega odpustili vsa razžaljenja, ki si jih drugim storil, ter jih pozabili; zakaj pa ti hitro in popolnoma ne odpustiš in ne pozabiš, kadar te kdo razžali?

Dobremu prijatelju lahko odpustiš, od odpuščenja pa nočeš nič vedeti, če te razžali na sprotnik.

Dokler gospoduje v tebi ta različnost v ljubezni, še nimaš popolne ljubezni.

Prav posebno pazi na tiste, kateri so tvoji skerbi izročeni, zakaj zavoljo njih te bo o jstro izpraševal Bog pri sodbi.

Ljubi jih sveto, če nočeš biti kot nevernik.

Ali ni bil glas mojega Sina, kateri je svoje do konca ljubil in za nje k svojemu

Očetu molil: „Ktere si mi izročil, sem jih ohranil, in nihče izmed njih se mi ni zgubil razun sina pogube.“ — O sin, hodi za menoj! Nasleduj me v tej poglavitni čednosti — v ljubezni!

21. Poglavje.

Ljubezen do Boga — povračilo za prejete milosti.

Moj sin, celo moje serce je bilo razvneto o ljubezni do Boga, ker njega sem cenila svoje ljubezni najvrednišega nad vse drugo.

Nič družega nisem imela, s čemur bi bila zamogla Bogu povračevati za tolikanj prejetih milost, kakor da sem ga čez vse ljubila.

O presladki ogenj, kateri je mene povžil; kolikokrat sem padla v omedlevico zavoljo te goreče ljubezni.

Ko bi me bil tudi videl, kako sem svojega Sina objemala, vendar nikakor ne bi bil mogel prav presoditi moje ljubezni.

Ne najmanjše v meni se ni navezovalo na ta svet, ker vso svojo dušo sem darovala Bogu v ljubezni.

Iz ljubezni sem umierla, in tako zapustila svet med največo sladkostjo.

Nič me ni bilo strašnejšega, kakor če kdo ni hotel ljubiti Boga.

Moj sin! kaj še imaš razun Boga, v čemur bi mogel najti tolažbo ljubezni?

Vse stvari na svetu ne morejo nasititi tvojega serca, tudi ne zaslužijo, da jih ljubiš, razun zavoljo Boga.

Danes ti obljubijo prijetnost in jutri te zapustijo v tvojo največo žalost.

Boga ljubiti je največe zveličanje; ali ne delajo mar tega vsi svetniki v nebesih?

Vera te uči, da Bog je najvikša, resnična in neskončna dobrota; zato si vstvarjen, da ga ljubiš; motiš se, ako iščeš kaj drugega razun njega.

Ko bi Boga ljubil prav iz serca, bi te nič kaj ne vžalile spremembe, ki se godé na tem svetu.

Nikdar bi te potem ne zapeljala človeška veljava, da bi želel ljudem dopasti: vse bi pa storil, kar veš, da je po volji Božji.

Nikdar bi te ne premagala kaka hudobna skušnjava, če bi bila resnična ljubezen Božja v tebi.

Grenke so posvetne sladkosti temu, kateri Boga popolnoma ljubi, sicer pa ne bo maral za kaj drugega na svetu.

Koliko svetnikov se je že zamaknilo, če so le na Boga mislili!

Oni so spoznali iz lastne skušnje, da le v Bogu najde duša pokoj.

Imej Boga vedno pred sabo; zakaj Boga pazljivo premišljevati, se pravi, ž njim razveseljevati se v sveti ljubezni; kdor odtegne stvarniku serce in duha in jo daruje Bogu, svojemu Stvarniku, bo kmalo čutil njegovo ljubezen v sebi.

Ne vprašaj: kako naj Boga zahvalim za vse, kar mi je dal? Ljubi ga, in zadosti si storil.

Reci večkrat, kar sem jaz rekla: O Bog mojega serca, o Bog, moj delež na vekomaj! Kdo mi da, da le najdem edino Tebe v sebi in sebev Tebi! O da bi Te mogel vendar še bolj ljubiti, ko vsi kerubi in serafi! Oh, daj mi, da se vsa povžijem iz ljubezni do Tebe kot žgalna daritev, — ker ničesa ne želim, kot Tebe, o Bog! O največa Dobrota! O Bog mojega serca! O Bog, duša moje duše! O... Tebe večno ljubiti... večno ljubiti!...

S temi in enakimi zdihljeji sem živel, v njih sem svojo dušo izdihnila in bila vzeta v nebesa. — Tje hodi tudi ti za menoj!

II. Oddelek.

22. Poglavje.

Češčenje presv. Rešnjega Telesa —
znamenje svete ljubezni.

Neznano velika je bila v meni ljubezen do tiste presvete skrivnosti, katero je zapustil moj Sin pri zadnji večerji svojim učencem pod podoboma kruha in vina.

Kaj boljšega, kaj večega nam ni mogel zapustiti in dati, kakor samega sebe, da bi ostal tako pri svojih do konca sveta, ktere je ljubil do konca.

O koliko tolažbo sem pač občutila po smerti svojega preljubega Sina v pogostnem prejemanju te Božje skrivnosti, katero mi je podal moj ljubljeni učenec, ki me je sprejel za svojo mater.

V tem presvetem zakramentu je počivala moja duša vedno vtopljen, ker v njej biva moj Božji Sin; in kakor sem ga prejemale vsak dan v hrano moje duše, tako sem ga prejela tudi pred svojo smertjo za popotnico.

Moj sin! vedi, da tisti so meni posebno ljubi in dragi, kateri to presveto skrivnost vedno ponižno in goreče časté, hvalijo in molijo.

Moj sin! ti ne moreš svoje ljubezni do Boga bolj očitno pokazati, kakor če prav ponižno častiš in moliš Jezusa Kristusa v tem svetem zakramentu, pa ga tudi pogostoma vredno prejemaš.

Kako se ti je pripravljati za sveto Obhajilo, pač lahko sprevidiš, da za tako sveto zedinjenje, kakor je zedinjenje s samim Božjim Zveličarjem, je treba angeljske čistosti, terdne žive vere, globoke ponižnosti, goreče ljubezni in svete lakote po tem angeljskem kruhu.

Če pristopiš k svetemu Obhajilu le iz same navede brez dobre priprave, potem ne upaj veliko sadu od te nebeške dušne hrane, dá, še bati se ti je, da bi je celo nevredno ne prejel.

To ti posebno svetujem, da Jezusa v presvetem zakramentu pogostoma obiščeš, če ga tudi ne prejemaš.

Koliko dni preteče, o katerih biva moj Sin v cerkvi kakor v puščavi in samoti, in nihče ne kleči pred Njim, kakor le njegovih sveti angelji.

Ves svet dirja po svojih opravilih, nihče pa se ne spomni Njega, kateri čaka s toliko poterpežljivostjo na nas ljudi.

Kliče nas in nihče ne pride, vabi nas milo k sebi, in malokdo pristopi, milosti deli, pa malokdaj prejme od nas hvalo in zahvalo.

Verjemi mi, ni je nobene boljše Božje poti, kakor hoja k Jezusu v tabernakeljnu.

Neprimerljiva je ta pot k Jezusu v tabernakeljnu, in kraj, kjer se obišča Kristus na prestolu njegovega veličastva.

Kaj pomaga, ako svetilnica pred Njim gori, ne pa vernih serca.

In vendar je tú kraj, kjer se vsakoverstne milosti delé, kjer se ogreje mlačnost in zljajša stiskano serce.

Tu prejemaš dobre svéte in najboljša navdihovanja, kadar si ne veš svetovati in si v eni ali drugi zadregi.

Zapusti včasih družbo ljudi, kjer se človek večkrat premoti, in obišči Kristusa v tabernakeljnu, iz kterega se prejema obilno razsvetljenje.

Potlej te bo sprejel za svojega častnega služabnika in prijatelja, ako te bo večkrat videl muditi se pred svojim altarjem; in popolno se boš tukaj opočil in oživel, ako te je zunaj kaj zdelalo in prevzelo.

Po tem se bo očitno razodevala tvoja ljubezen, ako si premišljeval to ljubezen, ktero razvija Kristus v tej Božji skrivnosti

do tebe; vso tolažbo boš vžival, ako se boš rad mudil v hiši Večnega. — Hodi v tem za menoj!

23. Poglavje.

Boječnost pred ljudmi — prazno strašilo.

Ne doprinašaš čednosti popolnoma, ako nosiš v svojem sercu prazen strah pred ljudmi, ker ne moreš Boga popolnoma ljubiti, če želiš dopasti tudi ljudem.

Razun Boga, njegove časti in svojega zveličanja nisem ničesar želela, in toraj se nisem nič kaj zmenila, kaj svet od mene misli.

Bila sem popolnoma čista in angelj Božji me je pozdravil kot milosti polno, in moja teta Elizabeta kot blagoslovljeno med ženami; vendar le sem se podvergla postavi očiščevanja.

Nikakor me ni premotilo, če so tudi ljudje mislili ali govorili, da sem kakor druge žene nečista, za tega voljo se vendar le nisem odtegnila postavi, hotla sem skazati postavi Božji popolnoma pokorščino.

Za svojim Sinom sem hodila po potu njegovega britkega terpljenja do vseh postaj (štacijonov) njegovih neznanskih bo-

lečin, in ko je na lesu svetega križa izdihnil svojo presveto dušo, stala sem pod križem.

Veliko zasmehovanja in zasmrčevanja sem prestala takrat od sovražnikov mojega Jezusa, ker so me imenovali mater na križ pribitega hudodelnika in še več družega.

Vendar nikoli nisem jenjala svojemu Sinu služiti, junaško sem preterpela vse zasmrčevanje in psovanje, vedno sem bila iz serca vdana z žarečo ljubeznijo svojemu popolnoma nedolžnemu Sinu.

Moj sin, kmalo boš oslabil, če bo več premogel v tebi strah človeški, kakor Božji.

V kratkem boš odstopil od Božjih zapoved ter jih prelomoval, če se bojiš, kaj bo svet čez te govoril.

Kaj neki hočejo od tebe nečimurni, posvetni ljudje družega, kakor da ž njimi potegneš, da bi bil njim enak in živel in delal, kakor oni živijo in delajo?

Potlej ne boš več imel serčnosti, svojih podložnih tudi le kterikrat posvariti in kaznovati, in ker se jih bojiš, ne boš mogel spolnovati svoje dolžnosti.

Človeški strah te bo zapeljal k pregrešni prizanesljivosti, ter te zavlekel v pogubo s prelomovalci vred.

Vse drugači ti svetuje strah Božji namreč varovati se zamere in zaničevanja pri Bogu; zakaj to je največa nesreča.

Lahko in nemudoma boš zaničeval slepo človeško sodbo, če ravnaš svoje življenje edino le po postavi Božji.

Odstopila bo po tem bleda bojazljivost, kaj ljudje od tebe mislijo, in ti boš skerbel še zato, da živiš v gnadi Božji.

Ne boj se tistih, kateri ti morejo škodovati le z žuganjem in zasramovanjem; pač pa se ti je bati Tega, kateri zamore dušo in telo pahnuti v pekel.

Veliko veselje boš čutil v svojem sercu, kadar boš premagal neslane sodbe sveta in nečimurni človeški strah.

Srečnega se boš štel pri smerti svoji, da se nisi bal ljudi, temuč edino le Boga.

Tvoja duša bo polna tolažbe, med tem ko bojo hudobni zdihovali: „O mi nespametni, ki smo imeli življenje dobrih za nespamet in njih konec za nečast! Glejte, kako so zdaj prišteti med otroke Božje in njih del je med svetniki! Tako tedaj smo se zmotili!“

O strahovita zmotnjava, o prežalostno „Tako tedaj smo se zmotili!“

Ne boj se torej sodbe hudobnih in nikdar se ne daj zapeljati, da bi se ravnal po njihovem posvetnem življenju; velikoveč ravnaj se po življenju pravičnih, in njih se boj, ker ti bodo sodni dan tvoji tožniki, če se ne boš ravnal po njihovem življenju.

Proč te daj z vsakim strahom pred svetom; tresi se le, če ne spolnuješ Božjih zapoved.

Razveseljeni so bili sveti martirniki v svojem najhujšem terpljenju, ker so premagali strah pred hudobnimi ljudmi; in ti bi bil maloserčen zavoljo zaničljivega žlobodranja posvetnih ljudi?

Osramoti sovražnike svoje s stanoovitnostjo v dobrem, in dosegel bodeš pravo slavo svete neustrašljivosti. — Hodi za menoj!

24. Poglavje.

Ljubezen do sveta — močno odvratililo od dobrega (kerščanskega) življenja.

Moj sin! najbolj milovanja vreden in nesrečen je, kdor se preveč naveže na časne reči.

Sicer je vse dobro, kar je vstvarila Božja vsegamogočna roka na svetu; pa ravno od tod pride škoda, da človek obrača te reči v slabo, namesto v dober cilj in konec.

Bog Stvarnik je hotel, da naj ga ljudje le še bolj hvalijo in ljubijo kot Začetnika vseh stvarjenih reči.

Strašna zmota pa je misliti, Bog je reči tega sveta zato vstvaril, da bi človek reči višej cenil kakor Njega.

Karkoli sem na svetu zapazila, vselej sem obernila vse v hvalo Stvarnikovo, tudi zavoljo najmanje stvari sem z dna serca hvalila Gospoda.

Nikdar nisem svojega serca drugače odpirala stvarem, kakor da sem si jemala priliko iz njih, Boga z nova častiti in hvaliti.

Nobene reči nisem hvalila zaradi nje, temuč le kolikor je služilo v čast Božjo.

Tako sem živela stanovitno mirnega serca; kajti posvetne reči me niso ne preveč razveselile, ko sem jih vživala, ne posebno užalile, ako sem jih zgubila.

V resnici milovanja vreden je stan tistih, katerih serce se sužno podverže ljubezni do stvari in se razveseljuje v njih brez vsake misli na Boga.

Taki nosijo najzaničljiviše okove revnih sužnjev in so tako zamotani v časne reči, da prav čisto nič nimajo od prostosti svetih duš in živé skoraj vedno v bojazni.

Zastonj upajo, da bo ta pozemeljska ljubezen zadovoljila njihovo lakoto in žejo po sladkosti; nikakor — temuč namesto medu in sladkorja okušajo le kis (jesih) in žolč.

Opominjaj, moj sin, opominjaj vedno svoje serce, da naj se ne poganja pohlepno za posvetne reči, temuč naj goreče išče Tega, ki jih je vstvaril nam v dobro.

O kako silno se motiš, ako pričakuješ v pozemeljskih rečeh prave sladkosti!

Saj so vse prazne in minljive in nikdar ne nasitijo tvojega serca; pač pa vzbujajo zmiraj bolj tvojo lakoto po družih užitkih; zakaj le Bog edino more popolnoma zadovoljiti te, On, ki ostane zmiraj tista popolnoma dobrot.

Stvari pa slepijo tvojega duha prav močno, dasiravno meniš, da zadostujejo tvoji slasti; ranijo te v tistem trenutku, ko jih ljubiš.

Kmalo boš zapazil, da svet nima čisto nič stanovitnega, in da se mora v resnici kot žalost zaznamovati konec pozemeljskega veselja.

Pri svoji ljubezni do stvari imaš zdaj spodležovalce, kateri te žalijo, zdaj se ti pristudijo, ako se jim kaj dalj časa udaš, zdaj te zopet v serce zaboli, če jih zgubiš.

Grozovito pa doni tuljenje zaverženih v peklu, da so mogli pozabiti zavoljo ene stvari svojega Gospoda in Stvarnika; spomin njihove neredne ljubezni do pozemeljskih reči je za-nje neumerljiv červ, ki jih večno grize.

Bog ne gre v serce, ki je prenapolnjeno s pozemeljskimi željami, in Gospod ne mara prebivati v duši, ki hrepeni le po pozemeljski ljubezni.

O ve prazne nečimurnosti svetá, kako močno motite duhove tistih, ki se vam udajo in pozabijo na svoj najvikši cilj in konec!

Bog edino je človeku pravo zveličanje; vse drugo pa ma je največa reva, če se prenapačno ljubi.

Moj sin! izprazni svoje serce posvetnega veselja, in spoznal bodeš, kako sladek je Gospod, kateri do sitosti napolnuje in zadovoljuje mene in vse svetnike brez prenehanja v nebeškem zveličanju.

Poslužuj se reči tega sveta zmerno in po pameti, da te svet ne preslepi in ne stori za svojega sužnjega; zakaj težka je njegova služba in poslednjič polna nepokoja.

Skerbi za svojo prostost, da je ne zgubiš in imaš vedno pred očmi, da Bogu samemu služiti je edino dobro. — Hodi za menoj!

25. Poglavje.

Lastna ljubezen — silno nevarna omama samega sebe.

Ali nisi že večkrat slišal besede mojega Sina v sv. evangelju? „Kdor ljubi svojo dušo na tem svetu, ta jo bo zgubil; kdor jo sovraži na tem svetu, ta jo bo ohranil za večno življenje.“

Ne razlagaj krivo teh besedi večne resnice, temuč preiskuj globokeje njih skrivni pomen.

Svojo dušo smo dolžni ljubiti, ki je draga, edina in neumerljiva, pa tako jo moramo ljubiti, da jo z grehom ne pokvarimo.

Kar je prepovedano, to je edino neredna, poželjiva, mesena ljubezen.

Dasiravno sem bila gotova gnade Božje, in sem dopadla vselej Najvišemu, se vendar nisem nikdar prilizovala in sladkala sama sebi.

Moje do smerti popolnoma čisto meso je dobivalo le malo privoljenja, in svoji z vsemi prednostmi obdarovani natorji sem dopuščala le grenkobo, komaj pa dopustila kako sladkost.

Jaz sem sicer spoznala visoko stopinjo Božjega maternstva, ki me je povzdignilo nad vse ljudje, ali vedno je spremljevala ponižnost vse meni dodeljene sprednosti.

O sebi sem imela tako nizko misel, da sem se vedno metala Bogu k nogam kot nič, kot njegova nizka dekla.

Korenina in rednica vseh zlegov je pogubljiva lastna ljubezen.

Kdor posluša to najslabšo svetovalko in se da njej voditi, ta bo zapustil čez malo časa Kristusovo šolo in njegov sveti strah.

Lastna ljubezen dopušča popačenim nagnjenjem naše nature vso prostost, in dovoljuje telesu vse slaščice, tudi če so zoper Božjo postavo, da bi ne bilo prikrajšano v razveseljevanju.

Nesramna prilizovalka, kakoršna je, se prilizuje poželjivosti, in govori le, kakor se njej dopade; zato terpi duh pri njej precejšno škodo.

Križ, nadloga, zopernosti, graja, sramota, bolezen, z eno besedo, karkoli svet britko imenuje, vse to je samoljubnosti strašna reč.

Lastna ljubezen ne pozna prave poti, po kateri naj bi hodil človek proti nebesom, ne pozna kamnite in ternjeve steze; ona hoče hoditi le po tistem ozkem brunu, iz kterega se zderči v peklenško brezdno.

Kjer gospoduje ta trinoginja čednosti in poterpežljivosti, tam se mesu prilega le, kar je prijetnega; pri tem pa kervavi in škodo terpi draga duša ali se celo oropa večnega zveličanja.

Svetniki vsi so skerbili edino le zato, kako bi se znebili resnično in pred ko pred lastne ljubezni; kakor hitro so jenjali biti nje sužnji, so že napredovali v pravi pobožnosti in svetosti.

Moj sin! nikar ne verjemi lastni ljubezni, tej lažnjivki, tej kazivki, tej prilizovalki! Vedi, da v njej ni nobene resnice; česar ona išče, to je poguba tvoji duši. Ona je zadržek vsemu duhovnemu napredovanju.

Kdor zna prav odpraviti lastno ljubezen, ne zaide nikoli v nevarnost, ker zaničuje telesno zložnost in meseno nikavnost iz ljubezni do križa.

Vsak pobožen in bogoljuben služabnik Gospodov vé, da lastna ljubezen je najmočnejša sovražnica čednosti, in da nje slabi sveti in naklepi naravnost nasprotovajo Božjim zapovedim.

Kdor je križan s Kristusom in terpi s Kristusom, tistega ne mami več lastna ljubezen.

Moj sin, odloči se vselej za nasprotno temu, kar ti svetuje ta sovražnica — lastna ljubezen; ona je celo iz raja spodila naše perve starše, ko sta poželega enaka biti Bogu, in sta po nasvetovanju lastne ljubezni užila za se in za vse svoje mlajše v prepovedanem sadu namesto neumerljivosti smert, ktera je najbolj zoperna lastni ljubezni.

Sovražno preganjaj vse, kar dopade tvojemu mesu, in terpinči svoje telo, da ne služi lastni ljubezni. — Hodi za menoj!

26. Poglavje.

Lenoba — neskončna škoda pri največih dobrotah.

Svet je poln hudega, pa korelina in začetek hudega je lenoba in postopanje.

Nihče ne stori več hudega, kakor kdor pase lenobo.

Pervi oče vseh ljudi bi ne bil grešil, ko bi ne bil pohajkoval v rajju brez dela; bi ne bil storil nesrečnega ne sebe ne svojih, ako bi ne bil polenil.

Med vsemi dragimi darovi, ki mi jih je Bog dodelil, sem cenila delo za najdražji dar.

Nobenega tudi še tako majhnega ča-seka nisem zanemarila, da bi ne bila storila kaj dobrega.

To je bila moja posebna skerb, dopernašati vedno kaj dobrega.

Obračala sem sleherni trenutek za pobožna in sveta dela.

Kdor me je videl, me je videl ali moliti, ali presti, ali sicer kaj takega delati.

Moj počitek je bil v tem, da sem zmiraj kaj delala, kar je bilo Bogu dopadljivo in ljudem koristno.

Lenobo in postopanje sem sovražila, zato sem mislila vedno le na kaj dobrega in svetega.

Ako, moj sin, iščeš najkrajšega pota do hudobije, le leno pohajkovaj.

Lenoba je gošča vseh hudobij, najbliže pogubi je duša tistega, ki ljubi lenobo.

Kako zvijačno čuje hudobni duh v tvojo pogubo; pa nič ga bolj ne podpira v tem, kako bi te pokvaril, kakor če si brez vsega dela in leno postopaš.

Potlej se zbudajo v tebi hudobne misli, potlej te obletavajo puščice skušnjav in te ranijo gotovo, ako preživiš dan leno in brez dela.

Kdor si pa da vedno kaj poštenega opraviti, temu se ni bati tega sovražnika; na dobro obrnjen duh je vedno zapert hudobnemu duhu in ostane zmiraj dobro zavarovan na vse strani.

Zrak, dalj časa tiho stoječ brez kakega vetra, napravi kužne bolezni; stoječa voda postane smradljiva mlaka, v kateri se zaredé strupene krastavice; tako vsaki, kateri ljubi lenobo.

Resnično, zguba časa je kaj strašnega in dasiravno so kratki posamezni trenutki, vendar bodo vzrok dolgih kazni njemu, ki jih nepridoma zapravlja.

Najzgovorniši tožnik pri poslednji sodbi bo dragi čas, kateri bo klical Boga, darovalca časa, zoper njega, ki je bil len hlapec in je požiral čas z zdehajočimi usti.

Premišluj, moj sin, kako močno želijo zaverženi v peklu dobiti od Boga leeno četerture, da bi v njej pokoro delali, toda ni jim dana; prevdarjaj potem, koliko dragih ur pa ti zapravljaš brez vseh skerbi, da bi jih obrnil v dobro.

Če posvetni ljudje nikdar ne mirujejo in vsak čas v to obračajo, da bi si pridobili časnih dobrot, kako moreš ti zaspati prospeh svoje duše in zaležati dobiček večnega veselja?

Preženi dalječ od sebe gerdo lenobo; tudi kadar praznuješ, naj bi si odpočil od dela, vendar daj vedno opraviti svojemu duhu z dobrimi, s svetemi mislimi, ker to je presladko delo, s katerim si služiš nebeško plačilo.

Dobro razdeli svoj čas in nikdar ne boš mogel tožiti o dolgem času.

To imej za gotovo resnico: nikdar ne boš hudoben, ako ne boš nikdar leno postopal.

Preglej v britkosti svojega serca vsa tista leta, ktera si preživel v lenobi, in delaj zdaj s podvojeno gorečnostjo, da bi zopet nadomestil to, kar si popred zamudil z lenobo.

Glej, to je bila poguba Sodomi: prevzetnost, požrešnost, preobilnost in — lenoba.

Leno življenje je počasna smert, smert lenih je najrevniša; bodi tedaj s časom previden, moj sin, in — hodi za menoj!

27. Poglavje.

Milost (gnada) Božja — najlepše oblačilo duše.

Moj sin, po milosti Božji si, kar si; če milosti Božje nimaš, si pred Bogom zaveržen.

Prelepo se svetijo svetniki nebeški v obleki večnega zveličanja, ker so umerli v milosti (gnadi) Božji.

O kako se vendar ljudje trudijo na tem svetu, da bi bili lepo čedno oblečeni, med tem ko so čisto nemarni, preskerbeti duši lepo oblačilo, katero je milost (gnada) Božja.

To oblačilo nosijo samo ti, kateri so služabniki in prijatli Božji.

Kdor tega oblačila ne nosi, bo veržen v zunanjo temo, in ne bode se mu pustilo, da bi se vdeleževal nebeškega gostovanja, katerega je pripravil večni Oče svojim ljubim otrokom.

Jaz sem že kot otrok, že o spočetju in rojstvu Gospodu dopadla, ko sem bila vedno oblečena z milostjo Božjo.

V celem svojem življenju sem si posebno prizadevala, to tako lepo praznično oblačilo obvarovati vsacega tudi najmanjega

madeža; in ker sem to storila, sem neprenehoma rastla v tej bliščobi, dokler nisem bila sprejeta v nebeško veličastvo.

Vsa škerlatnina in tančica, vsi biseri in žlahtni kamni celega sveta ne stojijo človeku tako lepo, kakor lepota, katero dodeli tudi le ena sama stopnja milosti Božje.

Revež, berač, naj bo kakor koli v cape in cunje zavit, ima vendarle vrednost v Gospodovih očeh, če ima milost Božjo v sebi; nasproti pa, kdor tiste nima, in naj bi bil tudi v škerlat in svilo oblečen, nič ne velja pred Bogom.

Bodi tedaj čuječ, moj sin, in vedno dobro pazi, posebno tam, kjer bi vtegnilo tvoje praznično oblačilo biti omadežano in ognjušeno.

Ogibaj se družbe in priložnosti, kjer bi se lahko omadeževal; ker potem bi zamogel očistiti obleko edino le v hudem, solznem lugu ostre pokore.

O vsakem času ohrani svojo obleko brez madeža, in varuj se, da je še tako malo ne onečediš.

Tudi najmanjši greh že je oljnati madež, kateri se naglo razširja, kakor v beli volnati obleki; odpustljivi greh vleče človeka stopinjo za stopinjo v huje pregrehe.

Kako lep si bil v obleki kerstne milosti Božje; kako gnjusen si, če si jo omaževal z grehom!

Hiti brez odlašanja v kopel, če zapaziš v obleki svoje duše tudi le najmanji madež; zdihovaje izperi madež nemudoma, da ne žališ očesa svojega ljubeznjivega Boga.

Naj bi ti svet vzel vse, kar je njegovega, naj bi tudi popolnoma gol stal v njegovih očeh, zadosti vendar si oblečen, če te pokriva le milost Božja in te dela njemu dopadljivega.

Te edine obleke oropati te, je hudobni duh vedno pripravljen, on, kateri jo je sam zgubil na večno, vé dobro, da brez nje ne prideš k Bogu v nebesa.

Milost Božja je edino in popolno oblačilo duše, če to zaveržeš, potem hitiš na g i n r e v e n proti kraju, kjer mučivno obdaja pogubljene večno ognjeno morje.

Če pa prideš pred Boga po svoji smerti v obleki milosti, bodeš stal brez strahu pri sodbi, in boš nosil z Božjimi služabniki na vse vekoma obleko presrečne neumerljivosti.

In če v tem življenju ohraniš brez madeža oblačilo milosti Božje, potem se ti bo pa tudi dalo praznično oblačilo večne časti. — Hodi za menoj, todá v milosti božji!

28. Poglavje.

Nečuječnost vnanjih čutov — gotova škoda duši.

Ni mogoče duši človekovi v čednosti rasti, ako ne umé dobro čuvati vnanje čute.

Meso se vedno zoperstavlja duhu, ter se mu vedno sovražnega skazuje po svojih čutilih.

Prepustiš - li, moj sin, svojim počutkom gospostvo, potem škoduješ svoji duši neznano veliko.

Glej, moj sin! jaz sem čula z vso previdnostjo nad svojimi počutki, in ničesa jim nisem dovolila, kar bi bilo nasprotovalo svetosti mojega duha.

Vedno je pokrivala modra previdnost moje oči, ter jih tako skerbno obvarovala sveta čuječnost, da mojega serca ni mogla premotiti čisto nobena stvar, dasiravno ima svet toliko zapeljivega in nevarnega v sebi.

Svoja ušesa sem zagrabila s ternjem in pred svoje usta sem postavila čuvaja; zato nisem slišala nobene slabe govorice in nisem uživala nikdar, kar bi bilo postavi nasproti.

Pazno sem odbijala vsako prazno prilizovanje in poštenost je vladala moje roke, ravno tako ste me zderžnost in sveta sramožljivost ohranile v vednem varstvu.

Moj sin, poslušaj me! Kroti s svetim strahom Božjim vse svoje počutke; o zderžuj jih v berzdah, ako hočeš živeti pobožno in Bogu dopadljivo.

G r a d človeškemu truplu je g l a v a; tú imajo čuti (počutki) svoj sedež; skerbi tedaj, da ne bodo čez te gospodovali, temuč da so pokorni tvoji duši, tvoji pameti.

N e g l e j n i č e s a, kar bi te utegnilo v tvoji pobožnosti motiti in od Boga odverniti. Jaz nisem ničesa poslušala, kar bi količkaj ranilo spodobnost, tudi ne, kar bi bilo služilo nečimernosti, ali spodkopalo dobro ime bližnjemu.

N e j e j n i č e s a zavoljo gole sladnosti, kar bi samo šegetalo tvoj kus, tvoje gerlo in razuzdalo tvoje k hudemu nagnjeno telo.

Svojih rok ne steguj po hudobnem in prepovedanem; tudi ne duhaj, kar bi posebno razveseljevalo tvoje vohanje; čednosti naj ti bo prijetno kadilo, le z lepimi čednostmi si pred Bogom povsod najprijetniša dišava.

Nes pametno ravna, kdor svojim počutkom dovoljuje, kar poželé, in si vse prizadeva, da bi jih nasitil, tako se njihovemu pritisku da voditi ne k razumni poslužbi, temuč k razžaljenju Božjemu.

Ti se morebiti večkrat čudiš nad tem, kako so zagazili hudobni ljudje tako globoko v hudobije, da imajo komaj več kaj

moči, izkopati se iz njih; pa kaj družega je krivo njih velike reve, kakor to, da so preveč stregli poželjivosti svojega telesa?

Vedi, moj sin! da lepa nedolžnost se z nobeno rečjo manj ne strinja, kakor če preveč strežeš poželjivosti in hočeš razuzdano prost biti, tudi od Boga prihajajoča milost ne more ostati pri človeku, ako je tak.

Kdor hoče vse videti, slišati, okušati, dotikovati se in duhati, kar se počutkom poljubuje in prilizuje, ta bo kmalo ob vso pobožnost in krepkost duha prišel, ker ga storé mesene prijetnosti popolnoma zaspalnega za vse dobro.

Zato moraš biti vedno na straži in čuti, da svojim poželjivim počutkom ne pustiš gospodovati, temuč da jih ti kot junak stanovitno premaguješ in čez nje gospoduješ.

Velik dobiček ti bo izhajal iz tega za nebesa, kjer te pričakuje večno plačilo in večna slava, če ojstro gospoduješ v tem življenju nad svojimi telesnimi počutki.

Potlej boš gledal Boga od obličja v obličje in se nezapopadljivo radoval v tem gledanju; potlej boš duhal svetnikov prijetno vonjavo; potlej boš pil iz morja nebeškega veselja; tvoje čiste roke se bodo dotikovale vseh nebeščanov, da storiš ž njimi zavezo večnega miru in večnega prijateljstva.

V peklu zaverženi nič bolj ne obžalujejo in objokujejo, kot to, da so dovolili svojim telesnim počutkom vse, po čemur so hrepeneli; ravno s tem pa so zgubili Boga na vse veke in so si nakopali prestrašne muke (martre).

Oh! tam morajo gledati najgerše pošasti hudičev; tam pijejo iz posode jeze Božje in kar je najgnjusnišega, je njih hrana; tam morajo poslušati divje tulenje in javkanje svojih zaverženih tovarišev; tam morajo duhati nesterpljivi smrad in so v vedni dotiki z večnim plamenom in ognjenimi verigami; vse to zato, ker so v tem življenju z golimi slastmi gojili svoje počutke.

Moj sin! bodi torej za časom moder, če nočeš takih strašnih reči sam nad seboj skušati. Z Božjo pomočjo zamoreš oditi vsemu temu. — Hodi tedaj za menoj!

29. Poglavje.

Nespametna radovednost in vtikovanje v drugih reči — kvas mnogemu nepokoju.

Radovednost je napaka, ktera potegne skoraj vse za sabo, je malo spoznana, pa neznano škodljiva.

Ni je kmalu večje nepristojnosti v človeškem življenju kakor to, da nič kaj ne skerbimo za svoje reči, potrebno zanemarjamo, nasproti pa se poganjamo in brigamo — prav kakor preradovedni — za ptuje.

O moj sin! ko bi me ti videl, kako sem se jaz obnašala na zemlji, in ko bi opazoval moja pota, po katerih sem jaz hodila, gotovo bi ne zapazil nad mano kaj družega, kakor le kar je brigalo le mene samo.

Nikdar se nisem vtikovala v drugih zadeve, in nikogar popraševala, kaj počenja, in kaj opušča.

Odvračevala sem od sebe vse, kateri so me hoteli nadlegovati s počenjanjem drugih, ter sem mislila edino na to, kaj je meni storiti dolžnost.

Nisem izpraševala sveta po novicah, to edino mi je bilo mar, da bi vedela, kako je v moji lastni duši.

Po tem načinu mi niso nič nagajale vnanje duha begajoče skerbi, ker se nisem zmenila za drugo, razun le, kar se je tikalo mene same ali mojega ljubega Sina.

Nepotrebnih reči učiti se nisem marala nikoli, pač pa sem si prizadevala vsaki čas v čednosti napredovati.

Gledé skrivnost sv. vere, ktere so mi bile jasne po razsvitljevanju sv. Duha in po uku mojega Sina, nisem nikdar modro-

vala in nikdar skušala preiskovati njihovo globočino, velikoveč verovala sem priprosto in brez vse radovednosti.

Ne boš našel v sv. evangelju, da bi bila od pastirjev in modrih iz jutrovega radovedno pozvedovala vse čudovite okoliščine tikajoče se rojstva mojega Sina; to pa boš bral, da sem vse, kar se je prigodilo, ohranila v svojem sercu.

Dvakrat bodeš našel v sv. evangelju, da sem poprašala; prvič sem vprašala po angeljevem počesčenju in oznanilu: „Kako se bo to zgodilo? Drugič pa svojega Sina v tempelju: „Kaj si nama to storil?“ Pri prvem vprašanju sem hotela zvedeti, ali se bo zgodila brez škode mojega devištva skrivnost včlovečenja edinorojenega Sina Božjega; in pri drugem vprašanju sem hotela pozvedeti zastran čudežne službe mojega Sina.

Pervo vprašanje mi je navdajala sveta sramožljivost; k drugemu me je naganjala goreča ljubezen do mojega Sina.

Tako tedaj sem živela prav mirno in pokojno, ker sem krotila radovednost zastran ptujih reči.

Moj sin! ne pozveduj po čem drugem, kakor le po tem, kar je res vedeti treba, in kar služi v pospeh tvojega poklica, zveličanja tvoje duše in blagra tebi izročeni.

Če boš krotil nepotrebno radovednost, mnogo-mnogokrat se boš obvaroval nevolje in razdraženosti in notranjega nepokoja.

I tudi — kaj ti mar, kaj drugi počnejo? Čemu se mudiš pri napakah in ravnanju svojega bližnjega? Kaj ti treba gledati in opazovati, kar tebi nič mar ni, in čemu ti vedeti treba ptuje reči? Skerbi velikoveč za svoje, da ostaneš brez kazni pred Bogom.

O času smerti ti ne bo nič koristilo veliko vedeti; to pa se bo ostro terjalo od tebe, da si se kar najbolj mogoče skerbno obvaroval prelomovati Božjo postavo.

Verjemi meni, tvoji materi! da v največi skerbi in stiski so ob času smerti tisti, kateri so bili v svojem življenju odveč radovedni in hoteli vse videti, vse vedeti in slišati.

Odpravi vsacega, kateri ti hoče od drugih novice donášati in razkladati; takošni ljudje bi le veliko zdražbe napravljali tvojemu sercu.

Ne pozveduj, kaj se govori od tebe, kaj ljudje od tebe mislijo? Kdor to dela, se izpostavlja sam rad bodečim puščicam, ktere bi ga sicer ne zadevale, in ognju, kateri bi se ga sicer ne dotikoval.

Drugih počenjanje neopravičeno preiskovati, razodeva prederznost in je znamenje prevzetnosti.

Ra d o v e d n e g a imenujemo t i s t e g a, kateri pozveduje po djanju in ravnanju drugih, kar pa njega samega zadeva, noče nič vedeti.

Kdor na se gleda in za-se skerbi in mu je mar, da ima svoje reči v dobrem redu, in se nikdar ne vtikuje v drugih reči, on okuša sladek mir in živi pokojno.

Le t i s t i so radi preradovedni, kateri pozabijo na svoje reči in se vdajo postopanju in pohajkovanju.

Nikar ne modruj o visokih skrivnostih svete vere, temuč verovaj v ponižnosti; priprosta pamet, ktera ne modruje, temuč se opira na Božjo besedo, ne zaide, pač pa prevelika r a d o v e d n o s t lahko zaide v strašne zmote.

Po n e p o t r e b n i r a d o v e d n o s t i je zabredil že mnogi v krivoverstvo, in trosil laži in zapeljal v zmote še druge, ter jih storil prederzne in neumne v neizvedljivih rečeh pri vsi svoji temoti. Res, prav res: prevelika radovednost obklada človeka z zadolženjem, ne pa z modrostjo.

M o j s i n ! če hočeš živeti in umreti brez notranjega viharja, iztergaj se skušnjavam prevelike in nepotrebne radovednosti in vtikovanja v reči, ktere se ne tičejo tebe. — H o d i tudi v t e m z a m e n o j !

30. Poglavje.

Krotenje strastij — najgotovejša pot do kerščanskega življenja.

Ni majhna nesreča za človeka, ako ga sem ter tje premetavajo njegove strasti, kakor morski vihar čolnič, ali kakor veter slamnato bilko.

Žalosten nasledek izvirnega greha je, da zaidejo Adamovi otroci zavoljo nevkrotjenih strasti v premnoge nevarnosti.

V e č k r a t kaka močna strast siloma potegne človeka v hudo, ako ravno za tisto ne mara, tako da kaj lahko pade, če ga ne podpira gnada Božja, in on sam ne dela ž njo na vso moč.

J a z sem bila prosta Adamovega greha in tako mi je bilo vedno podložno vsako neredno nagnjenje, ter me ni nikdar nadlegovala kaka strast.

Bog mi je dal popolnoma oblast, da sem mogla gospodovati sama nad seboj, in tako tedaj nisem nikoli mahnila s poti, velikoveč vse sem obderžala v svojem sercu v pravih mejah.

Čisto nobeno sovraštvo ni v meni puhtelo, razun sovraštvo do greha, ker ta je grozovito zlo. Popolnoma neznana mi je bila jeza, le s v e t o l j u b e z e n sem po-

znala; moja žalost se ni zvergla v obupnost in dušno beganje, celo pri toliko britkem terpljenju in smerti mojega Sina. Moje veselje je bilo brez vsake razuzdanosti; moje želje vedno dobro vredjene; ob kratkem: jaz sem vselej ostro gospodovala nad vsemi strastmi.

Ne morem ti zadosti dopovedati, kakšen dušen mir sem vživala, ker znala sem popolnoma zatreti prvi gibljeje vsacega občutka.

Ne bodi dremoten, moj sin! temuč čuj nad sabo, posebno kađar zapaziš, da se pričenja v tebi kaka strast vzdigovati.

Kakor zajeziš reko ali dereč potok, da ne poplava tvojih obsejanih njiv, in kakor zabraniš močnemu viharju svoje pohištvo, tako moraš zabraniti precej v začetku svoje serce vsaki strasti, ko se vzdiguje, da te ne zanese v kake hudobije.

Najrajše pade v greh, kdor "nemarno pazi na svoje občutke.

Kar te utegne v greh zavleči, tisto moraš precej ob prvem glasu zadušiti; če si v tej reči količkaj pregledaš, boš kmalu zabredel v veliko nesrečo, tako da se boš dolgo kesal in verh tega terpel precejšno škodo.

Dasiravno je nagnjenje k hudemu v tebi precej močno, vendar ga moreš ukrotiti,

če se mu krepko ustavljaš z Božjo pomočjo ; saj se dajo ukrotiti celo najbolj divje zverine. Tako je ukrotila n. pr. sveta Jedert leva, da je odvadila s tem zgledom dvoje devic nagle jeze.

P r e c z a č e t k o m pri vstavljanju ne smeš zaspano ali počasno na boj iti, temveč krepko in urno spodbijaj svoje hudo nagnjenje, potlej boš zmagoval in kot zmagovalec prišel slavno iz vojske.

Glej, kako skerbno gleda ladijin poveljnik (kapitan), da voda kje ne pridere v njegovo ladijo in da spodnji tram ne dobi najmanje votline, boječ se, da bi se ne potopila potem vsa ladija; enako pazi tudi ti na nagone svojega serca, da se ne pogubiš.

Če se konji splašijo, vajete pretergajo in sploh, če jih zveden vodnik ne vodi, je voz kmalu zvernjen. V enaki slab položaj zaide tudi človek, ako svojih strasti ne vodi s povodcem čednosti in z uzdo svoje pameti.

Kakor hitro zapaziš v sebi kako nagnjenje do hudega, kliči kar prec k Bogu: „O t m i m e, o G o s p o d, p o g i n j a m!“

Neskončno dobrotljivi Bog bo slišal tvoje zaupljivo klicanje na pomoč, in ti bo prišel urno na pomoč s svojo močno gnado; da te ne potegne sabo povodenj, podal ti bo svojo roko ter te izvlekel na varni kraj.

On bo zapovedal viharjem in morju in v tvojem sercu bo velik pokoj, tako da se bo razveseljevala in radostno ukala tvoja duša.

Kliči tudi v me ob dnevu skušnjave in ob uri borenja: „Pod tvojo pomoč pribežim, o sveta Božja porodnica! Ne zaverzi mojih prošenj v mojih potrebah, temuč reši me vselej vseh nevarnost, o častitljiva, o blažena Devica!“ Jaz ti bom stala na strani v tvojem boju, da zmagovito izideš iz bojevanja.

Posebno pa bodi pazen na svojo najljubšo, najnavadnišo strast, na tisto, ktera ti dela naj več nepokoja in najbolj gospoduje čez te, ker ta ti je najnevarniša.

Sleherni človek ima kako telesno pohabo, ktera ga pelje naglo v smert, ako ne rabi nobenega nasprotnega zdravila, tako tudi strast, ki ga skuša spraviti v dušno smert.

Nad to (najljubšo strastjo) moraš čuti posebno pridno, da te ne dobi v oblast; nikar je ne spuščaj izpred oči, da te pod se ne spravi.

Ako se ji terdo ne upiraš in ne krotiš njene moči z neprizanesljivo silo, boš moral

kmalu spoznati njeno trinoštvo in divjanje; grozovito in trinoško se bo znašala nad teboj.

Zateri ji glavo t. j. kakor hitro se ti začčenja prilizovati; potlej ne boš imel nikakoršnega vzroka toževati čez njo.

Dovolj si storil v svojem življenju, če si premagal tega sovražnika v sebi, in sladka bo tvoja ločitev iz sveta, ako se boš zamogel pohvaliti, da si svojo najljubšo strast zaterl.

Bij tedaj vojsko Gospodovo; ukroti svoje strasti, in terdno smeš pričakovati častite krone, katero bo Bog njim dal, kateri so se serčno vojskovali do zadnjega postavno, t. j. po njegovi volji. — **Hodi za menoj!**

31. Poglavje.

Priljudnost — dobrega človeka odličen kinč.

Goljufaš se, otrok moj! če imaš priljudnost za neznatno in nebistveno čednost, ker ravno ona prav posebno poterjuje slovez, da si dober človek.

Skupno z drugimi ljudmi moraš živeti, naj živiš v samostanu ali pa med svetom; povsod boš prišel v dotiko z ljudmi, s kterimi moraš skupaj biti, če tudi le kratek čas.

Najljubša je vendar tista družčina, v kateri vlada priljudnost, tako pri zabavanji, kakor v medsebojnem življenju.

Ako sem imela opraviti z ljudmi, ki so me obiskovali, sem bila ž njimi prijazna, postrežljiva, zgovorna in priljudna, zato sem pa tudi imela le malo sovražnikov in nasprotnikov.

Vsi, ki sem jih ogovorila, so se veselili v svoji duši, ker moje besede so bile dobrotljive in tekle so sladko kakor med in satovje; vsakemu so se prilegale.

Iz mojega jasnega čela so sklepali na dobrotljivost mojega sercá, in v resnici nisem odslovlila nikogar, da ga ne bi bila razveselila, spodbudila in potolažila.

Če pa moja dobrotljivost ni mogla djansko pomagati, sem vendar pomagala vsaki čas s prijazno besedo, kolikor je bilo ravno v moji moči.

Kdor ravna z ljudmi osorno in temnogledno, se imenuje po pravici „strašilo“, in kar ima od tega, ni družega, ko grajanje.

So ljudje, katerim se nikakor ni mogoče približati, in če govoré, bolj žalijo kot zdravé.

Pusti in nesterpljivi so sebi in drugim v težavo in ne vedó, kaj se pravi tolažiti.

Se vé da, ni ti dolžnost začeti pogovor z vsakim brez razločka, tukaj razločuje potreba in tudi varnost tvoje osebe, koga da pustiš v svoje obližje.

Če se ti pa razgovor s kom zdi potreben, potem ga prijazno in rad sprejmi in poprašaj ga dobrotno kaj bi rad; če ti je mogoče ga uslišati, govori ž njim dobrohotno in kakor si on želi.

Ne gubanči svojega čela, tudi ne potemnuj svojega obraza in ne kaži temnega očesa; kajti to bi razodevalo tvojo prevzetnost, osornost in neusmiljenost; marveč razvedrí svoj obraz in pokaži se ljudomilega.

Tisti nič ne izprosi od Božje dobrote, kateri nečloveško odbija prošnje siromakov.

Pohlevna beseda je najbolj lajšajoče olje za marsiktero rano, in reva bližnjega se precej olajša, če jo skuša zdraviti človekoljubje.

Ako je tvoje obnašanje brez grenkobe, gré vsakdó, ki je v stiski, potolažen v svojem srcu od tebe.

Še nisi mar nikoli skusil, kako zeló je Bog dober s teboj, če mu poveš svojo prošnjo na skrivnem?

Kako je spravljev in čez mero dober! Ti čutiš to vse skozi, kjerkoli ti pomaga s svojim tihim in dobrim prigovarjanjem, hočeš voditi te.

Jeza tvojih sovražnikov in nasprotovalecev spremeni se kmalu v prijateljstvo in njih nasprotovanje v dobrovoljnost, ako govoriš ž njimi spravljivo in pridobljivo.

Ne premagaš in ne pridobiš vsaki čas svojih sovražnikov za-se z mečem, temveč večkrat z milobo; ona je najmočnejša vêz pridobiti si serce sovražnikovo in prikleniti ga na-se.

Po takem ljubeznjivem obnašanju te bodo celó tvoji sovražniki za boljšega imeli, ter se bodo naučili ceniti tvojega blagega duha, in spoštovali te bodo brez primere bolj kot poprej.

Skazuj se vsakemu milega in še po smerti te bodo pogrešali, kar se tistim ne zgodi, ki so osorno in terdo ravnali s svojimi bližnjimi.

Le za eno skerbi, da je namreč tvoje govorjenje zmiraj resnobno; ker najboljša priljudnost je óna, ktero spremlja resno obnašanje in dostojna beseda.

Tvoje ustnice pripravljajo lahko mède in so vendar polne mile resnobe.

Človek je lahko prijazen do nižjega, ne, da bi bil preveč domač; prvo naredi, da ga vsestransko spoštujejo, drugo, da ga večjidel zaničujejo; ono ga povikšuje, to ponižuje.

Ni treba vsega povedati in imeti dolgih govorov. Malo pa prijaznih in pohlevnih besedi zadostuje, da si pridobiš celó one, ki ti pripravljajo pogubo, koliko bolj pa še le tiste, kateri ti niso nasprotni in se s teboj priprosto pogovarjajo in posvetujejo.

Z malimi besedami se lahko veliko pové. Ena sama beseda resničnega človekaljuba je večkrat cela knjiga velikih čednost.

Neprimêrna priljudnost je graje vredna, ona je samo nepotrebno klepetanje.

Tvoje ustnice naj bodo prijetne kakor škerlatasta vez, in tvoje govorjenje polno sladkosti. — Tako, ljubi moj! h o d i z a m e n o j!

32. Poglavlje.

Udanost v voljo Božjo — srečnega serca poroštvo.

Ako se v j e m a volja človeška z voljo Božjo, potem je vse dobro, naj se vidi še tako hudo.

Stvarnik si je prideržal vladanje svetá, in izvzemši greh, se nič ne zgodi, kar bi ne bilo po njegovi neskončno modri volji.

Bog ima svoje posebne namene, ki so človeku skriti. Te namene Božje mora vsak odobravati, in Boga za nje slaviti, zato, ker so najboljši.

Verhunek čednosti je, da se znaš uklanjati volji Božji.

O kolikokrat je bila moja bolečina velika, kakor morje, in navadno sem poživala svoj borni kruhek in svojo grenko vodo v solzah.

Veliko mi je dal Božji Sin piti iz keliha svojega najbritkejšega terpljenja; pa vselej sem imela, kakor On podpora, ktero daje pobožna in ponižna vdanost.

Besede, ki jih je govoril na Oljski gori, ko je v smertni težavi potil kervavi pot, sem imela tudi jaz zmirom v ustih in molila sem pri vsaki poskušnji: „Oče, ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!“

Ta volja Božja je pa tudi zmiraj in v vseh potrebah vzderževala mojega duha in mu je podelila pri prenašanji zopernosti moč in strajnost.

Bogu se ne moreš ustavljati, poskušaj karkoli hočeš; Božji volji nasproti ni nobenega sklepa, in nihče, naj bo še tako velik in mogočen na zemlji, se mu ne more ustavljati.

Bog skerbi za vse, in le On sam vé, kaj je vsacemu za zveličanje koristno in česa potrebuje, da reši svojo dušo.

Kaj škoduje zlatu, da ga v ogenj veržejo, če se potem le še bolj sveti in raste vrednost njegova?

Kaj škoduje žitnemu zernu, čez kterega hodijo in kterega po zimi sneg pokriva, ko vendar pozneje začne rasti, cvesti in na zadnje dozori v obilno žetev, katero vriskaje zvoziijo v skednje in v kratkem pripravijo v okusno jed, celo vladarjem tega svetá?

Zató prepusti se Bogu in odjenjaj od svojevoljnosti, ki te zeló goljufa, med tem, ko ti je volja Božja le v tvojo srečo.

Pravičnejše in boljše je, da se ravnaš rajše po volji Božji, kakor da zahtevaš, da naj se Božja volja podverže tvoji, ki se brezštevilkokrat zmotiš.

Uči se Bogu vdati se, tako, da ne bodeš želel tega, kar ravno ti hočeš, temveč, kar dopade Bogu. Tako boš prišel gotovo do največje popolnosti.

Če te tare nadloga, ako te muči bolezen, ako te zaničujejo, ali celo sama smert pred vrati stoji: Vse se ti bo zdelo sladko, če spoznaš v vseh teh rečeh voljo svojega Gospoda in Boga, od kterega prvotno res vse pride.

Povej mi, moj sin, kdaj si čutil, da ti je bila kaka zopernost grenka? kdaj si mislil, da je nemogoče prenašati terpljenje tega sveta? Tedaj, ko si se branil, vdati se v voljo Božjo.

Nič boljšega si ne moreš vošiti in nobene boljše molitve razliti pred Bogom, kakor če prosiš, da naj se volja Božja v vsem zgodi po tebi in nad teboj.

Tako pripoznaš najočitnejše modrost Božjo, moliš njegovo vsegamogočnost, častiš njegovo usmiljenost in hvališ njegovo pravičnost, in pri tem pridobivaš tudi sam sebi v preobilni meri največo korist.

Se ti kaj primeri, kar ti ni po volji, in tvoji natori zoperno, moli tedaj: „Stori, Gospod! kar ti hočeš, ker vem, da me ljubiš, blagor moje duše želiš, in da imaš pri vseh svojih naredbah najboljši namen. Naj se ne zgodi, kar veš, da jaz hočem, temveč edino to, o premili Bog! kar služi Tebi v čast in moji duši v zveličanje. Oče! ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi!“

To je najboljša daritev, da daruješ svojo lastno voljo Bogu, svojemu Stvarniku in najvikšemu in najmodrejšemu Vladarju, ter se ne braniš vselej le tó storiti ali prenašati, kar on od tebe zahteva, in ravno s tem skerbiš najlepše v življenju in v smerti za svojo zveličanje.

Kakor se da nositi in voditi majhen otrok svoji skerbni materi, tako se prepusti ti volji svojega nebeškega Očeta.

Je li kaka večja sreča, kakor, da te vodi Tisti, ki ne more zaiti, in kateri svoje ljube skozi kamnito puščavo tega sveta varno pripelje k cilju večnega zveličanja?

Izroči se tedaj Gospodu nebeškemu zaupljivo in z veseljem! Kako modro si ravnal, boš gotovo v nebesih spoznal! — Hodi za menoj!

33. Poglavje.

Spoštovanje do duhovnov — gotovo znamenje naše vernosti in pobožnosti.

Moj sin, prehodi ves svet, in ne boš našel višje službe, ne vikše častivrednosti memo duhovske.

Kakor Bog vse glavarje tega sveta na veličastvu daleč presega, tako jih presega duhoven po svoji vzvišenosti na časti.

Pozemeljskih vladarjev opravilo je le časno, duhovnov pa Božje.

Vsak, ki spoštuje pravo vero in ji je vdan, skazuje tudi njenim duhovnom spoštovanje, ker so najvišji služabniki sv. vere, ter postavljeni v tó, kar njo zadeva.

Kdor zaničuje cerkvene služabnike, zaničuje gotovo tudi nauke in skrivnosti sv. vere.

Jaz sem vedno v visoki časti imela duhovne, katerim je bila izročena skerb za tempelj; že zgodaj v svojem četrtem letu sem se učila v časti imeti služabnike altolja Gospodovega, ko so me darovali moji ljubi starši v tempeljno.

Rada in z visokim spoštovanjem sem jih poslušala, ko so brali sv. pismo, in neizrečeno sem bila spoštljiva do njih, kadar so opravljali pred Najsvetejšim daritve.

Učila sem se od svojega Božjega Sina, da so tisti, ki na Mojzesovem stolu sedé, vselej častiti, celó ako so doprinašali kaznjiva djanja; zato nisem jenjala spoštovati jih, dasi so stregli po življenju mojemu Sinu Jezusu.

Ko se je pričela nova zaveza, so mi bili aposteljni toliko bolj časti vredni, ker jih je bil posvetil v mašnike moj Božji Sin pri zadnji večerji.

Moj sin! nikdar ne pozabi spoštovati mašnike, če hočeš že sv. veri sami čast skazovati.

O kolik razloček je med duhovni nove in stare zaveze! Pervi darujejo na altarjih Božjih med vsemi daritvami najvikšo in najsvetejšo, zadnji pa so darovali le njeno senco in predpodobo.

Prevdari vendar, kaj vse si dolžan duhovnim, ker ti dajo zauživati mojega Božjega Sina meso in kri, te odvezujejo tvojih grehov, ti oznanujejo postavo sv. evangelija ter te sploh vodijo v nebesa z delitvijo sv. zakramentov.

Oni so tvoji očetje, tvoji dušni voditelji, tvoji dobrotniki, in toraj pač zaslužijo, da jih častiš.

Ako vidiš hudobnega človeka, kateri duhovne zaničuje, bodi prepričan, da ima malo vere ali pa celo nobene.

Vsak zaničevalec duhovnov je v nevarnosti odpasti od vere, ker tak gotovo le malo spoštuje vero, kateri zaničuje opravila, ki jih duhovni opravljajo, in tisti, ki zaničuje duhovščino, žali samega Kristusa.

Moj sin, strašno je, še rečem, strašno je, da se tako malo časté duhovni danes, da se njih število zmanjšuje, da jih preganjajo, oropavajo in za poslednje

imajo; in iz tega se da lahko sklepati, kako malo dandanes še velja vera.

Ne posnemaj brezbožnega izgleda, ako nočeš večno pogubljen biti; pregrešiš se nad punčico Božjega očesa, ako se pregrešiš nad duhovni Gospodovimi.

Verjemi mi, moj Sin Jezus bo maščeval vse zaničevanje, vse krivice in preganjanje, ki se godi duhovnim ter bo izročil večni pogubi vsacega sovražnika duhovnov.

Ne glej na pregreške in slabosti duhovnov; ljudje so kakor ti, zavoljo tega so tudi skušnjavam podverženi in zamorejo tudi pasti v njih.

Glej veliko bolj na to, da jim je izročena služba altarja Najvikšega.

Bog bo že kaznoval svoje nevredne služabnike in to z vso ostrostjo, ako se ne poboljšajo. Ti pa jim nisi sodnik in tudi nimaš pravice ostro o njih govoriti.

Ako jim ne skazuješ vse časti, je lahko mogoče, da boš pogrešal njih pomoči pri svoji smerti.

Izgovarjaj velikoveč njihove pregreške pri onih, kateri slabo o njih govoré, potlej boš našel milost pri Bogu, kateri je duhovnom izročil službo v tempeljnu na svojih svetih altarjih.

Ne zavidaj jim njihovega premoženja, imajo ga od cerkve in iz dedine Jezusa Kristusa, kteremu so njegovi služabniki posebno pri sercu.

Bog, kteri za vse skerbi, skerbi tudi za živež duhovnom, in če tedaj boljši kruh uživajo, in sploh kaj boljšega imajo, vedi, da so prvi služabniki Božji, in da v primeri z visokimi opravili zaslužijo boljše plače.

Lepo se bo svetila tvoja vernost, ako spoštuješ duhovne in jih imaš vedno v visoki časti. — Hodi za menoj!

34. Poglavje.

Zmernost — izversten pripomoček zoper mnoga zlá.

Srečen, kdor odreka svojemu poželjivemu telesu preobilnost in vedno zmerno živi!

Mnozega zla se ógne, ako je zmeren v jedi in pijači in se zadovolja s priprosto hrano.

Natora je zadovoljna z malim, preobilnost ji je zoperna ter ne terja veliko, temveč malo, da ostane človek zdrav in vesel.

Duh sam oslabi v telesu, ki se z jedjo preoblaga in najboljše misli zaspijo v požrešnem telesu.

Po nezderžljivosti in sladkosnednosti je prišla smert na svet, ktera potare in v prah spremeni vse Adamove otroke brez izjeme.

Moj sin! kako malo jedi bi bil našel na moji mizi, ako bi me bil videl jesti z mojo družino.

Izbranih jedi sem se ogibala, in tuje in nenavadne jedi sem čisto zaničevala; moj stan in moj poklic se ni vjemal s takimi jedili, pa tudi moje serce ni hrepenelo po njih.

Slašćic ni videla moja kuhinja, le priprosta jed je bila, ktero sem pripravljala sebi in svojim.

Povabljena na ženitnino Kananejsko sem sicer prišla na pomoč v tuji sili, kjer jim je vina zmanjkalo; zraven tega sem pa tudi že lela, naj bi povabljeni spoznali moč mojega Božjega Sina in vanj verovali. Tedaj ne iz poželenja po vinu sem svojega Sina zaprosila, temveč le edino, da bi pomagala v tuji stiski.

Moja jed je obstala v tem, da sem hrepenela po popolnosti, in moja pijača je bilo veselje čistega serca; to je bil vinski hram, v ktere ga me je vpeljal moj kralj

in Bog, in kjer si je v meni pripravil svojo sveto in čisto ljubezen.

Postavo gledé jedi sem natanjko spolnovala, ter sem vstala bolj lačna kakor sita od svoje mize; od tod je prihajala nevsahljiva veselost mojega duha, ki je vladala vse moje vaje v čednosti.

Moj sin! prizadevaj si po vsi moči prilastiti si zmernost; ona je najizdatnejši pripomoček zoper mnoga zlá.

Hud sovražnik tvoji duši bi bilo telo, katero si preveč redil.

Požrešno meso rado razsaja; kolikor več jedi mu daješ in kolikor boljše ga napajaš, toliko razuzdaneje in neukrotljiviše se ti bo obnašalo.

Božja previdnost oskerbljuje vse s hrano. Bog odpira svojo žitnico sleherni stvari v obilni meri; pa kar hoče, je to, da se je poslužujemo zmerno in po pameti.

Zoper voljo Božjo je, da stegujemo svojo roko po preobilnosti, in da se malovredno preopijemo z Božjimi dobrotami in jih zlorabimo.

Nezmerna jed in pijača škoduje ne le telesnemu zdravju, temveč tudi obteži in otemni duha, da je nezmožen za kaj dobrega.

Sploh je požrešnost strast, ktera spremeni človeka v žival in pripravi ob njegovo

visoko čast, njega, lepo in vzvišeno stvar Božjo.

Prav posebno pa pogosta pijanost oslabi duha, otopi bistrost uma in zmeša pamet, kalí zdravje in krajša življenje.

Ako le moreš, odteguj se prebogatom pojedinam, kjer pride brez števila jedi na mizo in se ustavi pitje še le tedaj, ko se zmeša že pamet.

Nekaj nemogočega skuša doseči tisti, ki misli, da bo ohranil čistost — brez zmernosti; strasti nikjer tako ne razsajajo, kakor v požrešnem mesu.

Čiste duše se sprevidno odtegujejo vsem pohotnim pojedinam in dobremu življenju; ker nikjer ni tako malo nevarnosti za sramožljivost, kakor tam, kjer čuje nad njo zderžljivost.

Bodi vedno trezen, da bodeš opravljal svoja opravila natanjko; nezmerčnost v jedi in pijači pa to zadržuje pri opravih.

Treznost je mati slave; tisti, kateri nikdar ne prestopijo mere v jedi in pijači, dosežejo lahko vzvišene in blage namene in so zmiraj pripravljani za svoje delo.

Zato bodi prijatelj zmernosti in zderžnosti, ker tako boš zmiraj Bogu dopadljiv ostal, in v plačilo za zderžnost boš prejel kaj boljšega.

Pazi povsod na-se, da ne zgubiš treznosti; ravnaj se, kakor si slišal, po meni, ter hodi za menoj!

35. Poglavlje.

Druženje z dobrimi — znamenje pobožnosti.

Človeško življenje je družbinsko; vsak si poišče človeka, s katerim rad občuje.

Nahajali so se sicer, ki so se odtegovali sleherni družbi; vendar to se je zgodilo po posebnem navdihnjenji Božjem, ali pa iz kakega merzenja do ljudi.

Ker je pa dolžnost, da drug drugemu pomaga, in sleherni drugega pomoči potrebuje, je Bog tako vravnal, da ljudje prebivajo skupno, in da močno spodbujajo k dobremu drug drugoga z lepimi izgledi.

Pobožno društvo je tisto, ki nas podučuje v lepem zadržanju, odpravlja slabe navade in stori, da napredujemo v pobožnosti.

Zaveržljivo in prepovedano je vsako drugo društvo, katero pači dobro vedenje in napeljuje v hudo, ki se nikjer

hitreje ne vkorenini, kakor pri hudobnem tovaršu.

Jaz, moj sin, sem bila najraje sama, sem morala pa vendar z ljudmi občevati, tedaj sem poiskala vselej dobre, katerih družba je mojo dušo razveseljevala in ji koristila.

V dobri družbi se medsebojno podučuje s svetimi pogovori, in pobožno zadržanje nas navadno spodbuja k dobremu; tukaj je najboljša šola, v kateri se učimo čednosti bolj iz izgledov, kakor iz besedi.

Moj ljubi sinek Jezus je bil komaj rojen, si je že izvolil nedolžne otročiče za svoje prijatelje, tiste, ktere je pomoril Herod namesto Njega; in kmalo potem je vse učil, da ne smejo v nobeno drugo društvo zahajati, razun v tisto, v kateri ste zmeraj nedolžnost in pobožnost.

Za družeta v življenji mi je dal Bog sv. Jožefa, onega tako čistega ženina, in še s križa doli mi je dal moj Sin za varuha in tovariša deviškega Janeza.

Ta družba mi je bila močno koristna, da se tudi ti moj sin, iz tega učiš, kaj ti je storiti.

Nobena volitev ni imenitnejša in se mora zgoditi bolj skerbno, kakor ravno volitev dobre družbe.

Gledé zadržanja in stanu njegovega serca nič bolj človeka ne razodeva, kakor družba, s katero se pajdaši.

Seveda je hvalevredno in dokaz posebno vterjene čednosti in v resnici terdnega značaja, ako dober človek ostane v družbi hudobnih vendar še dober.

Pa to je tudi silno nevarna reč, ker ložeje si prilastimo od hudobnih njihove pregrehe, kakor od dobrih njihove čednosti.

Ogibaj se tedaj hudobnih in vedi, da so tvoji najhujši sovražniki, poslani od satana, da bi te spravili s pota čednosti in s svojim mamljenjem zapeljali v pregrehe.

O tega le presovražnega prijateljstva! — O nerazumljiva zmota! ki pravi: „Pridite in ovenčajmo se s cveticami, predenj vsahnejo . . . Povsod zapustimo znamenja svojega razveseljevanja, ker to je naš delež.“ Le tega se sramuje ta norost, da ni dovolj nesramna.

Na svetu je takó, da, ako pride dobro skupaj s hudim, se hudo ne zboljša v zvezi z dobrim, pač pa se pohujša dobro vsled te zveze.

Zato nikdar nikomur posebne ljubezni skazovati, kdor noče od Boga nič vedeti; veliko škodo boš imel in Boga

razserdil, če se boš pajdašil z njegovim sovražnikom.

Ni ga dražjega kot bogaboječ prijatelj, pa tudi nič nevarnejšega kakor tovariš, kterega volja je obrnjena v hudo in kteremu zmiraj rojijo po glavi le posvetne reči in govori le od njih.

Ne okuži-li gnjilo jabelko tudi zdravega, gnjil zob tudi dobrega? Ravno tako dela tudi slaba družba.

Ktere si boš zbral za tovariše v življenju, tiste boš imel za tovariše tudi v večnosti. So bili tovariši tvoji dobri, boš tudi ti prebival enkrat pri dobrih v nebesih; če so bili pa hudobni, boš tudi ti tulil ž njimi doli v peklu.

Voli tedaj, kar ti koristi in obderži zvestó v spominu moje nauke, zakaj besede tvoje matere ti morejo biti le v zveličanje.

Ti me boš slavil in mi veselje in sladkost napravljaj, ako hitro in previdno zapustiš brezbožne, ter se pridružiš dobrim in čednostnim.

Nobenemu ne podaj prec roke in ne reci nikomur: Bodi mi prijatelj in tovariš! — dokler ne veš gotovo, da si prizadeva za čednost in zderžuje pregrehe! — Hodi za menoj!

36. Poglavlje.

Spoštovanje starosti — hvalevreden začetek modrosti.

Vsacemu gre spoštovanje in čast, ker naj bo še tako nizek, nosi podobo Božjo v sebi in je vstvarjen z nami vred za ravno tisti visoki namen — za večno zveličanje.

Vendar so pa nekteri, ktere moramo bolj spoštovati in više ceniti, in to so posebno stari in priletni ljudje.

Starčeki in priletni zaslužijo še posebno našega spoštovanja, ker oni daleč prekosijo po svojih že storjenih delih in skušnjah mlajše in prenašali so že zdavnej pred nami težo življenja in vročino dneva.

Po vsi pravici smejo tedaj tirjati spoštovanje od nas tisti, ki so nam bili starši, dobrotniki, prijatli ali varuhi.

Gotovo si bral v evangeliju, kako urno sem šla čez gore Judove, da sem pozdravila svojo priletno teto Elizabeto in ji stregla v otročji postelji.

V veliko veselje mi je bilo, da sem stregla s sveto ljubeznijo svojim priletnim starišem Joahimu in Ani, s čemur sem si zaslužila ime dobre hčere.

Njim pomagati in streči, ko so bili od starosti že oslabeledi, se mi ni nikoli studilo, veliko bolj mi je bilo v moje nezrekljivo veselje. Tudi nisem od tega jenzala, dokler jim nisem zatisnila oči pri njih blaženi smerti.

V postavi Gospodovi sem bila podučevana od pobožnih starčekov v dobrem, in vzela sem si k sercu, da bi posnemala tudi sama pobožno življenje onih starčekov.

Prepričana o modrosti, izkušnji in učenosti, ktera je v starčkih, sem cenila njihove svete in dela bolj, kakor mladih ljudi, ker ti mnogokrat vedó le malo pravega in tudi le malo pravega storé zavoljo njim lastne nestanovitnosti.

Starost je časti vredna: kolikor bolj se starajo ljudje, toliko bolj jih moraš spoštovati in jim pomagati.

Zapomni si, moj sin! besede sv. Duha, ktere sem si jaz vsadila globoko v serce: „Sivi lasje so čast starčekov.“ — „Pred belo glavo se vzdigni in časti osebo starčekovo.“ — „Naj ti ne odide, kar starčki povedó, ker so se učili od svojih očetov.“ — „Kako lepo se poda razsodba sivi glavi, kako pristuje modrost starim in kako častna je za-nje sprevidnost in premislek!“

To je začetek poštenosti in resnice; to je, kar ti koristi in te bo učilo spoznavati vrednost starosti, kateri nasproti hitiš in katero tudi sam želiš.

Pravični postarani in modri starčki so večega spoštovanja vredni, prvič že zavoljo števil let in drugič zavoljo svojih mnogih čednost.

Zato skazuj starosti vedno spoštovanje; najbolj pa imej v časti tiste, ki so ti koristili v tvoji mladosti; ker to je tvoja vedna dolžnost, da povračaš prejete dobrote s spoštovanjem in častenjem.

Tudi starost ima svoje slabosti, kakor mladost svoje napake; sitnost in čmernost nekterih starčkov te naj ne moti v tvoji dolžnosti.

Njih častitljivi osiveli lasje naj te nagibajo, da vkljub temu ne jenjaš prijazno ž njimi ravnati in jim voljno streči.

Ni sramota za-te, če te zmerjajo; le samo glej, da kje ne zaslužiš, da te svaré in k dobremu opominjajo.

Ne zasmehuj jih nikdar zavoljo nadležnosti in njihove starosti, zavoljo njih sključenosti, pomanjkljivega govorjenja in otročjega vedenja; take reči so nasledki starosti, in tak boš tudi ti, ako boš dosegel tako visoko starost.

Kaj skerbiš tako skerbno za svoje zdravje? Kaj se bojiš tako zeló bolezní ali smerti? Kaj ne? ker tudi ti želiš postarati se.

Pomislite daj: ako hočeš, da te bodo takrat spoštovali in častili drugi, zakaj pa ti zdaj odteguješ starčekom svoje spoštovanje in svojo ljubezen?

Ravno tako, kakor ti zdaj ravnaš s starimi ljudmi, se bode ravnalo tudi s teboj, ko te bo tlačila teža let.

Mera, s katero v svoji mladosti meriš, bo tudi pravična mera, s katero se ti bo enkrat merilo; kakor si si zaslužil v svoji mladosti, tako se ti bo povračevalo.

Bog si dobro zapomni, kako ravnaš s starečki, in On ti bo po tem podaljšal ali prikrajšal dneve tvojega življenja, kakor si delal s starostjo. Ako si ravnal terdo in neusmiljeno s starčeki, bo sramota in zaničevanje tvoje plačilo, ko bi učakal visoko starost.

Jaz upam najboljše od tebe, moj sin, da ne ravnaš mojim besedam nasproti, ker one te najlepše napeljujejo, da boš tudi ti enkrat srečen v starosti. — Hodi za menoj!

37. Poglavlje.

Premišljevanje svetih rečij —
izverstén pripomoček k sleherni
čednosti.

Ni ga človeka na svetu, kadar kaj početi hoče, da ne bi pri tem vselej delala njegova pamet in domišljija.

Karkoli se zgodi brez prejšnjega premišljevanja, zasluži komaj ime človeškega djanja, ker se zgodi brez pameti.

Misel gre pred vsemi rečmi, za njo sledijo še le djanja; ker duh je, ki znotraj veleva, kaj naj se zvonaj zgodi.

Kako izverstna so tista dela ljudi, ktera so že pred uredjena po dobrem premisleku? Vedi, da dobivajo človeška dela le tisto obliko in tisto podobo, kakoršno si je duša premišljevala pred osnova.

Zidarski mojster ne pričinja popred nikakoršnega zidanja, dokler nima kakega načerta pred seboj, in slikar ali malar ne prične malarije, dokler ni v duhu na papirju narisal preudarjenega osnutka.

Tako tudi ti, moj sin! dobro popred premisli, preden kaj začanjaš, in kakoršna bo tvoja misel pred Bogom, takošno bo tudi tvoje delo (pred Njim).

Povej mi, kaj ti koristijo vsa tvoja dela, če niso dopadljiva Bogu, in kako zamorejo dopadljiva biti in od Njega plačana, ako nisi navajen, da bi premišljeval pred svojimi deli.

Moje največe veselje je bilo, o svetih rečeh premišljevati, in vedno sem imela večne resnice naše svete vere pred očmi; zato je bilo sveto, karkoli sem storila.

Sleherni dan sem pričela s pobožnim premišljevanjem in po tem sem uravnavala tudi vsa svoja opravila vsaki čas.

V premišljevanju Božje neskončne lepote in visokosti njegove sem našla najslajše veselje; iz dna serca sem hvalila njegovo nezapopadljivo Veličastvo, in vse sem si prizadevala, da ne bi nikoli razžalila Gospoda z najmanjim grehom.

Kadar sem pogledala svojega Božjega Sina, sem premišljevala njegove Božje lastnosti, ter preudarjala v duhu veliko delo, zavoljo kterega je prišel ž nebes na zemljo v ponižni hlapčevski podobi, in je bil pokoren volji svojega nebeškega Očeta v vsem do smerti na križu.

Gospodovo postavo sem vedno premišljevala v svojem sercu, zakaj da jo je ljudem dal, ter sem vedno pazila, da je nisem nikdar prelomila.

Že pred premišljevanjem sem zdihovala v svojem hramu z očakom Davidom:

„Daj mi razumnost, in preudarjala bom tvojo postavo ter jo spolnovala iz vsega serca.“ (Ps. 118, 34.)

Spočetje mojega edinorojenega Sina se je prigodilo o času premišljevanja tistih besedi preroka Izaija, ko prerokuje rojstvo Mesijevo iz device in se razide slednjič v prerokovanjih britkega terpljenja njegovega.

Spoznaj iz tega, moj sin, kako močno na - se vleče Boga premišljevanje svetih reči; glej! med premišljevanjem sem postala Mati Božja. O, da bi spoznal, koliko dobička ti pricvete, če se udaš premišljevanju. Ne bo se ti dobro iztekel dan, ob katerem si opustil premišljevanje pred svojimi deli.

Premišljevanje te vodi kaj dobro pri vsem tvojem djanju; ono te obvaruje greha in te dela dobrega, tako da mirne vesti zamoreš skleniti dan.

Vendar ne misli, da vsaktero mišljenje je že tudi premišljevanje; utegneš kako misel spočeti in vendar na poveršini ostati. Premišljevanje pa sega v globočino.

Ne govori: „Jaz ne morem premišljevati; moja pamet je pre-slaba za to; ali: moja opravila mi ne dopuščajo.“ Prosi Boga in On te bo razsvetlil, On ti bo pomagal, da se učiš

premišljevati o najimennitnejem opravilu svojega zveličanja.

Zakaj pa umeš v časnih rečeh spuščati se v tako globoko premišljevanje, da jih pregledaš in pretehtaš na vse strani? Zakaj si tako zeló dobička poželuješ, kadar ti gre za časno? Ali bi res ne našel ničesa, kar bi imel premišljevati gledé svojega dušnega zveličanja.

Življenje in terpljenje mojega Božjega Sina, njegove svete rane, nebesa, pekel, smert, sodba, ves evangelij, vse to ti ponuja čezobilno tvarine, o katerih zamoreš premišljevati, — če le — hočeš.

Ni potrebno dolgo mučiti se in premišljevati; četert ure je dovolj duši svoji pojasniti kako resnico, po kateri naj se ravna tvoje djanje.

Pri vsakem premišljevanju stôri nazadnje dobre sklepe, kakoršni so tvojemu dušnemu stanu najbolj primerni in potrebni, potem pa prosi zaupljivo Boga, da ti milostljivo dodeli svojo pomoč spolnovati jih v djanju, ker brez njegove pomoči nič ne zamoreš.

Molitev brez premišljevanja je merzla; premišljevanje brez molitve pa ostane nerodovitno.

Če zjutraj zarano v svojem vertu utergano cvetlico cel dan seboj nosiš, da jo poduhaš od časa do časa, zakaj pozabljaš

tako naglo dobro reč, o kateri si zjutraj premišljeval, in na dobre sklepe, po katerih si namenil ravnati se.

To je bila edina pot do popolnosti, po kateri so hodili svetniki. In ti si upaš zanemarjati premišljevanje svetih reči?

Vsak dan vsaj kaj malega premišluj, in prav dobro boš storil svojo reč. — Hodi za menoj!

38. Poglavje.

Hvaležnost za prejete dobrote —
žlahtnost pravega spoznanja.

Hvaležno serce je kaj izverstnega in velikovrednega, ker spozna, kar je prejelo, in to zasluži veliko hvalo.

Kakor je nehvaležnost lastna le celo malokteri divji zverini, tako je hvaležnost prirojena vsakemu človeku, kot pametni stvari.

Nebo in zemlja preslavljata hvaležnost; človek prejeme dobrote od Boga in tudi od sebi enacih, hvaležnost pa je najboljši ključ k temu, da dobiva zopet nove dobrote in da mu ne usahnejo stare.

Nesrečen je, kdor zgubi vid in oslepi; pa veliko nesrečnejši je še le tisti, kateri

zgubi čut za prejete dobrote in jih ne spozna.

Moj sin! ne morem dopovedati števila mnogih milost, s katerimi je Bog ozališal mojo dušo in moje telo; á jaz sem jih vse visoko cenila in sem bila za nje neprenehoma hvaležna ves čas svojega življenja.

Sosebno sem bila iz dna serca hvaležna Bogu za prezvišeno čast Matere Božje, po kateri sem bila povzdignjena nad vse stvari v nebesih in na zemlji in ven in ven mi je dobri Bog dodelil nove milosti, katerih sem se vselej zvesto posluževala, kolikor najbolj mogoče.

Tudi sem se hvaležno skazovala ljudem, kateri so meni in mojemu Sinu kaj dobrega storili: tako sem n. pr. sprosil celotnega razbojniku Dizmasu duha spokornosti, odpuščanje njegovih grehov in tako hitri prestop v raj zato, ker nam je prizanesel, ko smo bili na begu v Egipt.

Resnično, moj sin! neizrečeno žlahtna reč je hvaležnost; ničesa ti ne bo manjkalo, ako se boš hvaležno spominjal dobrot in skazoval dolžno hvaležnost.

Ako tudi ne moreš hvaležen biti za prejete dobrote na ta način, da bi jih povračeval: dovolj je, da razodevaš za nje hvaležno serce.

Ne moreš tajiti, da imaš v se od Boga, in da v vsakem trenutki prejemaš nove dobrote: ne odlašaj torej odrajtovati Njemu — svojemu največemu Dobrotniku — kar hitro najponižnišo in najtoplejšo hvaležnost, ako nočeš, da ti studenca svojih milost ne zapré, ker nehvaležnost mu je neizrečeno zoperna.

Prec po prejeti dobroti reci: „Hvalo Ti izrekam, o Bog! ki si dodelil meni, svojemu nevrednemu hlapcu to in to dobroto. Daj mi gnado, da Tvoje dobrote zmeraj prav spoznavam in sem Tebi za - nje hvaležen!“

Kadar zjutraj vstaneš, zahvaljуй se Bogu, da si noč srečno preživel. Kadar greš k počitku, zopet se Mu zahvaljуй za srečno prestani dan. Kadar se poverneš iz popotovanja, zahvaljуй se Mu za njegovo obrambo. Si jedel in pil, zahvali Ga za povžito hrano. Po dokončanem delu zahvaljуй Ga, da se je srečno izveršilo; zlasti pa se Mu zahvaljуй po prestani skušnjavi za srečno zmago.

To pa bo verhunec hvaležnosti, če svojemu Bogu hvaležnost izrekaš tudi za zopernosti, za prestana preganjanja, za bolezni in bolečine, ki si jih imel morebiti prestati, kar ti ne bo težavno, če le pomisliš, kako dobro ti je hotel Bog

pri tem, davši ti priložnost, nabirati si obilnega zasluženja.

Na ta način — dobro si to zapomni — ti bo Bog vedno milostiv, nasproti pa ti bo odtegnil svojo prijaznost, ako v težavah hvaležnost zgubiš.

Ne samo to ti je dobro in koristno, kar je tvoji natori prijetno in dopadljivo; to, kar ti je manj po volji in bitko, ti navadno bolj koristi, ako hvaležno prenašaš; reci tedaj, kadar ti je terpeti: „Bogu bodi hvala!“

Nič bolj ne izklicuje jeze Božje, kakor gerda nehvaležnost, ktera dobrote razdera in zasluženje pokončava.

Nehvaležnost je soparni veter, kateri studence ljubezni posuši, roso usmiljenja popije in usahne potok milosti.

Bodi tedaj vselej hvaležen Bogu, svojemu največemu Dobrotniku za vse, pa tudi ne pozabi hvaležnega skazovati se ljudem, kateri ti kaj dobrega storé; tako si boš ohranil njih dobrovoljnost in nikdar ti ne bo manjkalo pomoči.

Če dobnik tudi naravnost ne tirja, da si mu hvaležen za njegovo dobroto, vendar le pričakuje hvaležnosti.

Kaj prav ostudnega je, ne spoznati skazane dobrotljivosti, jo pozabiti in dobnika za skazane dobrote razžaliti; kaj takega storijo komaj neverniki; in gorje

nam, koliko kristjanov je, ki se v tem pregrešé!

Ali bi ravnal tudi ti tako, bil bi gerda pošast in po pravici vse graje vreden.

Nehvaležnež dela sam sebi večo nečast, kot unemu, čegar dobroto zaničuje, ker zgubi pri tem svojo čast, katero popolnoma z nogami tepta.

Neizbrisljivo se sveti ime dobrotnikovo pri tem; vse zaničevanje pa zadeva ime nehvaležnega, kateri se pokriva z največo sramoto.

Izvoli, moj sin, kar je bolje! Bodi hvaležen Bogu in ljudem, bodi vedno hvaležen in — hodi za menoj!

39. Poglavje.

Stanovitnost v dobrem — najbolja tolažba o smertni uri.

Ena sama čednost je, katero bo Bog venčal, ker le ona si pribojuje plačilo, in brez nje nobena druga.

Ta čednost je stanovitnost v dobrem, ktera mora spremljevati vsako dobro delo; kjer te ni, tam se pričakuje zastonj nebeški venec.

Moj sin! vedi, da ni dovolj samo dober in pobožen biti; ti moraš tudi stanovitno dober in pobožen ostati; to je neizogibno potrebno, da dosežeš večno zveličanje.

Začne in le nekaj časa v dobrem ostane jih pač veliko, skoraj večji del; ali do konca življenja stanovitno v dobrem ostati, to jih le malo razume.

Kar sem v začetku bila, sem tudi zmeraj ostala in nikdar ni bilo takega spremenjenja v tem, kar sem za dobro spoznala in storila.

Čednosti, ki so se v moji duši lesketale, se niso nikdar stemnile; velikoveč pomnoževal se je njih blišč do moje smerti zmeraj bolj, dokler ni dosegel najvišje stopinje popolnosti.

Luno, podobo nestanovitnosti sem imela pod nogami; nihče me ni videl danes drugo kot včeraj.

Moja nedolžnost je ostala brez madeža, kakor je bila že o mojem spočetju; nikdar je ni najmanji pregrešek omadeževal; zato nosim zvezde kot venec na glavi in solnce kot oblačilo.

Kar je bilo v meni svetega, je ostalo, nedotaknjeno do mojega odhoda; vsikdar je v meni puhtela ljubezen Božja v enakem plamenu in v enaki moči; nikdar nisem

dovolila, da bi nestanovitnost prenagnila misli mojega serca.

O kako visoko kraljujem zdaj zavoljo tega, povzdignjena nad vse nebeščane; kako presrečno me dela zdaj plačilo, kterega mi Bog daje zavoljo moje stanovitnosti!

V resnici, moj sin! nobena čednost ne bo v nebesih venčana, razun té, ki se edino po postavi bojuje in nikdar ne odstopi od poti dobrega.

Malo koristi dober sklep, ako sklepu pomanjkuje vstrajnosti.

Veliko dobrih želj je v človeku, veliko pobožnih sklepov, veliko hrepenenja po kreposti; pa kaj ti pomaga vse to, ako manjka stanovitnosti!

Veliko jih teče v tekališču naglo naprej in razodevajo gorečnost; vendar pa se pre-naglo utrudijo in odjenjajo.

Nestanovitnost je, ktera je njih serce spreobernila in popačila; kar so hvalevredno pričeli, temu zdaj herbet obračajo, kakor da bi sovražili to, po čemur so popred imeli goreče želje.

Oj teh nestanovitnih in slabostnih! Lastovkam so podobni, ktere o poletnem gorkem času napolnujejo zrak s svojim čverčenjem in ostanejo pri ljudeh kot gosti, á o dneh merzlote utihnejo in nas zapusté.

Ako si kaj dobrega pričel in sklenil služiti Bogu, potlej skerbi, da nikdar ne premeniš svoje misli, ter ne odstopiš nikoli od čednosti, ktere si se poprijel tako hvalevredno.

Izprosi si s pobožno molitvijo stanovitnost od zgoraj ter pazi nad vsako skušnjava, ki bi te utegnila odverniti od stanovitnosti.

Močno se zameri Bogu duša, ktera prebira med gorečnostjo in lenobo, med čednostjo in pregreho, med Bogom in hudičem.

Če je Bog dober, zakaj bi ga duša zmiraj ne ljubila? in če je hudič hudoben, zakaj bi ga ne pognali vselej v beg?

Ne motiš se, ako sklepaš na nestanovitnega duha, če začčenja človeku merzeti lepa pobožnost, hudo pa se mu dopadljivo dozdevati; to vajo v čednosti jako zavèra.

Pravo stanovitnost razodeva tisti, kteri se ne da od prave poti odverniti ne iz ljubezni do življenja, ne iz strahu pred smertjo, ne z žuganjem, ne z obljubami.

Stanovitnost edino premaga hudičeve napade, da dobro konča, kakor dobro prične.

Ogibaj se vsakega, kteri bi ti hotel oslabiti ali celo odvzeti stanovitnost; on te

ne bo spremil, kadar umerješ; ti sam boš šel v hišo svoje večnosti.

Ponavljaj pogostoma in resnobno svoj sklep, vedno do konca svojega življenja zvesto služiti večnemu Bogu, ter spominjaj se te svoje zaveze; potlej te ne bo mogla nestanovitnega storiti nobena stvar, in tako boš Bogu prijeten in dopadljiv ostal do zadnjega.

Kako sladka bo potlej tvoja smert, ko ti bo stanovitnost v dobrem kazala zlato z žlahtnimi biseri okinčano krono, ktera je za stanovitne pripravljena v nebesih.

To, moj sin, imej v mislih pred vsem drugim in — hodi za menoj!

40. Poglavlje.

Lenoba v službi Božji — pred Bogom velika gnjusoba.

Veliko tirja Bog gledé češčenja njegovega Veličastva, pa to popolno po pravici, da mu služimo iz vseh moči, iz vsega serca in iz vse duše.

Najviši mora tudi najviše češčen biti, On — nestvarjeni, večni Bog, pred čegar prestolom neprenehoma prepevajo

najsvitlejši kerubi in najbolj goreči serafi združeno s toliko bliščečimi nebeškimi duhovi svoje trikratno „sveto“.

Človek, dasiravno umerljiva in slaba stvar, je vendar le dolžan, trikrat svetemu Bogu služiti bolj kakor vse druge stvari na svetu in sicer brez vse nemarnosti.

Večkrat in trepetaje naj si k sercu jemlje besede prerokove: „Preklet, kdor delo Gospodovo zanikerno opravlja.“ (Jeremija 48, 10.)

To je človeka najviši in najsvetejši namen, Bogu služiti. Kako ga bo spodobno opravljal, če se mlačnosti vda?

O ko bi me ti, moj sin, le kterikrat videl, kako sem se pripravljala jaz k molitvi ali k premišljevanju, ali kadar sem se mudila v tempeljnu, ali kadar sem stregla svojemu Božjemu Sinu!

Pregnala sem vso raztresenost iz svojega duha in zbrala sem vse svoje moči, da bi opravljala vredniše in spodobniše Bogu službo.

Vedno je gorel svet ogenj v mojem sercu in moj duh je bil ves razvnet, tako da se me ni mogla lotiti najmanja mlačnost ali ohladiti se v meni ljubezen Božja.

Vse tožljivosti prosta sem ostala vedno živahna, in največa gorečnost je navduševala vse skozi mojo pobožnost.

Pač sem dobro vedela, da je Bog vreden vsega mojega dušnega prizadevanja in da ga nič bolj ne žali, kakor zanikernost v njegovi sveti službi.

Moj sin! ako tebe vodi živa vera, razumiš pač lahko, kaj se pravi: Bogu iz vsega serca služiti.

Bodi goreč v vsem, kar se tiče Boga in prizadevaj si, da vse prav opraviš.

Potlej boš tudi spoznal, koliko zlo je lenoba, in kako močno poškoduje celó najsvetejša opravila, in kako zaveržljiva je v očeh Božjih.

Tisti, kateri je v njegovi službi zaspan, daruje Bogu steklo (glaževno), pa ne biser, svinec in ne zlata, pleve in ne zerna. Kako ne bi Bog takega zaničeval, ki daruje kakor Kajn le iz nevolje in najslabše, kar ima, Božjemu Veličastvu.

Kervavih solz je vreden, kdor je v posvetni službi ves goreč, v službi Božji pa ves zaspan.

Izpljunil bo Bog slehernega iz svojih ust, kateri bo medlel pred njegovim oblačjem, zanikerno molil, lenobno svojo daritev opravljal, in bo ves mlačen in nemaren v službi Božji.

Kdor Boga spozna in ga vendar zanemarja, tega je Bog vsled spoznanja po veri sicer takorekoč sprejel v svoja usta,

pa ga tudi zopet neutegoma izpljune zavoljo njegove mlačnosti.

Ni zadosti samo velikih grehov varovati se, zraven pa službo Božjo neskerbljivo in leno opravljati.

Kakor ne da kadilo na mertvem oglju nobenega prijetnega duha, in kakor puščica zagnana od obnemogle roke ne zleti visoko: tako se tudi zaspana molitev ne povzdigne v nebo.

Kdor meni, da je greha prost pri vsi svoji dušni lenobi, ta se silno moti; zakaj prva stopinja do velikih pregreh je človekova lenoba v Božjih rečeh.

Želodec, kteremu se gnjusi nad kruhom, razodeva, da se bliža nevarni bolezn; enako je s tistim, ki je merzel in len v službi Božji.

Ako je duh nemaren in omerzne sčasoma v gnadi Božji, potlej iščeta svoje — meso in kri.

O kako nesrečen je, kdor ne ozdravi svoje zaspanosti in ostane poveršen v službi Božji, ne bo ostal dolgo v gnadi Božji; nikakor ne — kmalu jo bo zgubil!

Pri komur pomanjkuje svete gorečnosti, pri temu malo ali nič ne izda moč gnade Božje.

Popred se spreoberne k pravi pokori merzel, kakor da bi popustil mlačen svojo navadno tožljivost.

Goreč spokornik je pobožniši kot len nedolžen, in ko bo sprejet prvi v milost, bo drugi zaveržen, ker vsled njegove omahljivosti je njegov padeč pred durmi.

Izpodi, o sin! vso lenobo in tožljivost iz svoje duše; opravljaj velikoveč z duhovno gorečnostjo in živo vero, kar si Bogu dolžen, ako hočeš večnemu Bogu in meni dopasti. — Hodi za menoj!

41. Poglavje.

Pripravljanje na smert — zveličavna misel.

Dasiravno prosta greha, sem vendar-le videla smert kot edina vrata, skoz ktera gre sleherni iz tega sveta.

Tudi moj Sin Jezus ni bil izvzet, toda ne Njemu, ne meni ni bila smert v kazen, marveč v večno čast.

Sicer ni bilo za-me nobene nevarnosti, da bi nesrečno umerla, — tudi nisem imela nobenega strahu pred smertjo, ktereга seboj vodi greh, če je tudi le samo eden.

Vendar sem se pripravljala na smert

po mnogih čednostih, naj bi bilo moje zmagoslovje toliko častitljiviše.

Jaz sem izročila svojo dušo v roke svojega Božjega Sina, in ne dolgo potem je bilo tudi moje truplo vzeto v nebo.

Moj otrok, pripravljaj se na smert, kar moreš najbolje.

To opravilo je izmed vseh tvojih opravil najvažniše, tvoj gotov poklic, potreben zrelega premislika, ker od njega je odvisna vsa večnost.

Ali boš izveršil to ali uno, tega ne veš, pa to je gotovo, da bodeš umerl in moral iti iz sveta.

Kje, kadaj in kako boš umerl, ti je skrito; kako moreš torej tako brezskerbno tje v en dan živeti, kakor da bi ti še dolgo in dolgo ostal na svetu in kakor da bi vsi pred tabo pomerli?

Ali ne vidiš v tem življenju prav pogostoma, kako smert pokosi enega in drugega, mladega in starega? Ali ne more tudi tebe zgrabiti vsak trenutek in sicer nenadoma? Zakaj se tedaj tako slabo pripravljaš na njo?

Kolikokrat slišiš od nagle in neprevidene smerti? zakaj tedaj odlašáš na dolgo poboljšati svoje življenje?

Kakor druge more smert prehiteti tudi tebe in te v černo zemljo zagrebsti, ko se čutiš še terdnega in močnega.

Slepiš se, ako meniš, le postarani ljudje so v nevarnosti bližnje smerti, ker je vendar skusilo že brez števila mladenčev in terdnih mož nepričakovano smert.

Gorje ti, ako te najde smert v slabem dušnem stanu, nasproti pa blagor ti, ako te najde v milosti (gnadi) Božji!

Ni je prijetniše smerti memo tiste, na katero se je človek dobro pripravil; britka pa resnična pokora stori tudi grešniku smert sladka.

Ne odlašaj pokore predolgo, ker ne veš, ali boš imel v svoji smerti toliko časa, da bi obudil pravo kesanje.

Veliko se jih je spreobrnilo po sami tej misli, da bi utegnili kmalu reči grobni trohnobi: „Ti si moja mati,“ in červom: „Vi ste moji bratje in sestre.“

Naglo se ti bo pristudilo mehkužno in samopašno življenje, če premišljuješ, kako kmalu se bo spremenilo v trohno in smradljivo gnjilobo tvoje truplo v grobni temoti.

Takrat te bodo pozabili vsi, s kterimi si užival pregrešno veselje; z največim

gnjusom se bodo odvracevali od tvojega smrdečega mesa.

Le malo jih bo spremljevalo tvoje mertvo truplo do groba, malo jih bo prišlo na pomoč tvoji duši; celo onim, katerim si v svojem življenju večkrat dobro storil ne gledaje na svoje zveličanje, te bodo kmalu pustili iz misli.

Oj! glej tedaj, da te pripelje tvoja pot večnemu Bogu zmiraj bliže, zakaj pomisli, da če zdaj zaideš, se celo večnost ne boš vernil nazaj, da bi popravil svojo veliko zmoto.

Za vse sploh je to dobra misel, á prav posebno za tiste, katerim so posvetne reči tako rekoč priraščene sercu.

Posvetni človek tega sicer ne umé, marveč misel na smert ga kar potare.

Pa kaj mu pomaga, naj si tudi vse prizadene, da bi izbil iz glave misel na smert; umerl bo vendar-le pred kot misli.

Moj sin! spominjaj se večkrat svoje smerti, zdaj, ko si pri zdravi pameti, se je spominjaj ter se na njo pripravljaj z zaslužljivimi dobrimi deli in nedolžnostjo; če si pa v grehah, s pokoro brez odlašanja.

Če se smert ne obotavlja, zakaj se ti obotavljaš?! Gorje ti, ako te prehití, in te zasači pri nečimurnostih svetá!

Zdaj se potrudi biti tak, kakoršen si želiš, da bi bil o smertni uri; stori zdaj, kar boš želel takrat, da bi bil poprej storil.

O blažena smert dobrega človeka! Oj žalostna, prežalostna hudobnega grešnika!

Obojno smert — dobrega in hudobnega — sem videla na Kalvariji; in vošila bi, naj bi se kaj takošnega ne ponavljalo nikdar več, kar se pa, o da tako ne, tolikokrat še zmiraj ponavlja!

Da se ti ne bo bati smerti, tedaj prosim te, posnemaj moje čednosti in ubogaj moj svêt.

Jaz bom prišla k tebi in ti stala na strani, če me hočeš poslušati in biti izmed mojih služabnikov.

V pomoč ti bom o veliki smertni sili ter te bom tolažila ob času, ko te bo zapuščal ves svet in boš zatisnil umiraje svoje oči.

Takrat boš spoznal, kaj se pravi imeti mene — mater dobrega upanja.

Jaz te ne bom zapustila, samo hodi za menoj!

42. Poglavje.

Češčenje sv. Jožefa — dopolnjenje
Marijine službe.

Jaz sem priserčno ljubila svojega Jožefa, njega, ktereга mi je odločila volja Božja z mojimi stariši vred.

Pri tem se ni pridružilo čisto nič mesenega, marveč vse je bilo le duhovno; vsaj je bila najina poroka sklenjena v ta namen, da bi pripomogla lepi čistosti in devištvu k najviši zmagi.

Nikdar poprej ni videl svet take deviške poroke; zgodila se je iz same previdnosti Božje.

Preljubi Bog je tako vravnal, da bi jaz ne terpela na svojem dobrem imenu in na svoji časti, ko sem namreč našla milost pri Bogu, da je v meni počival njegov edinorojeni Sin; sv. Jožefa pa mi je dal za družeta in varuha iz več tehtnih vzrokov.

Oba sva živela kakor lilije, ki so zmeraj čisto bele brez madeža; in kakor je pri nama gospodovala vedno prava svetost, tako je med nama ostalo nepremeljivo popolno devištvo.

Zvesto do smerti je ostal Jožef pri meni, in dasiravno je enkrat mislil zapustiti

me — takrat, ko sem nosila svojega Jezusa pod srcem — vendar je pustil mojo čast neoskrunjeno.

Takrat še ni vedel skrivnosti, da sem spočela od sv. Duha Odrešenika sveta, pa kmalo potem mu je to razodel angelj Božji.

Zvesto me je potem spremljeval v Egipt, in stanovitno je prebival pri meni v Nacaretu.

Že poprej v Betlehemskelem hlevu me ni zapustil, temveč molil je z menoj vred z najpriserčnišim veseljem Odrešenika sveta.

On mi je preskerbel živež z delom svojih rok, in v potu svojega obraza je preživil mene in mojega Božjega Sina ter bil nama krušni oče.

Ves poln najlepših čednost je bil moj Jožef ter čisto vse je bilo nad njim, kar se spodobi svetniku.

Ponižnost, čistost, miloba, sveta molčečnost, pobožnost, poterpežljivost, udanost v voljo Božjo so ga storile skoraj meni enacega; dá! v vsem dobrem je bil meni prav močno podoben.

Če prevdarjaš njegovo smert, bodeš zapazil največo sladkost in nebeški mir.

Moj Sin in jaz sva bivala pri njem, dokler se ni ločila njegova preblaga duša polna največe tolažbe.

Z lastnimi rokami sem mu brisala mertvaški pot in moj ljubi Jezus mu je sladko zaspavšemu zatisnil oči.

Zdaj prebiva pri nama v nebeški časti in skazuje njim, ki ga ljubijo, v življenju kakor v smerti veliko tolažbo.

O moj sin! ko bi ti mogel videti njegov veličasten sedež v nebesih, ko bi ga mogel zdaj zagledati nad toliko angeljev in svetnikov povzdignjenega: ali bi ga ne častil in ne dobil do njega posebnega zaupanja?

Nad njegovo mogočno pomočjo ne dvomi čisto nič, ako si le prizadevaš ga vredno in pogostoma častiti.

Večkrat zdihuj s pobožnim srcem: „Jezus, Marija, Jožef, vam se priporočam, vam se izročam zdaj in za smertno uro!“ da dosežeš srečno smert in našo pomoč o tisti preimenitni uri, od ktere odvisi cela večnost.

Dá, moj sin! če me hočeš popolnoma ljubiti, časti vedno zvesto svetega Jožefa, preslavnega ženina in varuha mojega.
— Hodi za menoj!

Pristavek.

Jutranja molitev.

Vsegamogočni, večni Bog! pred Te padem na kolena in Te molim z vsemi angelji in izvoljenimi v nebesih in z vsemi pravičnimi dušami na zemlji. Tebi gre čast in hvala na vekomaj; Ti si me po svoji podobi vstvaril, z Jezusovo kervijo odrešil in po milosti sv. Duha v tempelj Božji posvetil. O koliko zahvalo sem Ti dolžen za té in vse druge milosti in dobrote? Koliko zahvalo sem ti dolžen tudi, da si me to noč tako dobrotljivo ohranil? O bodi češčen in hvaljen trojedini Bog!

O moj Bog! ljubim Te iz vsega svojega serca in želim Te tako ljubiti, kakor Te angeljci in izvoljeni v nebesih ljubijo, z njihovo popolnoma ljubeznijo sklenem svojo tako nepopolnoma ljubezen. Iz ljubezni do Tebe, o nebeški Oče! darujem Ti po Tvojem preljubem Sinu, Jezusu Kristusu vse svoje djanje in nehanje, svoje križe in terpljenja, svoje besede in dela, in vse želje in občutljeje svojega serca.

O ljubi Jezus, moj Gospod in moj Bog! bodi mi vedno pred očmi in v mojem sercu. Daj, da se v vsem svojem djanju in nehanju ravnam po Tvojem zgledu in po Tvojih svetih naukih.

O sveti Duh! razsvetli, poterdi in vodi me, in daj mi moč, da se ogibam vsega hudega in goreče poprimem vsega dobrega. —

Po Tvoji neskončni milosti in po neskončnem zasluženju Jezusa Kristusa želim udeležiti se vseh svetih maš, ki se bodo danes brale po celem svetu, vseh svetih miloščin in dobrih del, vseh svetih molitev in postov; želim deležen biti vseh dobrot in odpustkov, ktere koli morem zadobiti danes ali za-se ali za duše v vicah. Sklenem svoj namen s papeževim namenom, in z dobrim namenom najpravičniših in najbogoljubniših kristjanov, in z namenom vse sv. katoliške cerkve, da bi se vsega vdeležil, kakor je pred Tvojim najsvetejšim obličjem prav, dobro in zveličavno.

O presveta Devica in Mati Božja, brez izvirnega greha spočeta! bodi tudi danes in vse dni mojega življenja moja mati in priprošnica. Ti mi bodi vodnica in zgled, za teboj hočem hoditi ter te posnemati; po vsi moči si hočem prizadevati, da ti po svoji slabosti podoben postanem, in te nasledovam v krotkosti, ponižnosti, čistosti,

gorečnosti, poterpežljivosti, ljubeznjivosti in v udanosti v voljo Božjo. Le izprosi mi k temu pri svojem Božjem Sinu obilno pomoč in gnado, brez ktere nič ne premorem.

Tudi tebi, o sveti angelj varuh! naj bom priporočen z dušo in s telesom; spremljaj in vodi me po varnem potu proti obljubljeni deželi. Sv. Jožef, prečisti ženin Marije Device in vsi moji patroni! stojte mi na strani, prosite za-me.

Oče naš, Češčena si Marija, Verujem.

Dober namen in darovanje.

O večni Oče! sklenem se z vsem nebeškim dvorom, in z najsvetejšima sercema Jezusa in Marije, in storim namen, naj bo Tebi darovana in naj se Ti daruje od vekomaj nazaj in za vekomaj naprej predraga kri Jezusa Kristusa, njegovo in svete Cerkve neskončno zasluženje, v zadoštenje za naše grehe, in za grehe vesoljnega svetá, v odrešenje vseh duš v vicah, in v tako zahvalo, da bi bil že dodelil nam in in vsem ljudem vesoljnega svetá, sedanjim in prihodnjim, vse tiste darove, gnade in usmiljenja, ktere služijo v tvojo večo čast in večje posvečevanje vseh duš v sedanjih stiskah, dasiravno smo zaslužili Tvoje Božje

šibe in tepeže; tudi kakor bi bil že naredil iz vesoljnega sveta en hlev in enega pastirja: da živimo v veri, v upanji in v ljubezni našega Gospoda Jezusa Kristusa na zemlji, in vsi enkrat tje pridemo, kjer bomo v nebesih Tvojemu Božjemu usmiljenju prepevali čast in hvalo. Amen.

(Za to molitev je 7 let in 280 dni odpustkov; in če se ves mesec moli, enkrat popolnoma odpustek pod navadnimi pogoji.)

Večerna molitev.

(Po sv. Frančišku Salez.)

Moj Bog in moj Gospod! molim Te, in Te hvalim za vse dobro, kar sem današnji dan zopet od Tebe prejel. Odpusti mi mojo slabost, zavoljo ktere nisem zvesto spolnoval zjutraj storjenih sklepov in obljub.

Kako sem bil danes zopet velikokrat tako posveten in mesen v mislih, tako neskerben in raztresen v zunanjih počutkih, tako malo pobožen v molitvah in svetih vajah, tako nemaren pri notranjem navdajanji Tvoje gnade, tako nepreviden v govorjenji, tako neusmiljen do svojega bližnjega, tako nagel v jezi, tako brez ljubezni v obsojevanji, tako hiter v presojevanji svojega bližnjega, tako terd z drugimi,

tako mehák do samega sebe, tako razuzdan v svojih nagnjenjih in strastih, tako navezan na pozemeljsko, tako nezmeren v veselji, in tako maloserčen v skušnjavah, nadlogah in terpljenji! Tvoje pomoči in Tvojega opominovanja mi ni manjkalo; le jaz nisem pridno in serčno delal s Tvojo gnado.

Zopet sem podoben človeku, kateri je bil na potu od Jeruzalema v Jeriho med razbojniko zadel. O Jezus! bodi mi zopet usmiljeni Samarijan, in vlij olja in vina v moje rane. Odpusti mi vso zanikernost v spolnovanji samega sebe in v čuječnosti, in vso nezvestobo. O Gospod! daj mi kesanje, katero je potrebno v odpuščenje vsakdanjih pregreškov, in zopet očisti mojo dušo s kervijo, katero si tudi za me prelil. Glej na moje kesanje, in usmili se me! Daj mi gnado, da bom zavoljo današnjih pregreškov zopet bolj ponižen in manj zaupljiv v samega sebe.

Moj Bog in moj Gospod! kateri nikdar ne počivaš, zatisni mi oči in varuj me nocojšnjo noč vseh nevarnost na duši in na telesu. Odvráčaj od mene in od vseh mojih sorodincev in prijateljev vse grešne misli, skušnjave, bolezni, ogenj in naglo smert. Odpri jutri naše oči k novemu življenju, in daj nam zopet zdravim vstati

k Tvoji službi, da bomo enkrat deležni večnega počitka. Amen.

O Marija, brez madeža spočeta Mati Božja! nikdar se še ni slišalo, da bi ti koga ne bila uslišala, kateri te je pomoči prosil. Mati usmiljenja! sprosi mi gnado in usmiljenje Božje. Skerbi za me, kakor za svojega otroka; hvalim te, ljubim te, upam v te, in se ti vsega darujem.

Moj sveti angelj varuh! odpusti, ker se tudi današnji dan nisem spominjal tvoje pričujočnosti, in sem te razžalil z grehi, katere sem tudi danes zopet storil. Prosi tudi z menoj odpuščenja, čuj nocoj zopet na moji strani in odvrčaj od mene vse skušnjave v greh in drugo hudo. Tudi ti sv. Jožef in vsi moji pomočniki in svetniki, prosite za-me! Amen.

Sv. maša.

Pripravljanje.

O neskončno sveti Bog, jaz ubogi grešnik pridem pred Tvoj altar, da bi se vdeležil neskončne daritve sv. maše. Ta daritev je edina, ki je vredna Tvojega Veličastva, ker se Ti daruje Tvoj edinorojeni

večni Sin Jezus Kristus sam z vsem svojim zasluženjem, kakor se Ti je daroval na sv. križi. V zedinjenji z onim najpopolnejšim namenom, s katerim se je Tvoj preljubi Sin v daritev za nas dal, Ti to sveto mašo darujem v največe češčenje in poveličanje Tvojega presvetega Imena, v zahvalo za vse meni in vesoljnemu svetu podeljene gnade in dobrote, v zadostenje za vse svoje storjene grehe, v dosego vseh meni potrebnih milost, v pomoč in tolažbo tistih, za katere sem posebno moliti dolžen, posebno teh živih . . . in teh mertvih . . . Sprejmi to presveto daritev tudi v čast Marije, Matere Božje, in v zahvalo za vse njej podeljene gnade in milosti, kakor tudi v čast svetnikom in svetnicam, katerih častitljiv spomin in god danes obhajamo. Pripravi, o Bog! moje serce, očisti mojega duha, zbriši moje grehe in daj gorečnost, da se vredno vdeležujem te presvete daritve ter od nje zadobim obilni sad.

Pri začetku.

V britkosti svojega serca spomni se mnogih grehov, ki si jih storil v svojem življenju, in posebno tistih, kateri te najbolj ponižajo. Odkrij Bogu vso svojo revščino in prosi ga, da ti dodeli milost in odpuščenje.

O Bog, Tvoje sveto okó vidi nad menoj le nepokorščino, nehvaležnost, greh in

revščino! Oj, kolikokrat sem prederzno in in nepremišljeno ravnal, mislil in govoril. Pred Teboj in v pričo Tebe, o Bog! sem grešil in pred vesoljnimi nebese, zato se tudi ponižno in skesano obtožim kot grešnik pred Teboj, o vsegamogočni Bog, pred Marijo, najčistejšo vseh devic, pred sv. Mihaelom arhangeljem, sv. Janezom Kerstnikom, sv. aposteljnom Petrom in Pavlom in vsemi svetniki, ter spoznavam svoj velik dolg, in da nisem vreden, da me zemlja nosi. Pa, o moj Bog in Gospod! ne hodi z menoj še v sodbo, temuč daj meni in vsem grešnikom milost, odvezo in odpuščenje naših grehov. Za to prosite zame in za vse sv. Marija vselej devica, sv. Mihael veliki angelj, sv. Janez Kerstnik, sveta aposteljna Peter in Pavel in vsi moji ljubi svetniki in pomočniki pri Gospodu, našem Bogu!

Kirie elejson (t. j. Gospod, usmili se nas!)

V vsi ponižnosti kličemo skesani in poterti: Oče nebeški, usmili se nas, svojih revnih otrok! Kriste, ti Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ, usmili se nas, očisti in posveti nas!

Gloria ali: Čast Bogu.

Zbudi v svojem sercu veliko željo, Bogu vso mogočo čast in bližnjemu vse mogoče dobrote skazati. Veseli se z angelji, da je tudi tebi dano spoznati skrivnosti sv. vere; in napolnuj svoje serce z visocimi mislimi od Veličastva Boga Očeta in njegovega Sinu, Jezusa Kristusa.

Čast Bogu po višavah in mir ljudem na zemlji, kateri so svete volje. Hvalimo Te, častimo Te, molimo Te, povišujemo Te, zahvalimo se Ti zavoljo Tvoje prevelike časti. Gospod Bog, kralj nebeški, vsega-mogočni Oče! — Gospod Jezus Kristus, edinorojeni Sin Očeta, pravi Bog! Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe svetá, usmili se nas; ki odjemlješ grehe svetá, usliši našo prošnjo; ki sediš na desnici Očeta, usmili se nas! ker sam Ti si svet, sam Ti Gospod! Ti sam najvikši Jezus Kristus! s svetim Duhom vred v časti Boga Očeta. Amen.

Mašnik moli na strani.

M o l i m o.

Vsegamogočni, večni Bog! usliši prošnje svojega ljudstva in ne odverni svojega svetega obličja od nas zavoljo naših grehov. Usliši milostljivo molitev svojega služabnika, mašnika, kateri sreče in zveličanja prosi Tvojemu ljudstvu, in dodeli, da to,

česar Te z zaupanjem prosimo, od Tvoje milosti dosežemo, po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molitev za vse potrebe.

(Peter Kanisi.)

Vsegamogočni Bog, kralj živih in mertvih, čegar premogočna roka vse ohrani, ozri se milostljivo na vse tiste, ktere Tvoji dobroti priporočamo, na naše stariše, brate in sestre, na našo žlahto, prijatelje in vse druge, ki so z nami v kaki zavezi znanja ali ljubezni.

Blagoslovi tudi našo hišo, naš kraj in našo deželo, da bo v njej oboji spol in vsaki stan Tvojih vernih mirno živel, in dolgov pregrehe odvezan si prizadeval zvesto dopolnovati dolžnosti svojega poklica, in Tebi z dopadljivim življenjem služiti. Pa ne samo živim, ampak tudi vsem tistim, ki so se v katoliški veri iz tega sveta ločili, spreglej milostljivo vse grehe, da bodo med Tvojimi svetniki vživali večno luč in pokoj. Po Gospodu našem, Jezusu Kristusu, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Mašnik bere list.

Iz lista sv. Pavla aposteljna do Kološanov.
3. pogl. 12—17. v.

Bratje! oblecite kakor izvoljeni Božji, sveti in ljubi, priserčno usmiljenje, dobrotljivost, ponižnost, pohlevnost, poterpežljivost. Prenašajte eden drugzega in odpuščajte si med seboj, če ima kdo čez koga pritožbo; kakor je Gospod vam odpustil, tudi vi. Pred vsem tem pa imejte ljubezen, ktera je vez popolnomosti, in mir Gospodov naj veselo gospoduje v vaših sercih, h kteremu ste tudi poklicani v enem telesu in bodite hvaležni. Beseda Kristusova naj prebiva obilno med vami z vso modrostjo; učite in opominjajte se med seboj s psalmi, s hvalnimi in duhovnimi pesmimi, pojte Bogu veseli v svojih sercih. Vse, karkoli delate z besedo ali v djanju, vse storite v imenu Gospoda Jezusa Kristusa, in zahvalite Boga in Očeta po Njem.

Pri sv. Evangelji.

Jezus Kristus, o vse hvale, časti in ljubezni vredni Dobrotnik človeštva, edini dobri Učenik, kterega moramo poslušati, in najsvetejši zgled, kterega moramo posnemati! Kako se Ti zamorem dosti goreče in priserčno zahvaliti, da si nam z

nebes prinesel svoj sveti evangelij, veselo oznanilo našega odrešenja in zveličanja! O daj, da se ne bo razlegal samo po mojih ušesih, ampak da se bo utisnil tudi v moje serce, obrodil vreden sad spreobrnjenja in kerščanske pravice, in se tako tudi meni razodel, kot Božja moč, ki zveliča vse, ki nanj verujejo.

Op. Moli vero, kadar jo mašnik moli.

Pri darovanji.

Sveti Oče, vsegamogočni, večni Bog! sprejmi dopadljivo le-to neomadeževano daritev kruha in vina iz mašnikovih rok. Ž njo se ponavlja tista predraga daritev, katero je opravil Jezus Kristus na altarji križa v spravo in zadostenje za naše grehe. Prinesem Ti jo za svoje brezštevne grehe, prelomljenja in nezvestobe, za vse žive in mertve kristjane, da bo meni in njim v prid za večno življenje.

Darujem Ti tudi, o nebeški Oče! svojo pamet in svoj spomin; prosim Te, da oboje blagosloviš, naj bi posihmal ne spoznala in mislila kaj družega, kakor Tebe, o moj Bog! in kar si nam Ti razodel. Darujem Ti tudi svojo voljo, in jo želim tako terdno skleniti s Tvojo voljo, da bi več ne iskala družega kot Tebe, ničesar ne ljubila kot Tebe, nič več ne želela,

razun kar, kakor in kadar Ti hočeš. Darujem Ti tudi svojo dušo in svoje telo in vse, kar sem, kar imam, in kar premorem. O ljubeznjivi Bog! Tvoj hočem biti odslej na vekomaj. Tebi hočem živeti, Tebi umreti; oh, ne daj se mi vekomaj pogubiti! Amen.

Predglasje.

Povzdigni se v duhu do nebes pred sedež Božjega Veličastva; tam mu dajaj poln svetega strahu češčenje in hvalo z angelji in kerubi, ki sedež Božji obdajajo, ter moli:

Res je spodobno in dolžnost, prav in dobro, da Ti vedno in povsod hvalo dajemo, sveti Gospod, vsegamogočni Oče, večni Bog! po Kristusu, Gospodu našem. Po katerem Tvoje Veličastvo hvalijo angelji, molijo gospostva, pred Njim trepetajo oblasti, in Ga najviše nebeške moči in blažena Serafinstva z združeno radostjo poveličujejo. S kterimi prosimo, da smemo skleniti svoje glasove, Te prositi, spoznati in klicati: Svet, svet, svet, Gospod — Bog Sabaot. Polna so nebesa in zemlja Tvoje slave. Hozana po višavah. Blagoslovljen, ki pride v imenu Gospodovem. Hozana po višavah!

Do povzdigovanja.

Predobrotljivi Oče! spomni se neskončne ljubezni svojega Sina, kako je svoje življenje v smert dal, da bi svojemu ljudstvu pripravil življenje. Nič si ni prizanesel, da bi mogel grešnikom večno prizanesti. — Spomni se Njegovega prebritkega terpljenja. O kakošno je bilo terpljenje, kakošno zasramovanje, kteremu se je podvergel! kakošne tuge, s kterimi se je pokoril za nas od jaslíc do smerti na križu! Njegova prelita kri je upila po spravi grešnih otrok s presvetim Očetom. Storil je iz sovražnikov prijatelje, in prejel razžalnike za otroke.

Presveti Oče! darujem Ti toraj danes znamnja terpljenja Tvojega Edinorojenega in sklenem ž njimi naše prošnje in priprošnje vseh svetih mučenikov, ki so za Jezusom hodili v Njegovem terpljenju ter veselo kri prelili zavoljo Njegovega Imena. — Poglej Njegov smertni strah in Njegov kervavi pot, zaušnice in biče, ternjevo krono in škerlatni plajš, žeblje in križ, in sulico, ki je prebodla Njegovo presveto Serce. Ta znamenja terpljenja so bila prežlahtni lišp in kraljevo bandero, pod kterim je Tvoj Edinorojeni premagal sovražne moči peklenške. To je bilo orodje, s kterim je bila premagana smert, in s kterim je bil

zopet rešen človeški rod. Zavoljo teh častitljivih znamenj zmage mi odpusti, ljubi nebeški Oče! moje grehe, ter se me usmili. — Bodo naj mi škit zoper vsaki greh, in bramba v vseh skušnjavah. Tvoje britko terpljenje in Tvoja smert naj bo, o Jezus! najsvetejša reč moje ljubezni in najslajša tolažba moje duše.

Pri povzdigovanji.

Misli si, kakor bi videl s svojimi očmi Jezusovo presveto Telo na križ povzdigniti, terkaj na persi in z vso pobožnostjo reci:

O križani Jezus! verujem, da si pod podobo kruha resnično pričujoč kot Bog in človek skupaj; molim Te iz globočine svojega serca. Oh, bodi mi, ubogemu grešniku, milostljiv! usmili se me, odpusti mi vse moje grehe in prestopke! Tebi naj živim, Tebi naj umerjem; Ti si moj Bog in moj Gospod!

Pri povzdigovanji keliha.

Verujem, o Jezus! da Ti sam, Tvoja predraga kri, nekdam kot spravna daritev za nas ljudi na križu prelita, je pod podobo vina tukaj resnično in živo pričujoča. Molim Te, o presveta rešnja kri mojega Odrešenika! operi in očisti me popolnoma

vseh mojih grehov, izbriši vse zaslužene kazni, in pokrepčaj me za večno življenje.

Po povzdigovanji.

O ljubi Bog! kolika bi bila pač moja nehvaležnost, ko bi vnovič v greh privolil, odkar sem videl, kaj se je tukaj sedaj godilo! O moj Gospod! nikdar ne smem pozabiti, česar si me spomnil v tej visoki skrivnosti, namreč bolečin, ki si jih prestal v svojem terpljenji, in svojega častitega vstajenja; nikdar ne smem pozabiti, da je Tvoje ranjeno telo, da je Tvoja za me prelita kri na tem altarji resnično pričujoča. Glej, neskončno veličastni Bog! zdaj ti resnično darujem čisti, sveti in brezmadežni dar, ki si nam ga Ti sam dati hotel, in ki so bile vse druge daritve le Njegova slaba podoba. O veliki Bog! tukaj je resnično več kakor v vseh daritvah, ktere so Ti darovali Abelj, Abraham in Melhizedek. Edina daritev, vredna Tvojega altarja, je naš Gospod in Tvoj Božji Sin Jezus Kristus, nad katerim imaš vse dopadenje od vekomaj.

Ponižno Te prosimo, vsegamogočni Bog! naj bodo vsi napolnjeni s Tvojimi dobrotami, ki se vdeležujejo te presvete daritve; dodeli, o Bog! da bodo tudi deležne teh Tvojih dobrot duše vernih, ki

so zaspali v miru svete cerkve, zlasti J. J. O Gospod! zavoljo té daritve reši jih vsega terpljenja. Neskončno milostljivi Bog! tudi nam grešnikom, ki smo Tvoji služabniki in upamo v Tvoje veliko usmiljenje, daj gnado, da se bomo kedaj združili s Tvojimi svetimi apostelni in mučenci in z vsemi svetniki, da te bomo ž njimi združeni ljubili in hvalili vse večne čase.

Mašnik moli Oče naš.

Tudi ti moli to Gospodovo molitev, ali pa naslednje:

O moj Bog! kako srečen sem, da si Ti moj Oče in jaz kakor upam, Tvoj otrok! Tvojemu Imenu bodi vsa čast in hvala! O kako me razveseljuje misel, da bodo nebesa, kjer zdaj Ti kraljuješ, kedaj tudi moje prebivališče! Vladaj, o Gospod serca in voljo vseh ljudi. Daj svojim otrokom dušno in telesno hrano. Glej, jaz odpustim vsem ljudem iz vsega serca, odpusti tudi Ti meni. Poterduj me v skušnjavah, in brani me v terpljenji tega revnega življenja, varuj me posebno greha, največega zlega. Amen.

Jagnje Božje.

Bog, ki je tako veličasten v nebesih, tako mo-
gočen na zemlji in tako strašan v peklu, je na altarji
kakor pohlevno in milostno Jagnje. Pride pa izbrisat
grehe vseh in zlasti tvoje. Kako močno naj ti po-
višuje ta misel zaupanje, kako močno naj te to
tolaži!

Jagnje Božje, ki si bilo za me zaklano,
usmili se me!

O presveta daritev, ki si bila darovana
za moje zveličanje, reši me!

Srednik Božji, dobodi mi milost pri
svojem Očetu, daj mi svoj mir!

Obhajilo.

Za duhovno obhajilo obudi vnovič vero v priču-
jočnost Jezusa Kristusa. Obžaluj tudi svoje grehe in
imej goreče želje, svojega Zveličarja z mašnikom spre-
jeti v svoje serce, da se Jezus s teboj, s podelitvijo
svojih gnad sklene. V ta namen moli:

O moj preljubeznjivi Jezus! kako rad
bi bil med tistimi srečnimi kristjani, ki
smejo vsaki dan k Tvoji mizi pristopiti!

O kako dobro bi bilo za me, o moj
Jezus! ko bi Te smel zdaj v svoje serce
prejeti, da bi Te po dolžnosti počastil, in
Ti potožil svoje potrebe, in se vdeležil
gnad, ki jih deliš njim, ki Te resnično
prejmejo! Ker pa zdaj nisem vreden té
milosti, o moj Bog! pridi Ti moji revni na

pomoč. Odpusti mi vse moje grehe; zakaj glej, studim jih iz vsega serca, ker jih Ti sovražiš.

Sprejmi mojo resnično željo, s Teboj se skleniti. Očisti me z žarkom svoje gnade in daj, da Te bom smel skoraj v svoje serce sprejeti. Zdaj Te pa prosim, o moj Jezus! dodeli mi tiste milosti (gnade), ktere dobivajo po mašnikovem obhajilu vsi verni, kateri so pri tej sveti daritvi. Prosim, pomnoži mojo vero, poterdi moje upanje, očisti v meni ljubezen do Tebe; daj, da bom hrepenel le po Tebi in živel le za Te. Amen.

Poslednje molitve.

Skerbi, da prineseš Jezusu dar za dar; daruj mu tedaj iz ljubezni do Njega samega sebe, lastno ljubezen, strah pred ljudmi, vso nevoljo in vsa nagnjenja, ki te zadržujejo v spolnovanji tvojih dolžnost.

O moj ljubi Jezus! Ti si se daroval za moje zveličanje, glej, tudi jaz se Ti darujem v Tvojo čast. Glej, Tvoja daritev sem, ne prizanašaj mi. Radovoljno hočem sprejeti vse terpljenje, ktero mi boš poslal; vse nadloge hočem sprejeti iz Tvojih rok in jih skleniti s terpljenjem svojega Jezusa! Poslednjič terdno sklenem najmanjši greh sovražiti, in se ga varovati, zlasti pa ogi-

bati se tistih grehov, v ktere me hudo nagnjenje najmočnejše vabi.

O moj Bog! Tvoje zapovedi hočem zvesto spolnovati, in raji vse zgubiti in preterpeti, kakor le eno Tvojih zapoved prelomiti. O Marija! sprosi mi gnado in pomoč pri Tvojem ljubem Sinu Jezusu, da vse to spolnim.

Pri mašnikovem blagoslovu.

O Bog! blagoslovi tudi Ti té moje sklepe; blagoslovi nas vse z roko svojega mašnika, in daj, da bo Tvoj blagoslov vedno nad nami.

V imenu Boga Očeta in Sina in sv. Duha. Amen.

Poslednji evangelij. ..

O Božja Beseda, edinorojeni Sin Boga Očeta, luč svetá, ki si z nebes prišel nam pot tje pokazat, nikdar ne pripusti, da bi bil enak nesrečnemu ljudstvu, ki Te ni hotlo spoznati za Mesija. O moj Bog! nikdar ne pripusti, da bi tako oslepel, kakor uni nesrečni, ki so raje hoteli biti sužnji hudobnega duha, kakor pa otroci Božji, v ktere si jih hotel preroditi.

Včlovečena Beseda! molim Te z vso ponižnostjo; le v Tebi je vse moje upanje,

in zvesto pričakujem, da, ker si moj Bog in sicer Bog, ki se je včlovečil zavoljo našega zveličanja, mi boš dal gnade, ki jih potrebujem v svoje posvečenje tukaj na zemlji, da Te bom imel kedaj vso večnost v nebesih. Amen.

Spovedne molitve.

Pred spovedjo klicanje v sv. Duha.

Grešnik sem, o Bog! nisem spolnil, kar sem Ti pri zadnji spovedi obljubil, ker zopet, o da tako ne! sem se povernil v poprejšnje grehe, in morebiti sem storil še veliko drugih grehov. O moj Bog! kako zeló me peče vést; zopet moram klicati v Tvoje neskončno usmiljenje. Zato hočem prejeti sveti zakrament, kterega si Ti, preljubi Jezus! postavil v odpuščenje grehov. Rad bi se danes spreobernal iz vsega serca, rad bi zopet dobil Tvojo ljubezen; ali sam iz sebe nič dobrega ne premorem. Zato prosim Tebe, o sveti Duh! Tvoje Božje pomoči. Razsvetli me, da spoznam vse svoje grehe in prestopke in si jih nič ne zakrivam. Spreoberni mi serce, da

svoje grehe iz serca studim, ker so razžaljenja Božja, ter terdno sklenem resnično poboljšati se. O sveti Duh! poterdi me, da odkritoserčno razodenem Božjemu namestniku vse svoje grehe, kakor sem jih storil, iz napačne sramožljivosti nič ne zamolčim ali prikrijem, in potlej vreden sad pokore obrodim. O sv. Duh, delivec vseh milost! ne zaverzi moje ponižne prošnje.

Sveta Marija! sveti Jožef! sveti angelj varuh in vsi moji pomočniki in priprošnjiki! stojte mi na strani, da vse grehe in prestopke zpoznam, jih iz serca obžalujem, se jih odkritoserčno ter ske-sano spovem in zopet milost Božjo zadobim. Amen.

Zdaj izprašuj svojo vest, kolikor mogoče, natančno.

Molitev po izpraševanju vesti.

(Sv. Frančiška Salezijana.)

Moj Gospod in moj Bog! serca, ktero se ponižuje pred Teboj, ne boš zavergel. Jaz ubogi, Tvojega usmiljenja in Tvoje gnade nevredni grešnik preponižno in prisserčno obžalujem pred Tvojimi nogami vse grehe, s kterimi sem Te do té ure razžalil. Tebi nisem skazoval dolžne časti in lju-

bezni, grešil sem zoper bližnjega in zoper samega sebe. Ne obžalujem in ne studim pa svojih grehov samo zato, ker sem ž njimi zgubil mir svojega serca, in ker se mi je bati zaslužene kazni; temveč zlasti zato, ker sem Tebe, vso svetost, razžalil, ker sem bil tolikanj nehvaležen do Tebe, svojega Stvarnika in preljubeznjivega Odrešenika, ker Tvojega navdajanja, o Bog sveti Duh! nisem zvesto spolnoval. Spoznam, da nisem vreden Tvojega usmiljenja, da je silno pomanjkljivo moje kesanje. Omeči, o Gospod! tolikanj terdo serce, ki se je tako hudo pregrešilo zoper Tvojo ljubezen, da bom obžaloval svoje grehe iz popolnoma ljubezni do Tebe, in da bom terdno sklenil poboljšati se, da v prihodnje ne bom ravnal po svoji spačeni volji in po svojem hudem nagnjenji, ampak po Tvoji presveti volji, da ne bom iskal stvarnem dopasti, ampak le Tebi. Predobrotljivi Jezus! nadomesti, kar mojemu kesanju še primanjkuje, z zasluženjem svoje žalosti, ki si jo občutil nad mojimi grehi na Oljski gori in na križu. Poterdi moj sklep, Tebi služiti z vso zvestobo svojega serca, navdajanju sv. Duha nikdar ustavljati se, ter poprijemati se vseh pripomočkov k zveličanju, da bodem Tebi dopadljivo živel in tako vreden Tvoje ljubezni in Tvojega usmiljenja. Odpri mi serce in usta, da se

bom skesano in odkritoserčno svojih grehov spovedal, in da bodem prejel z gnado zakramenta sv. pokore odpuščenje, mir vesti, in razsvetljenje in moč k poboljšanju. Sveta Marija, tolažba in pribežališče grešnikov! prosi za me ljubega Jezusa, svojega Sina, da z izpovedjo svojih grehov dobim milost in usmiljenje. Amen.

Molitev po spovedi.

Hvala in zahvala po 102. psalmu.

Hvali, moja duša, Gospoda, in nikdar ne pozabi vseh Njegovih dobrot. Hvali, moja duša, Gospoda, ki ti odpušča vse pregrehe, ki ti ozdravlja vse slabosti; ki oteva pogina tvoje življenje, ki te venča z milostjo in usmiljenjem. Milostljiv in usmiljen je Gospod, poterpežljiv in obilen usmiljenja. Ne serdi se večno, tudi ne žuga večno. Ni nam storil po naših grehih, in ni nam povračeval po naših hudobijah. Kakor visoko so nebesa od zemlje, tako močno je Njegovo usmiljenje nad njimi, ki se ga bojé. Kakor daleč je vzhod do zahoda, tako daleč dene naše hudobije od nas. Kakor se oče otrók usmili, se Gospod usmili njih, ki se ga bojé; ker on vé, kakošne stvari da smo; pomni, da smo prah. Usmiljenje Gospodovo je od vekomaj do vekomaj nad njimi, ki se Ga bojijo in

Njegove zapovedi spolnujejo. Hvalil bom Gospoda vsaki čas; Njegova hvala bodi vedno v mojih ustih. Poveljučujte z menoj Gospoda; in povišujmo skupaj Njegovo imé. Iskal sem Gospoda, in me je uslišal, ter me je rešil iz vseh mojih nadlog. Angelj Gospodov se bo vstopil okrog njih, ki se Ga bojé, in jih bo otel. Pokusite in glejte, kako sladek je Gospod; blagor mu, kdor vanj zaupa. Pridite, otroci, poslušajte me; strah Gospodov vas bom učil. Varuj svoj jezik hudega in delaj dobro; išči miru in hiti za njim. Blizo je Gospod njim, ki so potertega serca, in ponižnim v duhu pomaga. Gospod je mojo dušo spreobernal; na pot pravice me je peljal za voljo svojega imena. Povzdigoval Te bom, Gospod! ker si me sprejel; in nisi dal mojim sovražnikom veseliti se nad menoj. Gospod, moj Bog! v Te sem klical, in si me ozdravil; vpil sem k svojemu Bogu, in Gospod je slišal, in se me je usmilil; Gospod mi je pomagal. Moje žalovanje si mi spremenil v veselje; Gospod, moj Bog! vekomaj Te bom slavil.

(Ako je mogoče, opravi tukaj naloženo pokoro.)

Obhajilne molitve.

Počesčenje Jezusa v presv. Rešnjem Telesu.

Bodi česčen in hvaljen Jezus Kristus v presvetem Rešnjem Telesu! Molim Te kot pravega živega Boga z vsemi angelji in nebeškimi duhovi v najglobokeji ponižnosti in iz globočine svojega serca. O presveto Telo Jezusa Kristusa! Ti si občudljiva skrivnost naše svete vere, Ti spravna daritev v odpuščenje naših grehov, Ti bogat studenec vseh milost Božjih, Ti pečat Božje ljubezni, Ti hrana naše duše, Ti bogat zaklad vernih in zastava večnega življenja, — bodi česčeno in hvaljeno na vse veke!

Vera.

O moj Jezus! terdno verujem vse, kar si razodel in kar po sveti katoliški cerkvi verovati zapoveduješ; posebno pa verujem, da si v tem presvetem zakramentu resnično pričujoč, ker Ti sam si rekel: „Kruh, ktereга bom jaz dal, je moje meso za življenje svetá. Jaz sem živi kruh, ki sem z nebes prišel. Kdor bo jedel ta

kruh, bo živel vekomaj.“ Kdo bi ne veroval Tvoji besedi, o ljubi Jezus! ker Tvoja beseda je nezmotljiva, je večna resnica? V tej veri hočem živeti in umreti; — poživi in poterdi mojo vero v Té, o ljubi Jezus!

Upanje.

O premili Jezus! jaz ubogi grešni človek nisem vreden Tebe, svojega Gospoda in Boga, v svoje revno serce sprejeti; vendar pa upam in se zanašam na Tvoje neskončno usmiljenje, da me ne boš pahnil od svoje Božje mize, ki si nam jo po svoji nezmerni milosti pripravil. Upam, da boš nasitel mojo lačno dušo s svojim presvetim mesom in kervijo za večno življenje, kakor si svojim ljubim učencem obljubil. Upam, da boš prišel k meni kot nebeški zdravnik, ter zacelil vse moje dušne rane. Upam, da se boš dotaknil moje revne duše kakor vsegamogočni Bog, ter ji dal novo sveto življenje. Dá, upam, da iz tega preboga-tega studenca milosti mi bodeš podaril vse za večno življenje potrebne gnade in pomočke, ker si neskončno mogočni in usmiljeni Bog. Poterdi moje upanje!

Ljubezen.

O moj Jezus! ljubiti Te želim iz vsega svojega serca čez vse, ker Ti si najviša

in vse ljubezni najvrednejša dobrota. O kako bi Tebe ne ljubil, ker si meni in vsemu človeštvu toliko dobrot in milost skazal. Iz gole ljubezni si prišel z nebes v to revno zemljo, ter se včlovečil, nam nebeške nauke in najpopolniše zglede zapustil, za nas neizrekljivo veliko terpel in celo na sramotnem križu umerl, da si nas iz peklenške sužnosti rešil, z nebeškim Očetom spravil in nam zopet nebesa pridobil. O kolika dobrota, kolika milost! Pa to Ti ni bilo še zadosti; Ti si hotel nam samega sebe v jed dati, da bi se zedinil z nami prav natanko. Ali se da misliti večja milost, večja ljubezen, kakor je tá. O ne, večje ljubezni od te si ne moremo misliti! O prečudna ljubezen! Oh, da bi Te bil vendar vedno ljubil in nikdar razžalil! Ali oj, kolikokrat sem Te razžalil, kako minljivo stvar bolj ljubil, kakor Tebe! kolikokrat sem bil Tebi nezvest! Oh, iz serca mi je žal zavoljo vseh storjenih grehov, zavoljo vseh nezvestob in razžaljenj! O Jezus, Ti večna Ljubezen! daj mi gnado, da posihmal Te nikdar več ne razžalim, ampak stanovitno ljubim do konca svojega življenja. Užgi torej v meni ogenj svoje Božje ljubezni!

Hrepenjenje.

O moj presladki Jezus, moj Odrešenik

in moj Zveličar! Moj Bog in moje vse! kakor jelen koperni po merzli vodi, tako hrepeni moja duša po Tebi; pridi, o Jezus! pridi, da ves počivam v Tvoji ljubezni. Željno si poželed z menoj večerjo obhajati; glej, tudi jaz že željno čakam trenutka, skoraj sedeti pri Tvoji Božji mizi. Poživi in pokrepčaj mojo lačno dušo pri svoji mizi; nasiti jo iz obilnosti svoje hiše. Po Tebi zdihuje in koperni vsa moja duša. Čez mero prijetna so Tvoja prebivališča in zveličavna je Tvoja bližava. Pridi, o Kralj večne časti! pridi kraljevati v mojo dušo; nikar se ne mudi!

Poniževanje samega sebe.

Pa pridi, o Božji Zveličar! kakor si šel proti Jeruzalemu, kot krotek in ponižen kralj! prizanašljiv in mil. Kako morem sicer obstati pred Teboj v svoji revščini in nagoti? Pred Teboj trepečejo nebeške moči; pred Teboj se trese vsa zemlja; Ti si moj Gospod in Stvarnik, — in jaz ubožec, — Tvoja stvar, — delo Tvojih rok, — červ zemlje, — prah in pepel. Ti si Najsvetejši, — in jaz suženj greha. — O Gospod! ne glej na mojo nevrednost, temuč na moje goreče želje. Ti me k sebi vabiš in kličeš, Tvoje presladko vabljenje poslušajoč pristopim, poln zaupanja na Tvojo

preobilno ljubezen in milost, k Tvoji mizi, da me nasitiš s kruhom življenja in piti daš iz keliha zveličanja. Amen.

Molitev sv. Jederti k Mariji Devici pred sv. Obhajilom.

O prečista Devica Marija! po tisti nemadežani nedolžnosti in čistosti, s katero si ti Sinu Božjemu pod svojim deviškim srcem dopadljivo stanovanje pripravila, te prosim, da naj bom na tvojo prošnjo očiščen vsacega madeža. Amen.

O najponižniša Devica Marija! po tvoji veliki ponižnosti, s katero si zaslužila povzdignjena biti nad vse angeljske kore in nad vse svetnike, te prosim, da naj bodo nadomestene vse moje pomanjkljivosti. Amen.

O najljubeznjiviša Devica Marija! po nezmerni ljubezni, ktera te je vedno zedinjevala z Bogom, te prosim, nadomesti z zakladom te svoje ljubezni uboštvo moje. Amen.

Po svetem Obhajilu.

Hvala.

O preljubeznjivi Jezus! našla je zdaj moja duša, ktereга je željno iskala; iskala

je Tebe, in našla je Tebe, ki si moja edina tolažba, moje edino upanje, edino bogastvo moje duše. Ti si Kristus, Sin živega Boga.

Ponižanje samega sebe.

O Jezus! od kod pride meni ta velika čast, da Ti, o velik Bog, ktereга nebo in zemlja ne moreta obseči, in ktereга angelji v nebesih na obrazih molijo, — prideš k meni, — ubogemu grešniku?

Češčenje.

O moj Jezus! molim, častim in hvalim Te z vsemi angeljskimi kori in z vso družbo svetnikov, kot svojega Gospoda in Boga, kot svojega Odrešenika in Zveličarja.

Zahvala.

O moj ljubi Jezus! bodi Ti neskončna zahvala, da si se ponižal k meni priti in me poživeti in pokrepčati s svojim presvetim mesom in kervijo.

Darovanje samega sebe.

O premili Jezus! Ti si se meni vsega dal, tudi jaz se Tebi vsega dam. Darujem Ti svojo dušo in vse njene moči, kakor spomin, da bo na Te mislila; pamet, da

bo Tebe premišljevala; voljo, da bo Tebi služila; serce, da bo Tebe čez vse ljubilo in se le v Tebi radovalo. — Darujem Ti svoje telo, in vse njegove počutke, kakor oči, da bodo povsod le Tebe iskale; jezik, da bo le Tebe častil in hvalil; roke, da bodo le za Tvojo čast delale; noge, da bodo po Tvojih potih hodile. — Darujem Ti vso svojo prostost, svoje premoženje in vse svoje življenje, ker Ti si lastnik vsega tega, jaz pa le Tvoj hišnik. — Vse, kar sem in kar imam, naj bo v Tvojo sveto službo in v moje zveličanje. Prosim, o ljubi Jezus! naj Ti dopade ta moj ponižen dar; posveti ga in zedini ga s tistim velikim darom, katerega si Ti prinesel na križu svojemu nebeškemu Očetu, da bo vreden Njegovega Božjega Veličastva.

Prošnje.

O moj preljubi Jezus! prosim Te preponižno, da ostaneš pri meni vse moje žive dni; ne daj, da bi te kedaj zgubil! Poživi mojo vero, poterdi moje upanje, vžgi ogenj svoje Božje ljubezni v mojem sercu; dodeli moč in krepost moji omahljivi volji. Dodeli mi toliko pomoči, da stanovitno premagam vse hudobne skušnjave in želje, zlasti pa tiste, ktere me največkrat nadlegovajo. — Pomagaj mi, o predobrotljivi moj Zveličar!

da vedno v dobrem ristem in se nikdar ne ločim od Tvoje svete ljubezni. O Jezus! Tebi naj živim; o Jezus! Tebi naj umerjem; Tvoj naj bom živ in mertev! Amen.

Darovanje sv. Obhajila Marijinemu sercu.

Neomadežana, deviška Mati Božja! v tvoje najčistejše in ljubeznjivše serce položim to sveto Obhajilo z vsemi dobrimi sklepi, ki sem jih pri njem storil, ter te ponižno prosim, da jih daruješ namesto mene nebeškemu Očetu, kakor si Mu nekdaj darovala svojega preljubega Sina v tempelju z vsem, kar si imela. Glej, o premila Devica! jaz želim s tem sv. Obhajilom nadomestiti vse pomanjkljivosti, zanikernosti in pregreške, katerih sem se kedaj krivega storil. Prosi zato nebeškega Očeta zaradi predrage kervi svojega Sina in zaradi zaupanja, ktereга postavljam v tvoje presveto serce, da mi podari pravo spoznanje in serčno obžalovanje vseh mojih grehov s terdnim sklepom, raje vse muke in celo smert preterpeti, kakor kedaj Ga zopet radovoljno razžaliti. Iz ljubezni do tebe darujem to sveto Obhajilo s svetimi odpustki, ki jih morem danes zadobiti, zlasti za tisto dušo v vicah, ki te je tú na zemlji posebno častila, in je zdaj še te tako velike dobrote potrebna.

Prosim Te, Bog, nebeški Oče! zavoljo predrage kervi Jezusa Kristusa, Tvojega Sina, in zavoljo presvetega Marijinega serca dodeli milostno meni in vsem grešnikom, ki so se priporočili moji molitvi, ali za ktere sem moliti dolžen, gnado popolnega spreobrnjenja in nepretergane stanovitnosti do konca. V ta namen hočem moliti v čast treh ur, o katerih je Jezus prelival svojo kri na križu za grešnike vse, in v spomin žalosti Njegove matere 3 Očenaše in 3 Češčena si Marija.

Za popolnoma odpustek.

Molitve Materi Božji v čast.

1. O Marija, Mati Jezusova! tebi priporočujemo vse potrebe Njegove svete cerkve, ktera neprenehoma k Tebi kliče: „O Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas!“ Spomni se, da je tvoj Sin za svojo cerkev prelil svojo predrago kri; daruj toraj Njegovo terpljenje in smert nebeškemu Očetu, ter prosi, da širi sveto cerkev po vsem svetu, njo v edinosti ohrani in blagoslovi. — O Marija, pomoč kristjanov, prosi za nas!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

2. O Marija, nevesta sv. Duha in Devica najmodrejša! ki resnico ljubiš, zmoto obžaluješ in zvijačo sovražiš; izprosi vsem nevernikom in krivovercem milost, da sprevidijo zmoto svojo, in spoznajo resnico prave vere. Ti jim podaj roko, ki si pribežališče grešnikov, ter jih pridruži ovčicam Jezusove čede. — O Marija, pribežališče grešnikov, prosi za nas!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

3. O Marija, skrinja mirú in sprave! spomni se, da si Tistega rodila, ki je označeval postavo mirú in ljubezni na zemlji in jo poterdil s svojo smertjo na križi. Izprosi kerščanskim kraljem in oblastnikom duha ponižnosti, da se s svetim strahom uklonijo pred Njim, ki je Gospod vseh gospodov, in Kralj vseh kraljev. Izprosi jim tudi duha pravičnosti, prizanesljivosti, mirú in sprave, da vez svete ljubezni vse kerščanske narode objame in kraljestvo Božje zares k nam pride in pri nas ostane. — O Marija, skrinja mirú in sprave, prosi za nas!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

4. O Marija, kraljica aposteljnov! ki si ž njimi vred sv. Duha prejela, in za nje molila, ko so Jezusovo vero po svetu oznanovali; moli tudi za našega sv. Očeta

rimskega papeža, moli za vse škofe in dušne pastirje, da pasejo sebi izročeno čedo z modrostjo in močjo sv. Duha napolnjeni po zdravih pašnikih čistega nauka Božjega in ž njo vred dosežejo večno življenje. — O Marija, kraljica apostelnov, prosi za nas!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

5. O Marija, tolažnica žalostnih in vrata nebeška! ozri se na uboge verne duše, ki v ognji vic žalujejo; pridi jim na pomoč s svojo materno tolažbo in z vso sladkostjo svoje materne ljubezni, in spomni se oblasti, od Boga ti podeljene, ter jim odpri vrata nebeška, da se s teboj združene večno veselé pred tronom Jezusovim. — O Marija, tolažnica žalostnih, prosi za nas!

Oče naš. Češčena Marija. Čast bodi.

Lavretanske litanije.

Gospod, usmili se nas!

Kriste, usmili se nas!

Gospod, usmili se nas!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Bog Oče nebeški, usmili se nas!
 Bog Sin, Odrešenik svetá, usmili se nas!
 Bog sveti Duh, usmili se nas!
 Sveta Trojica, en sami Bog, usmili
 se nas!

Sveta Marija,
 Sveta Mati Božja,
 Sv. devic Devica,
 Mati Kristusova,
 Mati milosti Božje,
 Mati prečista,
 Mati brez madeža,
 Mati nedolžna,
 Mati presveta,
 Mati ljubeznjiva,
 Mati prečudna,
 Mati našega Stvarnika,
 Mati našega Odrešenika,
 Devica modra,
 Devica častitljiva,
 Devica hvale vredna,
 Devica mogočna,
 Devica usmiljena,
 Devica verna,
 Podoba pravice,
 Sedež modrosti Božje,
 Začetek našega veselja,
 Posoda duhovna,
 Posoda časti vredna,
 Posoda vse svetosti,
 Skrivnostna roža,

za nas Boga prosí!

Turn kralja Davida,
 Turn slonokosteni,
 Hiša zlata,
 Skrinja miru in sprave,
 Vrata nebeška,
 Zgodnja danica,
 Zdravje bolnikov,
 Pribežališče grešnikov,
 Tolažnica žalostnih,
 Pomoč kristijanov,
 Kraljica angeljev,
 Kraljica očakov,
 Kraljica prerokov,
 Kraljica aposteljnov,
 Kraljica marternikov,
 Kraljica spoznovalcev,
 Kraljica devic,
 Kraljica vseh svetnikov,
 Kraljica brez madeža iz-
 virnega greha spočeta,

za nas Boga prosí!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 zanesi nam, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe svetá odjemlješ;
 usliši nas, o Gospod!

Jagnje Božje, ki grehe sveta odjemlješ;
 usmili se nas, o Gospod!

Kriste, sliši nas!

Kriste, usliši nas!

Oče naš . . . Češčena Marija . . .

Molitve.

1. *K presvetemu Rešnjemu telesu.*

(Kadar je izpostavljeno.)

V. Kruh z nebes si jim dodelil.

O. Kteri ima vso sladkost v sebi.

M o l i m o.

O Bog! kteri si nam v prečudnem zakramentu spomin svojega terpljenja zapustil, daj nam, Te prosimo, svete skrivnosti Tvojega telesa in Tvoje kervi tako častiti, da sad Tvojega odrešenja vedno v sebi čutimo. (Kteri živiš in kraljuješ z Bogom Očetom, v edinosti svetega Duha, Bog vekomaj. Amen.)

2. *K presveti Devici Materi Mariji.*

Pod tvojo pomoč pribežimo, o sveta Božja porodnica! ne zaverzi naših prošenj v naših potrebah, temuč reši nas vselej vseh nevarnost. O častitljiva in blažena Devica, naša Gospa, naša srednica, naša besednica, naša pomočnica. S svojim Sinom nas spravi, svojemu Sinu nas priporoči, svojemu Sinu nas izroči.

Prosi za nas, sveta Božja porodnica!
Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

Dodeli nam, svojim služabnikom, prosimo, Gospod Bog! da vedno zdravje na duši in na telesu uživamo, in da bomo po častitih prošnjah presvete Marije vselej Device, sedanje žalosti rešeni in večnega veselja deležni.

3. Češčena Kraljica.

Češčena bodi, Kraljica, mati milosti, življenje, sladkost in upanje naše, bodi češčena! K tebi vpijemo zapuščeni Evini otroci; k tebi zdihujemo žalostni in objokani v tej solzni dolini. Oh, oberni tedaj, naša pomočnica! svoje milostljive oči v nas; in pokaži nam po tem revnem življenji Jezusa, blaženi sad tvojega telesa: o milostljiva, o dobrotljiva, o sladka Devica Marija!

V. Prosi za nas, sveta Božja porodnica!
O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o .

Vsegamogočni, večni Bog! ki si dušo in telo častite Device Matere Marije, da bi vredno prebivališče Tvojega Sina biti zaslužila, s pomočjo svetega Duha pripravil, daj, da bomo, ki se njenega spomina veselimo, po njenih milostljivih prošnjah prihodnjega zlega in večne smerti rešeni.

4. K svetemu Jožefu.

Glejte, zvesti in modri hlapec, ktere ga je postavil Gospod čez svojo družino.

V. Prosi za nas, sveti Jožef!

O. Da bomo vredni obljub Kristusovih.

M o l i m o.

Naj nam, prosimo, Gospod! zasluženje ženina Tvoje presvete Matere Marije pomaga, da, kar naša slabost ne premore, nam bode po njegovih prošnjah dodeljeno.

5. Za vse potrebe.

Gospod! ponižno Te prosimo, razveži po svoji milosti naših grehov vezi, in ohrani po prošnjah svoje izvoljene Mater ljubice Device Marije in vseh svojih svetnikov nas svoje služabnike, naše dobrotnike in naše pohištvo v vsi svetosti; očisti tudi vso našo rodovino in naše prijatelje od hudobe in grehov, in napolni jih z lepimi čednostmi; dodeli nam mir in zdravje, odverni od nas vidne in nevidne sovražnike, in odženi vse hude želje; daj nam zdravo vreme in dobro letino, skaži milost našim prijateljem in neprijateljem, in obvaruj to duhovniško z vsemi, kateri v njej prebivajo, kuge, lakote, vojske, ognja, potresa, povodnji, in dodeli milostljivo vsem vernim

kristjanom, živim in mertvim, v nebeškem kraljestvu večno življenje, mir in pokoj. Obvaruj našega papeža I., našega škofa I., našega cesarja I., in vso našo duhovsko in deželno gosposko in vse kerščansko ljudstvo vseh nadlog in vsega zlega. In Tvoj blagoslov pridi z nebes na nas, in bodi vselej nad nami. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu Tvojem, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti svetega Duha Bog vekomaj. Amen.

V. Božja pomoč ostani vselej pri nas.
O. Amen.

Oče naš i. t. d. Češčena Marija i. t. d.
(petkrat.)

Tercijari

ali

tretji red sv. Frančiška Serafiškega.

Pastirjem in ovčicam nekoliko pojasnil.

V. Lah.

Namen tega spisa.

Pred sto leti je bilo ime tercijara ali tretjerédnika, to je, uda III. reda sv. Frančiška, še lepo in častno ime, ker je pomenjalo človeka, kateri živi po Božjih in cerkvenih zapovedih, kerščansko in spokorno. Sovražnik človeškega zveličanja je pa po svojih zvijačah to častno ime tako ogerdil, da velja današnje dni za pravo psovko ali veliko zaničevanje. Tako dalje ne sme ostati, ampak dolžnost je zlasti dušnim pastirjem, da pravi pomen tega imena svojim ovčicam razložé, ter jim razkažejo neskončno korist in brezštevilne duhovne dobrote III. reda sv. Frančiška za zveličanje duš. Ko svet zopet spozna vrednost in ceno dosedaj toliko zaničevanega III. reda, ga bo zopet začel ljubiti, kakor ga je ljubil prejšnje čase; sedanje zaničevanje se bo spremenilo v čast in spoštovanje, ljudje se bodo ponašali s tem, da postanejo ponižni in spokorni sinovi in hčere sv. Frančiška Serafiškega. Ker namreč pobožne duše toliko ljubijo bratovščine, koliko bolj bi še le ljubile ta red, ako bi ga dobro poznale, ker le ta gotovo večji dobiček daje ljudém za zveličanje, kakor sto bratovščin skupaj. Ravno zato želim v sledečem spisu prav kratko pa umevno pojasniti neskončno vrednost in ceno III. reda sv. Frančiška za kerščansko življenje in zveličanje duš. K temu mi pomози Bog!

I. Sv. Frančišek Serafiški ustanovi tri redove.

Minulo je kakih sedem sto let, kar so bili na svetu žalostni časi za sv. cerkev in kerščansko življenje. V Francoskej zemlji je divjala strašna kriva vera, ki je hotela katoliško cerkev in njene nauke popolnoma zatreti; v Laških deželah je bilo vse polno razporov in sovraštva, mesta so bila z mesti v kervavih vojskah; še po vaseh so se merzili in čertili ter zavratno morili. Vladaarji, zlasti nemški cesarji, so zatirali cerkev, tlačili njene glavarje, škofe in papeže, ter kratili sv. Očetu posestvo njegove dežele. O tako žalostnih časih se je zaničevala sveta vera, zasmehovalo kerščansko življenje ter prejemanje svetih zakramentov; zginila je pokorščina glavarjem duhovnim in svetovnim; gospodovale so hude strasti: napuh, lakomnost, nečistost, požrešnost, sploh človeška mesenost. Svet je bil pozabil Boga in svoje duše, pa se navezal na zemeljske dobrrote in pogreznil v greh; pekel je imel obilno žetev.

Bog pa se je usmilil zaslepljenih ljudi, ter jim poslal pomoč po dveh svetih možeh, Dominiku in Frančišku Serafiškem,

ki sta po navdihnjenju Božjem začela buditi grešni svet iz smertnega spanja.

Sveti Dominik ustanovi red pridigarjev, ali po njem imenovanih dominikanov, da z gorečim oznanovanjem in razlaganjem kerščanskega nauka ter z molitvijo od same Matere Božje prejeta (kronico ali roženkrancem) krivoverstvo v Francoskej zemlji zatara, in zgubljene ovčice zopet pripelje v Kristusov hlev, v sveto katoliško cerkev. V Laškej deželi pa skuša sv. Frančišek z zgledom spokornosti in tudi s pridigami pokore zaslepljeno in razuzdano ljudstvo k spoznanju pripeljati in obrniti s širocega pota hudobij na ozko stezo kerščanskega življenja. (Življenje tega svetnika se bere 4. oktobra, kadar obhaja cerkev njegov god.) Po zgledu Zveličarjevem hodi od mesta do mesta, od vasi do vasi, povsod govori o neskončnej svetosti in pravičnosti Božjej; povsod oznanuje pokoro in jo tudi sam uči z lastnim zgledom, ter ljudstvo mehča in k Bogu obrača. Sad njegovih pridig je bil z Božjo pomočjo tudi prav obilen: poslušalci so začeli spoznavati strašno brezno, v katero so se bili pogreznili po dosedanjem grešnem življenju, k Bogu so začeli klicati, svoje grehe obžalovati, boljšati se in pokoro delati za storjene pregrehe. Trume možakov so želele prav tako živeti, kakor jim bo on zapo-

vedal, da bodo gotovejšje zveličali svojo dušo ter nebesa dosegli. Tem tedaj spolni sv. Frančišek željo, pa jim napiše pravila (regelce), po katerih imajo vse svoje življenje ravnati in stanovitno živeti do smerti: s temi pravili pa je ustanovil svoj prvi red, namreč red frančiškanov. Ali tudi ženske so hrepenele po nebesih in želele zato spokorno živeti: toraj tudi njim dá sv. Frančišek pravila za spokorno življenje in tako ustanovi drugi svoj red za ženske, ki se imenuje po sv. Klari, katero je svetnik za prednico ali vodnico drugim postavil, red nun svete Klare, ali klarisarie. Oba ta reda sta imela po pravilih živeti popolnoma odločena od sveta po samostanih ali kloštrih, v popolnem uboštvu, vednem devištvu in vednej pokorščini pod duhovnimi glavarji; imela sta toraj spolnovati ne samo zapovedi, ampak tudi evangeljske svete, imela sta doseči kerščansko popolnost na svetu, v nebesih pa velik zaklad in veliko plačilo.

Ko je imel sv. Frančišek že dosti gorečih tovaršev, je ž njimi vred kakor od Boga poslani misijonar neprestano oznanoval pokoro, Bog pa je po teh pridigah mehčal najterdovratniše grešnike in v nemal z ognjem svoje ljubezni najmerzlejša serca; duh spokornosti se je razlival vedno obilniše med ljudstvo. Zato so se stavili in

polnili samostani po vseh mestih in večih vaseh, ki so z zgledom svoje spokornosti budili in k pokori vabili vso okolico; brezštevila množina ljudi je želela svet zapustiti ter pokoro delati po samostanih, da bi gotovejše rešila in zveličala svojo dušo; toda oženjeni in omoženi, ali z drugimi dolžnostmi obloženi, so mogli ostati zoper svojo voljo zunaj samostanov — med svetom. Sv. Frančišek pa je tudi tem pomagal, ter pot v nebesa pokazal in uterdil, ker jim je napisal pravila, kako naj med svetom vsak v svojem stanu pobožno in spokorno živi, da bo gotovo v nebesa prišel. S temi pravili pobožnega življenja za ljudi med svetom pa je ustanovil tretji red, kterega je on imenoval red pokore, zdaj pa je celemu svetu znan po imenu tretji red sv. Frančiška.

Kako neznano se je ta red ljudem prikupil in priljubil, je to najgotovejša priča, da se je v malo letih razširil po vsem Laškem ter ondi ni bilo skoraj mogoče najti družine, ktera ne bi bila imela kakega tretjerednika med seboj. Sad tega razširjenja pa je bil tudi prečuden: mir se je povernil med ljudi, skazovala se je zopet pokorščina glavarjem duhovnim in svetovnim, zmernost, čistost, pravičnost in druge kerščanske čednosti so

se znova prikazale, ker ščansko življenje je začelo zopet cvesti.

Glavarji svete cerkve so čudovito to spremembo ljudstva na dobro kmalo zapazili, in prepričani te resnice, da je z Božjo pomočjo ravno tretji red sv. Frančiška vse tako zboljšal, so ga ne samo radi poterdili, ampak prav goreče priporočevali vsem kristjanom celega sveta. Več kakor dvajset papežev, (med temi poprejšnji Pij IX. in sedanji Leo XIII.) je ta red kerščanskemu svetu hvalilo in priporočalo, pa še s posebnimi duhovnimi dobrotami in odpustki ne samo obdarovalo, ampak resnično obsipalo. Papež Gregor IX. so clo razglasili vsemu svetu, da ima vsak smerten greh, kdor koga brez tehtnih in veljavnih vzrokov zaderžuje in odvrta, da ne stopi v ta red; ravno ta papež žugajo prokletstvo Božje in izobčenje (pahnjenje iz cerkve) vsakemu, kateri se derzne ta red zaničevati in psovati. — Resnično je, da papeži sploh niso nobenega cerkvenega reda tako ljubili in cenili, pa s tolikimi duhovnimi dobrotami bogatili, kakor ravno tretji red sv. Frančiška; to pa menda zato, ker so vsi drugi redovi vendar le bolj za posamezne ljudi, za posebne čase in potrebe, ali tretji red sv. Frančiška je za vse ljudi celega sveta, in za vse čase do konca sveta.

II. Duhovne dobrote in odpustki III. reda.

Tretjeredniki so ravno tako duhovni sinovi in hčere sv. Frančiška, kakor mnihi frančiškani in nune sv. Klare; vsi ti trije redovi so ena velika družina, ktera ima vsa svoja dobra dela skupaj, tako da ima vsak posamezni ud svoj delež pri njih. Tretjeredniki imajo toraj delež pri vseh dobrih delih očetov frančiškanov in nun klarisaric, n. pr. pri brezštevilnih vsakdanjih obhajilih in svetih mašah, molitvah, postih in zatajevanjih, ter obilnih miloščinah; delež imajo tudi pri apostoljskih delih in opravih misijonarjev med neverniki pri oznanovanju pokore; pri podučevanju in odreji mladine, ter sploh pri vsej dušnej paši, postrežbi bolnikov po bolnišnicah. Vsaki dan, vsako uro se godi po celem svetu brezštevilno dobrih del po sinovih in hčerah sv. Frančiška vseh treh redov; in vestni tretjerednik, ki namreč skuša dolžnosti svojega reda skerbno spolnovati, ima delež pri vseh teh dobrih delih. To udeleževanje pri dobrih delih ima neskončno vrednost za večnost, za povikšanje časti in plačila v nebesih.

Ta zaveza ljubezni in to udeleževanje pri dobrih delih pa terpite tudi še po smerti, in zavolj tega živi udje vseh

treh redov stanovitno molijo za svoje mertve, ter Bogu za nje darujejo sv. maše, obhajila, odpustke, razne molitve, poste, zatajevanja, miloščino i. t. d., da jih skor gotovo kmalo rešijo iz vic. Kdor dalje skuša tukaj na svetu odpustkov pridobivati za se, pa tudi za duše v vicah, bo že v življenju zamogel svoj dolg poplačati, in po smerti naravnost v nebesa iti, ali pa ga bodo hvaležne duše, ktere je on rešil, kmalo pred Božje obličje pripeljale.

Odpustki, kateri se ponujajo udom III. reda sv. Frančiška, so resnično brezštevilni; vendar bom tukaj zapisal samo tiste, kateri se posebno lahko dobivajo. Razun popolnih odpustkov tisti dan, ko so bili sprejeti v red, in ko so storili obljubo, imajo tretjeredniki lépo priložnost vsak mesec večkrat popolne odpustke dobivati, ako namreč prejemajo sv. zakramente in po namenu sv. Očeta za odpustke molijo (vsaj šestkrat Očenaš, Češčeno Marijo in Čast Bogu . . .) tiste dneve, kateri so natisnjeni konec tega spisa. Gotovo pa je dosti takih, ki omenjene dneve nikakor nimajo časa in priložnosti za prejemanje sv. zakramentov, toraj jim zapišem tukaj druge še imenitnejše popolne odpustke.

1. Vsako nedeljo in zapovedane praznike Gosподove: o Božiču, novem letu, sv. treh Kraljih, velikej noči, vnebo-

hodu, binkoštih, sv. Telesu; pa tudi vse zapovedane praznike Marijine: prečisto spočetje, svečnico, oznanenje, vnebovzetje in rojstvo Marije Device, imajo tretjeredniki popolen odpustek za duše v vicah, ako prejmo zv. zakramente in molijo za odpustke po namenu sv. Očeta.

2. Popolen odpustek za se imajo po vsakem sv. obhajilu, kateri koli dan ga prejmo, samo da še zraven molijo za odpustke.

3. Po vsakem sv. obhajilu, kateri koli dan ga prejmo, ako molijo za sv. Očeta papeža sledeči 29. psalm, dobivajo vse brezštevilne popolne in nepopolne odpustke vseh cerkev in svetih krajev celega sveta.

Psalm 29.

Usliši naj te Gospod ob dnevu stiske; varuje naj te Ime Boga Jakobovega.

Pošilja naj ti pomoč s svetišča; in s Siona naj te varuje.

Spominja naj se vse tvoje daritve; in tvoja žgavna daritev bodi Bogu dopadljiva.

Dodeluje naj ti po tvojem sercu; in poterduje naj vse tvoje sklepe.

Radovali se bomo v tvojej sreči; in ponašali se bomo v imenu našega Boga.

Gospod naj spolnuje vse tvoje prošnje; zdaj spoznavam, da Gospod varuje svojega maziljenca (papeža).

Uslišal ga bo s svojih svetih nebes, ker mogočna je pomoč njegove desnice.

Eni se zanašajo na vozove, eni pa na konje; mi pa kličemo ime Gospoda, našega Boga.

Oni se motajo in padajo; mi pa stojimo in se deržimo po koncu.

Gospod! ohrani kralja (papeža); ter nas usliši ob dnevu, ko kličemo v Tebe.

Čast Bogu Očetu i. t. d.

Gospod, usmili se nas! Kriste, usmili se nas! Gospod, usmili se nas! Oče naš

M o l i m o .

Molimo za našega papeža J. Ohrani ga, Gospod! oživljaj in osrečuj ga na zemlji, in ne daj ga v voljo njegovih sovražnikov.

Molimo za svoje dobrotnike! Poverni, Gospod! milostljivo zavolj svojega imena večno življenje vsem, kateri nam dobro delajo.

Spominjaj se svoje družbe, ktero si v lasti imel od začetka.

Molimo za verne mertve. Gospod! daj jim večni pokoj, in večna luč naj jim sveti.

Gospod! usliši mojo molitev; in moje upitje naj pride do Tebe.

M o l i m o !

Prosimo Te, o Gospod! molitev svoje cerkve potolažen sprejemi; da po premaganih vseh zopernostih in zmotah Tebi v varnej prostosti služi.

O Bog, pastir in vladar vseh vernih! oziraj se milostno na svojega služabnika J., ktereга si svojeј cerkvi poglavarja postavil: dodeli mu, Te prosimo, da tistim, čez ktere je postavljen, z besedo in djanjem k dobremu služi, in tako s čedo, ki mu je izročena, večno življenje doseže.

Vsemogočni večni Bog! ki gospoduješ nad živimi in mertvimi, in se usmiluješ vseh, ktere iz vere in dobrih del za svoje spoznavaš, pohlevno Te prosimo, da vsi, za ktere

smo se namenili moliti, kateri so še v življenju, ali pa so se že s sveta ločili, po prošnjah vseh Tvojih svetnikov od Tvoje dobrote odpuščenje vseh svojih grehov dosežejo. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Sinu Tvojem, kateri s Teboj živi in kraljuje v edinosti sv. Duha, Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Vsemogočni in usmiljeni Bog naj nas usliši! Amen.

In vernih duše naj po milosti Božje počivajo v miru. Amen.

Opomba 1. Kdor ne zna brati, naj namesto tega psalma in molitvic moli vsaj trikrat Očenaš, Češčno Marijo in Čast Bogu — ali pa po navadi šestkrat.

Kdor zna brati, mora pa psalm z molitvami moliti; pri takem Očenaši ne veljajo. Pri molitvi se psalm obrača na sv. Očeta, t. j. moli se zanj.

Opomba 2. Z enim sv. obhajilom se zamore več odpustkov dobiti.

Kdor tedaj po sv. obhajilu o nedeljah in zapovedanih praznikih moli Očenaše za odpustek za duše v vicah pod števil. 1, in potem še enkrat za odpustek za se pod števil. 2, poslednjič pa še psalm z molitvami (ako zna brati, ako ne zna brati, pa zopet Očenaše) pod števil. 3, bo deležen vseh trojnih odpustkov.

Po sv. obhajilu ob delavnikih se pa zamore dobivati samo popolni odpustek pod števil. 2, in pa

vsi odpustki pod števil. 3, ako se namreč molijo tam zapovedane molitve.

4. Kjer koli in kolikorkrat na dan molijo tretjeredniki Očenaše za odpustke za sveto katoliško cerkev po namenu Papeževem, tolikokrat dobivajo vse popolne in nepopolne odpustke vseh cerkev in svetih krajev v Rimu, Jeruzalemu, Porcijunkuli in v Komposteli.

Teh odpustkov (samo v Rimu je čez trideset popolnih) se udeležujejo clo brez spovedi in sv. obhajila prav kakor pri sv. križevem potu, samo da so brez smertnega greha, toraj v gnadi Božjej, zato naj pred molitvo vsaj grehe obžalujejo iz vsega serca.

Opomba. Vsak tretjerednik naj vsako jutro stori ta namen, da želi čez dan deležen postati vseh odpustkov, katerih mu je mogoče. Tudi naj vselej, kadar moli za več odpustkov ob enem, najpred sam sebi želi popolen odpustek, vse druge naj pa dušam v vicah daruje.

5. Dobivajo udje III. reda večkrat v letu o zadej zaznamovanih dnevih, in tudi na smertnej postelji vsoljno odvezo, ktera prejeta brez smertnega greha v stanu milosti Božje deli popolen odpustek za vse storjene grehe ter zbrisuje vse pregreške zoper pravila III. reda storjene, pa tudi cerkvene kazni (censure, kakor izobčenje i. t. d.), v ktere je kdo nevedoma padel: Vredno prejeta vsoljna od-

veza daje človeku čistost kerstne nedolžnosti.

Sv. Alojzija dan, in še štirikrat v letu, kateri koli dan se komu bolje zdi, se prejema z vsoljno odvezo tudi blagoslov papežev t. j. še en popolen odpustek in blagoslov (žegen), kakor bi ga bili sami sv. Oče podelili.

III. Kako se je razširil III. red.

Zavolj spokornega življenja, pa zavolj toliko in takih duhovnih dobrot se je III. red prav kmalo razširil po vsem svetu, kjerkoli je bilo kaj katoličanov. Ude je imel po vseh stanovih, tudi najviših, n. pr. več papežev, zmed katerih jih je pet še le potem pristopilo, ko so že papeži postali; tudi prejšnji Pij IX. so bili vanj zapisani, kakor so tudi sedanji sv. Oče Leo XIII.; veliko število kardinalov in škofov je bilo v tem redu, o nekterih časih skor vsi dušni pastirji. Iz svetovnih stanov imel je ta red okoli sto in štirideset kronanih glav, cesarjev in cesaric, kraljev in kraljic, vojvodov in vojvodinj, med temi tudi začetnika presvitle naše cesarske rodovine, Rudolfa Habsburg-skega, in še clo gerške cesarje s Carigrada. Iz tolikega števila kronanih udov zamoremo sklepati, kako neznano veliko število je moglo biti udov

iz drugih stanov. Res je pred sto leti to število se neskončno zmanjšalo, ali, hvala Bogu! zopet se viša in raste skor vidno in prav čudovito. V Francozkeji zemlji bilo je pred 15 leti kákih sto tavnent udov, in današnje dni jih je že dvajsetkrat toliko, okoli dva milijona; enako se širi prav hitro ta red v Španskeji in Laškeji zemlji, tudi v Angleškeji in Nemškeji, toraj naša Slovenska nikakor ne sme zastajati.

IV. Kako imajo živeti udje III. reda.

Kdor hoče postati tretjerednik, mora se najpred dati sprejeti v ta red. Sprejemajo se pa vanj vsi pošteni katoliški kristjani brez pohujšljivega življenja, potem pa tudi resnično poboljšani spokorniki, obojega spola in vsakega stanu, tudi zakonskega. Zakonskim vendar ima tovarš dovoliti vstop v ta red; brez tega dovoljenja se navadno ne sprejemajo vanj; pošteno v zakon stopiti pa tudi dopušča ta red. V naših krajih dozdej vodijo in sprejemajo v III. red sv. Frančiška po frančiškanskih in kapucinskih samostanih, kamor naj gre vsak, kdor želi pristopiti. Tam ga bodo že vse potrebne stvari izprašali in mu tudi povedali, kaj mu je storiti in kako živeti, da bo postal prav ud III. reda sv. Frančiška. Glavna pravila III. reda so pa ta:

1. Kdor je bil v samostanu sprejet v ta red, mora potem eno celo leto živeti v novicijatu ali poskušnji. To leto si mora prizadevati, da dobro spozna pravila tega reda, ter si življenje po njih uravna, to je, tako mora skušati živeti, kakor zapovedujejo in terjajo pravila. Po tem prizadevanju se bo privadel kerščansko živeti že pred obljubo, zatoraj naj si pred obljubo tudi vest prav popolno očisti v dolgej spovedi, ako je popred še nikdar ni opravil, ali pa morda že precej davnaj. To leto v poskušnji bo tudi spoznal, ako ne bi zamogel spolnovati vseh zapovedanih dolžnosti, kakor molitve, posta, ali katerih drugih. Take zanj pretežke ali nemogoče dolžnosti ima, preden obljubo stori, predniku reda povedati, pa ga prositi, da se mu olajšajo ali v druge spremené.

Po preteklem letu in končanej poskušnji novi ud zopet v ravno tistem samostanu stori obljubo, to je, zaveže se pred ljudmi in Bogom, da hoče z Božjo pomočjo do smerti redovna pravila vestno spolnovati, ter po duhu sv. Frančiška spokorno živeti.

Dokler ni storjena obljuba, je človek še čisto prost in nič zavezan; po storjenej obljubi pa je zavezan, da ne sme in po vesti ne more več tega reda zapustiti, ampak mora do smerti v njem živeti; predniki

vendar imajo vselej pravico, da ga smejo in zamorejo iz reda pahniti tedaj, kadar bi živel prav mlačno in leno, ali cló pohujšljivo, pa ne bi se hotel nič zmeniti in poboljšati, ako ga enkrat ali večkrat sware in opominjajo. Tak iz reda pahnjeni nesrečnik nima nič več nobene zaveze z redom, tudi nobenega deleža pri njegovih dobrih delih in odpustkih, ne na tem in ne na unem svetu.

Ta obljuba vendar ne veže nobenega pod grehom, to je, če tudi kakšne dolžnosti kdo ni spolnil, zavolj tega opuščenja še nima greha, ako dolžnost ni zapovedana po kakšnej Božjej ali cerkvenej zapovedi; ima pa vendar to škodo, da nima zasluženja pri Bogu, ali je še zgubil delež pri dobrih delih družih redovnikov. Zato naj pa vsak, kdor zapazi, da je kako redovno dolžnost zamudil ali pozabil spolniti, za pokoro moli vsaj tri Očenaše.

2. Vsak tretjerednik nosi pod navadno obleko svojega stanú škapulir sv. Frančiška v vedni spomin, da ima starega grešnega človeka sleči, pa novega in boljšega obleči, ravno zato se dobiva pri sprejetji v red še eno novo ime kakšnega svetnika; okoli ledij pa ima nositi vervico (štriček), ktera naj ga vedno spominja vezi in terpljenja Jezusovega, pa tudi opominja, da se je zavezal Bogu služiti, zvezal pa svojo

voljo in poželjivost mesa in oči. Obleka tretjerednikov se po zunanjem ne loči od drugih ljudi, razun da ima biti po stanu ponižna, ne predraga, brez nečimurnosti in posebnega lepoticja.

3. Molijo se v tem redu vsaki dan po petdeset in štirje Očenaši, toliko Čast Bogu in dvakrat apostoljska vera. Navadno se opravlja ta molitev dvakrat na dan: Zvečer po 26 Očenašev, 26 Čast Bogu in vera; zjutraj pa po 28 Očenašev, 28 Čast Bogu in vera. Ako zvečer ni mogoče vse molitve opraviti, naj se omoli vsaj 14 Očenašev in Čast Bogu pa vera, "ostalih 12 Očenašev in Čast Bogu pa drugo jutro, in potem še unih navadnih 28 Očenašev in Čast Bogu pa vera.

Zvečer se ima vest izpraševati ter grehi obžalovati.

Opomba 1. Sv. Frančišek ni zapovedal moliti Češčenih Marij; kdor pa jih moli, in toraj vsak dan opravlja 54 Očenašev, 54 Češčenih Marij, pa 54 Čast Bogu, oni dobiva, ako ta namen ima, vsak dan osemkrat spredej pri odpustkih št. 4 naznanjene odpustke vseh cerkev in svetih krajev v Rimu, Jeruzalemu, Porcijunkuli in Komposteli.

Redovna ta molitev naj se opravlja zbrano in pobožno kadar in kakor je mogoče; ako sicer časa ni, tudi grede na potu ali med delom; kar je je opraviti dopoldan, naj se opravlja dopoldan, kar je je odločene za popoldan, se ima navadno opravljeti popoldan ali po noči; kadar pa ni časa, se sme opraviti po okoljščinah ali vsa dopoldne ali popoldne, zjutraj ali zvečer, kadar je mogoče jo omoliti.

Opomba 2. Duhovniki III. reda nimajo teh Očenašev moliti; tem zadostuje njihov brevir, samo v hvalnicah in večernicah pridevajo spomin sv. Frančiška, in po kompletorju molijo za mertve brate in sestre: De profundis Pater noster cum oratione: Deus veniae largitor

4. Pred jedjo in po jedi se moli z drugimi; ako je kdo sam, naj moli vsaj en Očenaš z dodatkom: Čast Bogu!

Za vse žive in mertve brate in sestre da vsak tretjerednik vsako leto tri svete maše brati.

Ako je v fari kak ud tega reda umerl, naj gredó vsi bratje in sestre, če niso zaderžani po dolžnostih svojega stanu, k pogrebu; vsak pa naj zanj zmoli petdeset Očenašev in toliko: Bog mu (ji) daj večni mir in pokoj! Smert vsacega uda naj se naznani redovnim prednikom v samostanu, kjer je bil v red sprejet.

Za vse mertve ude naj vsak tercijar enkrat v letu odmoli sto Očenašev in stokrat: Bog jim daj večni mir in pokoj!

5. Mesa zderžati se imajo tretjeredniki vse srede in sabote celega leta; ako pa pade na sredo ali saboto kak zapovedan praznik, ali sv. Frančišek ali tudi cerkveni patron, smejo meso jesti, če ni ta dan od cerkve zapovedan post. Tudi vse adventne nedelje in nedelje v postu se imajo mesne

jedi opuščati, ni pa zapovedano, zderževati se postnih jedi.

6. Postiti se, to je, mesa zderžati in tudi v postnih jedih si pritergovati, so dolžni vse petke celega leta (razun svetega dneva, ako pade na petek, kadar je meso dovoljeno); vse srede od vseh svetih do adventa; vse dni v adventu razun nedelj; pustni pondeljek in torek, pa vse dni v postu razun nedelj; in poslednjič še vse druge od cerkve zapovedane postne dni, kakor so kvaterni dnevi, pa posti pred večjimi prazniki.

Kdor ni sam svoj gospodar, ampak živi od drugih ljudi, naj vživa, kar se mu daje, pa naj po nasvetu svojih redovnih prednikov kako drugo dobro delo namesto tega opravlja. Ravno to velja za vse tiste, ki se jedi zderžati ne morejo zavolj slabosti, bolehnosti, popotvanja, težkih del, i. t. d.

7. Tretjeredniki naj hodijo, kolikor jim je mogoče, tudi o delavnikih k sveti maši; o Božiču, Velikej noči in Binkoštih morajo prav gotovo sv. zakramente prejemati, pa tudi večkrat v letu po dovoljenju svojega spovednika, ki naj bo navadno domači dušni pastir.

8. Med seboj naj živé v ljubezni, k dobremu naj se napeljujejo s prijateljskimi opomini; terdovratni se imajo naznaniti

prednikom, katerim mora vsak popolno pokorščino skazovati, ter voljno in ponižno od njih sprejemati nauke in svarila ali tudi kako pokoro; tudi naj radi hodijo, kjer je mogoče, k pridigam in podučevanjem o III. redu, da jih duh sv. Frančiška bolj in bolj prešine in napolni. Sploh naj Božje in cerkvene zapovedi deržé, dolžnosti svojega stanu skerbno in vestno spolnujejo, da bodo kerščanski gospodarji in gospodinje, bogaboječi starši, pokorni otroci, pridni in vestni služabniki in delavci; varujejo naj se krivice, goljufije in sleparije, prepиров in sovraštva, posebno tudi svojeglavnosti, terme, neubogljivosti in nepokorščine, jezičnosti, opravljanja in obrekovanja, nečimurnosti v obleki, pijanosti, igre za denar, nepoterpežljivosti, jeze, kletve in rotenja, grešnih veselic, plesa, gledišča, grešnih znanj in zavez: kerščansko in spokorno naj živé, pa ljudem lepe zglede delé.

Opomba. Kakor imajo novinci in novinke, še preden obljubo storé, redovnega prednika prositi, da jim spremeni v poskušnji za pretežke ali nemogoče spoznane dolžnosti v druga dobra dela, ravno tako ima ravnati vsak, kateri je še le po storjeni obljubi v tak stan prišel, da ktere dolžnosti ne more več spolnovati. Cerkev gleda na to, da daje vsakemu človeku in o vseh okoljščinah priložnost udeleževati se velikih dobrot tega reda; zatoraj tudi rada olajšuje bremena in teže, ki nas presilno tarejo. Olajšanje tedaj v resničnih potrebah ni težko, vendar pa je vsak dolžan, sprositi si to olajšanje od redovnih

prednikov ali vikših; sam po svojej volji ne sme ravnati in si spreminjati, ker bi to ne veljalo pred Bogom; tudi navadni spovedniki nimajo moči teh dolžnosti spreminjati.

Pravi tretjerednik ima nasledovati svojega očeta sv. Frančiška Serafiškega v gorečej ljubezni do Boga in Marije. Zato naj po njegovem zgledu rad in pogosto premišluje britko terpljenje Jezusovo, posebno pri sv. maši in križevem potu, pa naj se rad ozira na britko martro; tudi naj obiskuje presveto Rešnje Telo in se duhovno obhaja. Za Bogom pa naj posebno in preserčno časti Marijo, katero naj si izvoli za duhovno svojo mater; priporoča naj se tudi kerstnemu patronu, sv. Frančišku in drugim patronom. In ako bo po pravilih tega reda po svojej moči živel, gotovo bo imel srečno smert in dosegel večno življenje v svetih nebesih v družbi Marije Device, angeljev, sv. Frančiška in vseh svetnikov, kar nam vsem dodeli neskončno dobrotljivi in usmiljeni Bog!

Za slovo pridevam še nekaj besedi.

Namen III. reda sv. Frančiška je ta, da vodi ljudi po nevarnostih tega življenja v sveta nebesa. Res ima že kat. cerkev ravno ta namen; ali preden kdo stopi v ta red, navadno bolj resnobno premišluje njegove dolžnosti, in po takem resnobnem premišljevanju stori tudi terden sklep, da

hoče bolje živeti ter pokoro delati, ker bo treba umreti in ojster odgovor dati. Tak sklep je navadno začetek in podlaga vsega poboljšanja, v čimur ga III. red podpera in uterduje, ker je on ravno red pokore in spokornosti. Ta red namreč uči ljudi živeti med svetom, pa ne vleči s svetom v grešnih stvareh; nikakor pa ne dela in ne napravlja pri ljudeh kake čmernosti, ampak ravno nasprot terja poterpežljivost in vdanost v vse, kar Bog človeku pošilja. Kdor ima dalje čisto vest ter živi kerščansko, kar ravno zahteva III. red, dobro vé, da je Bog ž njim zadovoljen, zato ima mir in zadovoljnost v sercu, kakoršnih posvetnjaki in grešniki nikakor ne zamorejo imeti; toraj kaka čmernost ne more izvirati iz reda.

Dalje je III. red, ako ga vodijo po farah dušni pastirji, do zdaj najboljši nam znani pomoček za splošno pa hitro in stanovitno zboljšanje kerščanskega življenja, kakor nam to spričuje začetek njegov, in skozi šest sto let storjene skušnje po celem svetu. Ker se pa današnje dni sv. cerkvi skor ravno tako godi, kakor se jej je godilo o časih sv. Frančiška, in so ljudje skor v tistih pregrehah vtopljeni, kakor takrat, zato sta tudi že dva papeža po versti, prejšnji Pij IX. in sedanji Leo XIII. katoliškemu svetu očitno razodela

svojo misel, da bo III. red sv. Frančiška tudi današnje dni pomagal in kerščansko življenje zboljšal, kakor je pomagal o času sv. Frančiška. Zatoraj so že rajni Pij IX. priporočali, naj se širi ta red med kristijani; in sedanji sv. Oče Leo XIII. so že popred kot nadškof v Perudži obračali vse moči na to, da so ga resnično razširili po vsej nadškofiji, ter so zato dušne pastirje po pastirskih listih prosili in naganjali, naj ga po svojih farah vpeljejo in vodijo, kar se je tudi resnično zgodilo, da se po nznanih od tam težko dobiva še kakšna družina čisto brez udov III. reda. Kakor so ravnali kot nadškof, ravnaajo tudi kot papež ter cló poprašujejo škofo in dušne pastirje o zaslišanju, ali so zapisani v III. red ali ne, ali širijo ta red po svojih škofijah in farah ali ne, ter jim prigovarjajo, naj le gotovo vanj stopijo in ga po vseh močeh med ljudmi širijo. Kerščanski svet pa tudi posluša glas in zgled papežev. Med kardinali jih je devet novejših v III. redu zapisanih; v Francoskej in Laškej zemlji so novejši in najgorečnejši nadškofje in škofje skor vsi tretjeredniki; ravno tako so po teh dveh deželah mlajši dušni pastirji ter bogoslovci po semeniščih zopet po večini sinovi sv. Frančiška; katoliški zbori ta red povsod priporočajo ter od njega upajo duhovno prerodenje grešnega sveta:

zato se pa tudi širi med vernim ljudstvom že po celem svetu.

Posvetnjaki imajo sicer dosti očitati tretjerednikom, pa prav pogosto s terciari psovani ljudje še tega reda ne poznajo ne, kako bodo potem imeli kaj njegovega duha?! Na pravih tretjerednikih se pa malenkosti in slabosti rade zvišujejo čez resnično mero; angelji res tudi niso, zlasti ne od začetka življenja v tem redu, in imel je še cló Kristus med samo dvanajsterimi aposteljni enega Judeža. Zravno tega naj si pa preostri sodniki dobro zapominjajo, da je bil III. red sv. Frančiška skor celih sto let brez vodnikov, kakor ovce brez pastirja, ali vert brez vertnarja; po samostanih je bilo to vodstvo menda prepovedano, svetovni so ga do novejših časov prezirali ali zaničevali. Najlepši vert brez vertnarja čisto obdivja, najžlahtniša terta brez obrezovanja kmalo rodi kisel in terpek sad: kar se je zgodilo v naših krajih ravno s III. redom, česar udje so nekako obdivjali, ker so opravljali samo zunanje stvari tega reda, namreč post in molitve, zanemarjali so pa bistvene in najpotrebniše reči, namreč z a t a j e v a n j e samega sebe, z a t i r a n j e hudih nagnjenj i. t. d. Prav zato so kazali starejši tretjeredniki pogostoma nekak duhoven napuh, jezičnost, svojeglavnost ter obsojevanje drugih ljudi; od-

kar pa so samostani zopet začeli voditi ta red, so novejši udje že znatno boljši, in postanejo polagoma gotovo še boljši, kolikor več bodo prejeli v svoje serce pravega duha sv. Frančiška. To dalje je tudi čista resnica, da redki samostani ne morejo nikakor z velikim uspehom voditi daljnih udov; toraj naj bi se pričelo to vodstvo doma po farah, kjer bi pastir tretjerednik najbolje vodil in pasel ovčice tretjerednice, kar se je v prejšnjih časih sploh godilo, pa tudi neznano lep sad kerščanskega življenja rodilo. Po besedah in skušnjah učenega in pobožnega francoskega škofa Segur-a dobro vodjeni III. red sv. Frančiška budi in množi pobožnost po farah, vnéma gorečnost dušnih pastirjev, katerim napravlja prav pogosto dosti serčnega veselja, ker je dozdaj najgotovejši pomoček za razna dobra dela, za poboljšanje grešnikov po molitvah in lepih zgledih, sploh za vzbujenje in povišanje kerščanskega življenja v fari, kar gotovo vsak dober pastir preserčno želi. — Po dušnih pastirjih oskerbovani vert sv. Frančiška ne rodi bahastega maka, ampak ponižne vijolice, ne ostrega ternja, ampak dišeče vertnice.

V. Doklada.

Dnevi

popolnih odpustkov in vesoljne odveze za brate in sestre III. reda sv. Frančiška.

Opazka. P. O. pomenja popolni odpustek, kterega zamorejo dobiti samo udje III. reda, (tudi novinci v poskušnji), ako vredno prejmo sv. zakramente ter v ktorej koli cerkvi molijo za odpustek po namenu sv. Očeta vsaj šest Očenašev, Češčenih Marij in Čast Bogu.

P. O. pomenja popolni odpustek, kterega zamorejo dobiti vsi kristjani sploh, če tudi niso zapisani v III. red; vendar pa morejo le-ti kakor o Porcijunkuli vsaj molitve za odpustek v kakej frančiškanskej ali kapucinskej cerkvi moliti, sicer ne bi odpusika prejeli.

Kar je v oklepah zapisano s pristavljenim f, velja samo za frančiškanske cerkve in ude III. reda, ktere vodijo frančiškani; s pristavljenim k pa velja za kapucinske cerkve in kapucinske tretjerednike. Kjer ni ne f ne k, velja za obojne enako.

V. O. pomenja vesoljno odvezo za ude III. reda.

Mesca prosinca.

1. Novo leto. Obrezovanje Gospodovo. P. O. — V. O.¹⁾
6. Sv. 3 Kralji. Razglašenje Gospodovo. P. O. — V. O.
14. Zv. Bernard Karleonski, kapucin. (P. O. f.) (P. O. k.)
16. Zv. Berard in tovarši, mučenci I. reda. P. O.

¹⁾ Absolutionem generalem (simul cum benedictione papali) secundum novissimam decisionem diebus hic annotatis tertiariis publice dare valent

23. Zaroka Marije Device. P. O.
 28. Zv. Matej Agrigentski, škof I. reda. P. O.
 30. Sv. Hijacinta Mariskoti, dev. III. reda. P. O.
 31. Zv. Ludovika Albertoni, vdova III. reda. P. O.

Mesca svečana.

1. Zv. Andrej, grof Senjski, spozn. I. reda. P. O.
 2. Svečnica. Očiščenje Marije Device. P. O. — V. O.
 4. Sv. Jožef Leoniški, spozn. I. reda. P. O.
 5. Sv. Peter in tovarši, mučenci. P. O.
 11. Zv. Johana Valéška, vdova III. reda. (P. O. f.)
 11. Zv. Viridijana, dev. III. reda. (P. O. k.)
 13. Zv. Viridijana, dev. III. reda. (P. O. f.)
 13. Zv. Angela Folinjska, vdova III. reda. (P. O. k.)
 16. Zv. Filipa Mareri, dev. II. reda. P. O.
 19. Zv. Konrad Pjačenski, spozn. III. reda. P. O.
 21. Sv. Angela Merici, dev. III. reda. (P. O. f.)
 22. Sv. Margarita Kortonska, spok. III. reda. P. O.

Mesca sušca.

5. Sv. Janez Jožef Križki, spozn. I. reda. P. O.
 6. Sv. Koleta, dev. II. reda. (P. O. f.) (P. O. k.)
 9. Sv. Katarina Bolonjska, dev. II. reda. (P. O. f.)

directores III. ordinis delegati; sed in confessionali, sive personae accedant confessurae, sive absolutionem hanc tantummodo petiturae, impertiri eam licet confessori cuicumque approbato, etiam presbyteris saecularibus non tertiariis absque ulla delegatione a I. vespere festi, seu a meridie diei antecedentis, usque ad solis occasum diei festi. Confessis absolutio generalis datur post absolutionem sacramentalem, quo in casu sufficit sola iam intentio dandae cum sacramentali etiam generalis absolutionis; sed non confessis semper detur sub formula quadam, v. g. Auctoritate mihi commissa impertior tibi absolutionem generalem (cum benedictione papali) in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti. Amen.

9. Sv. Frančiška Rimska, vdova III. reda. (P. O. k.)
 11. Sv. Frančiška Rimska, vdova III. reda. (P. O. f.)
 11. Sv. Katarina Bolonjska, dev. II. reda. (P. O. k.)
 16. Zv. Peter Sjenski, spozn. III. reda. P. O.
 19. Sv. Jožef, ženin Marije Device. P. O.
 22. Sv. Benvenut Osimski, škof I. reda. P. O.
 25. Oznanjenje Marije Device. P. O. — V. O.
 29. Zv. Pavla Gambarara, vdova III. reda. P. O.
 30. Zv. Angela Folinjska, vdova III. reda. (P. O. f.)
 Vse dni velikega tedna. V. O.
 Veliki četrtek. P. O.
 Veliko nedeljo. P. O. — V. O.

Mesca malega travna.

3. Sv. Benedikt Filadelfijski, spozn. I. reda. P. O.
 4. Sv. Izidor, škof, cerkv. učenik. P. O.
 7. Zv. Antonija Florenška, vdova II. reda. P. O.
 15. Zv. Lukezij, spozn. III. reda. (P. O. k.)
 16. Sv. Rafael, arhangelj, P. O. za vse tretjerednike,
 kateri ponové ta dan svoje obljube ter sv. zakramente prejmejo.
 23. Zv. Egidij Asiški, spozn. I. reda. P. O.
 24. Sv. Fidelis Sigmarinški, muč. I. reda. (P. O. k.)
 (P. O. f.)
 28. Zv. Lukezij, spozn. III. reda. (P. O. f.)
 28. Sv. Pavel Križki. (P. O. k.)
 III. nedeljo po velikej noči: Zavetništvo sv. Jožefa,
 ženina Marije Device. P. O.

Mesca velicega travna.

- Vnebohod Kristusov. P. O. — V. O.
 Binkoštno nedeljo. V. O.
 Nedeljo presv. Trojice. V. O.
 Praznik presv. Telesa. V. O. *

* Na praznik presv. Telesa in skozi celo osmino zamore vsak, kateri je pri sv. maši ali duhovnih molitvah, razne odpustke dobiti od več papežev podeljene.

13. Sv. Peter Regalat, spozn. I. reda. *P. O.*
17. Sv. Paskal Bájloň, spozn. I. reda. *P. O.*
18. Sv. Feliks Kantalicijski, spozn. I. reda. (*P. O. f.*)
(*P. O. k.*)
19. Sv. Ivo, spozn. III. reda. (*P. O. f.*)
20. Sv. Bernardin Sjenski, spozn. I. reda. *P. O.*
22. Zv. Humilijana, vdova III. reda. (*P. O. f.*)
23. Zv. Krispin, spozn. I. reda. (*P. O. f.*) (*P. O. k.*)
25. Prenešenje trupla sv. Frančiška. *P. O.*
28. Sv. Ferdinand, kralj, spozn. III. reda. (*P. O. k.*)
29. Zv. Janez Pradski, muč. I. reda. (*P. O. f.*)
29. Zv. Humilijana, vdova III. reda. (*P. O. k.*)
30. Sv. Ferdinand, kralj, spozn. III. reda. (*P. O. f.*)
30. Zv. Janez Pradski, muč. I. reda. (*P. O. k.*)
31. Zv. Gerard Vilamanjski, spozn. III. reda. (*P. O. f.*)
31. Sv. Angela Merici, devica III. reda. (*P. O. k.*)

Mesca rožnika.

- Praznik presv. Serca Jezusovega. *P. O.* — *V. O.*
2. Zv. Baptista Varani, dev. II. reda. *P. O.*
 12. Zv. Gvido Kortonski, spozn. I. reda. *P. O.*
 13. Sv. Anton Padovanski, spozn. I. reda. *P. O.*
 19. Zv. Mihelina, vdova III. reda. (*P. O. f.*) (*P. O. k.*)
 21. Spomin redovne petdesetletnice Pija IX. *P. O.* —
V. O. s papeževim blagoslovom.
 27. Zv. Benvenut iz Gubija, spozn. I. reda. *P. O.*
 29. Sv. Peter in Pavelj, apost. *V. O.*

Mesca malega serpana.

2. Obiskovanje Marijino. *V. O.*
7. Zv. Lorenc Brunduški, spozn. I. reda. (*P. O. f.*)
(*P. O. k.*)
8. Sv. Elizabeta, kraljica, vdova III. reda. *P. O.*
9. Sv. Nikolaj in tovarši, muč. I. reda. (*P. O. f.*)
9. Sv. Veronika Julijani, dev. II. reda. (*P. O. k.*)
11. Sv. Nikolaj in tovarši, muč. I. reda. (*P. O. k.*)
14. Sv. Bonaventura, škof I. reda. *P. O.*

15. Zv. Angelina Maršanska, vdova III. reda. P. O.
 16. je bil sv. Frančišek svetnikom prištet. P. O.
 24. Sv. Frančišek Solan, spozn. I. reda. P. O.
 27. Zv. Kunigunda, devica II. reda. P. O.

Mesca velicega serpana.

2. Posvečenje cerkvice Marije Angeljske, imenovane Porcijunkula. P. O. *
 4. Sv. Dominik, prijatelj sv. Frančiška Serafiškega. — Odpustki rimskih štacijonov.
 12. Sv. Klara Asiška, devica in prva opatica II. reda. P. O. — V. O.
 13. Zv. Peter Moljanski, spozn. I. reda. P. O.
 14. Zv. Sanktes Urbinski, spozn. I. reda. P. O.
 15. Vnebovzetje Marije Device. P. O. — V. O.
 16. Sv. Rok, spozn. III. reda. P. O.
 18. Zv. Klara Montefalška, dev. III. reda. P. O.
 19. Sv. Ludovik, škof I. reda. P. O.
 25. Sv. Ludovik, kralj, patron III. reda. P. O. — V. O.

Mesca kimovca.

1. Zv. Izabela, sestra sv. Ludovika kralja, devica II. reda. P. O.
 3. Zv. Janez in Peter, muč. I. reda. P. O.
 4. Sv. Roza Viterbska, dev. III. reda. P. O.
 8. Rojstvo Marije Device. P. O. — V. O.
 9. Zv. Serafina Sforca, vdova II. reda. P. O.
 11. Zv. Bernard Ofidski, spozn. I. reda. (P. O. f.) (P. O. k.)

* Od poldné poprejšnjega dneva do solnčnega zahoda tega dneva zamore, po vredno prejetih zakramentih v kateri koli cerkvi, vsak za se samo enkrat popolni odpustek prejeti, za duše v vicah pa tolikokrat, kolikorkrat kako cerkev reda sv. Frančiška obišče in v njej za odpustek moli. — Semel pro vivis, toties quoties pro defunctis. S. R. C. 24. Decembris 1849.

13. Sv. Veronika Julijani, dev. II. reda. (P. O. f.)
17. Praznik ran sv. Frančiška Seraf. P. O.
18. Sv. Jožef Kupertinski, spozn. I. reda. (P. O. f.)
(P. O. k.)
24. Sv. Pacifik od sv. Severina, spozn. I. reda. (P. O. f.)
25. Sv. Pacifik od sv. Severina, spozn. I. reda. (P. O. k.)
26. Zv. Lucija Kalatarejonska, dev. III. reda. P. O.
27. Sv. Elzearij, grof Arijanski, spozn. III. reda. (P. O. f.)

Mesca vinotoka.

1. Zv. Ludovika Savojska, vdova II. reda. P. O.
4. Praznik sv. Frančiška Serafiškega. P. O. — V. O.
6. Sv. Marija Frančiška, dev. III. reda. P. O.
8. Sv. Birgita, vdova III. reda. P. O.
12. Sv. Serafin Montegranarski, spozn. I. reda. (P. O. f.)
(P. O. k.)
13. Sv. Daniel in tovarši, muč. I. reda. P. O.
19. Sv. Peter Alkantarski, spozn. I. reda. P. O.
20. Sv. Elzearij, grof Arijanski, spozn. III. reda. (P. O. k.)
23. Sv. Janez Kapistran, spozn. I. reda. P. O.
26. Zv. Bonaventura iz Potence, spozn. I. reda. (P. O. f.)
(P. O. k.)
27. Sv. Ivo, spozn. III. reda. (P. O. k.)
30. Zv. Angelj iz Arija, spozn. I. reda. P. O.

Mesca listopada.

1. Vsi sveti. V. O.
12. Sv. Didak, spozn. I. reda. P. O.
14. Zv. Gabriel Fereti, spozn. I. reda. P. O.
16. Sv. Neža Asiška, dev. II. reda. P. O.
17. Zv. Salomea, knježinja, dev. II. reda. P. O.
19. Sv. Elizabeta, patrona III. reda. P. O. — V. O.
21. Darovanje Marije Device. V. O.
25. Sv. Katarina, devica in mučenica. V. O.
26. Sv. Leonard Portomavriški, spozn. I. reda. P. O.
27. Zv. Delfina, devica III. reda. (P. O. f.)
28. Sv. Jakob iz Marke, spozn. I. reda. P. O.
29. Vsi svetniki iz treh redov sv. Frančiška. P. O.

Mesca grudna.

1. Sv. Jozafat, škof in muč. *P. O.*
2. Spomin umerlih bratov in sester treh redov sv. Frančiška. *P. O.*
5. Zv. Elizabeta Dobra, devica III. reda. *P. O.*
8. Prečisto spočetje Marije Device, patrone 3 redov sv. Frančiška. *P. O. — V. O.*
9. Zv. Johana Senjska, dev. III. reda. *P. O.*
12. Najdenje trupla sv. Frančiška Seraf. *P. O.*
14. Zv. Delfina, devica III. reda. (*P. O. k.*)
25. Rojstvo Jezusa Kristusa. *P. O. — V. O.*

Vse na večo čast Božjo!

Kazalo.

	stran
Vvod	3
Molitev pred branjem	7
Molitev po branju	8

I. Oddelek.

1. Poglavje. Posnema Marije — dober pomočnik k zveličanju	9
2. " Ponižnost — podlaga pobožnosti in svetosti	11
3. " Modro vedenje — lepota pobožnega človeka	15
4. " Poterpežljivost — hrana pobožnosti	17
5. " Krotkost — prijetna vonjava sve- tega življenja	19
6. " Čistost — rednica svetosti	21
7. " Miloščina — znamenita pomnožba zasluženj	23
8. " Samota — izverstna podpora po- božnosti	26
9. " Dober namen — poglobiten pri- pomočnik za dobra dela	28
10. " Pokorščina — spolnitev popolnosti	30
11. " Dobra molitev — oskerbnica zna- menitih dobičkov	33
12. " Hrepenenje po vnanjem miru — blag prirastek ljubezni	35
13. " Odkritoserčnost — izversten pri- pomočnik posladiti si življenje . . .	39
14. " V duhu ubog — velika tolažba za dušo	41

	stran
15. Poglavje. Dobra poraba gnad ali milost Božjih — zagotovilo zveličanja	44
16. " Stud nad grehom — mogočen nagib k dobremu	47
17. " Vera — najterdnejša podstava človeka	49
18. " Terdno zaupanje — sladek kruh v britkosti	52
19. " Zderžljivost jezika — pospeševalo pokoja in miru	55
20. " Ljubezen do bližnjega — posebno znamenje pobožnega človeka . . .	57
21. " Ljubezen do Boga — povračilo prejete milosti	61

II. Oddelek.

22. Poglavje. Češčenje presv. Rešnjega Telesa — znamenje svete ljubezni	64
23. " Boječnost pred ljudmi — prazno strašilo	67
24. " Ljubezen do sveta — močno od- vračilo od dobrega življenja . . .	70
25. " Lastna ljubezen — silno nevarna omama samega sebe	74
26. " Lenoba — neskončna škoda pri največih dobrotah	77
27. " Milost Božja — najlepše oblačilo duše	81
28. " Nečuječnost vnanjih čutov — go- tova škoda duši	84
29. " Nespametna radovednost in vtikanje v drugih reči — kvas mnogemu nepokoju	87
30. " Krotenje strastij — najgotovejša pot do kerščanskega življenja . . .	92
31. " Priljudnost — dobrega človeka od- ličen kinč	96
32. " Udanost v voljo Božjo — srečnega serca poroštvo	100

	stran
33. Poglavje. Spoštovanje do duhovnov — gotovo znamenje naše vernosti in pobožnosti	104
34. " Zmérnost — izversten pripomoček zoper mnoga zla	108
35. " Druženje z dobrimi — znamenje pobožnosti	112
36. " Spoštovanje starosti — hvale vreden začetek modrosti	116
37. " Premišljevanje svetih rečij — izversten pripomoček k sleherni čednosti	120
38. " Hvaležnost za prejete dobrote — žlahtnost pravega spoznanja	124
39. " Stanovitnost v dobrem — najboljša tolažba o smertni uri	128
40. " Lenoba v službi Božji — pred Bogom velika gnjusoba	132
41. " Pripravljanje na smert — zveličavna misel	136
42. " Češčenje svetega Jožefa — dopolnjenje Marijine službe	141

Pristavek.

Jutranja molitev	144
Dober namen in darovanje	146
Večerna molitev	147
Sv. maša	149
Spovedne molitve	164
Obhajilne molitve	169
Za popolnoma odpustek	177
Lavretanske litanije	179

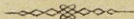

Tercijari

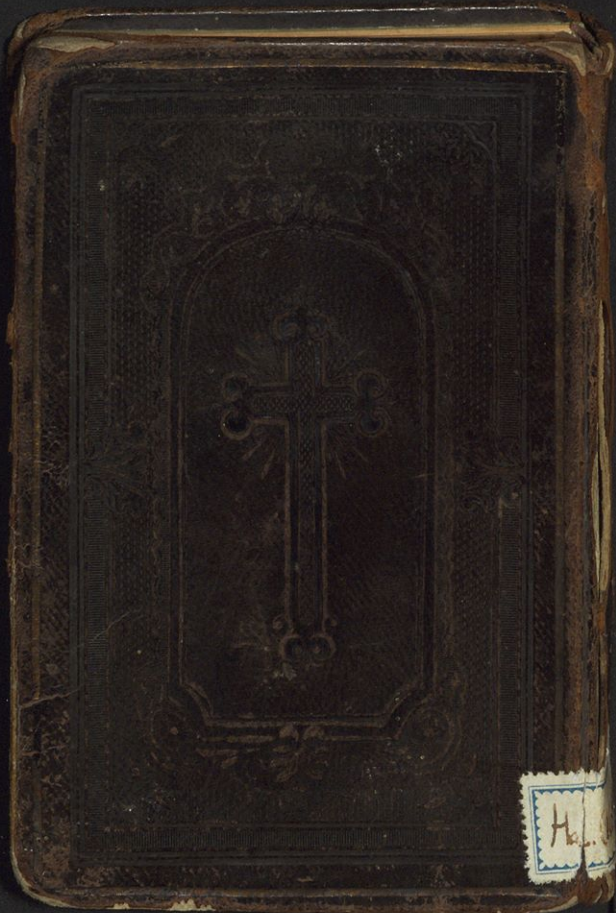
ali

tretji red sv. Frančiška Serafiškega.

	stran
I. Sv. Frančišek Serafiški ustanovi tri redove .	189
II. Duhovne dobrote in odpustki III. reda . . .	194
III. Kako se je razširil III. red	201
IV. Kako imajo živeti udje III. reda	202
V. Doklada	214

Yahia Maadi

H...